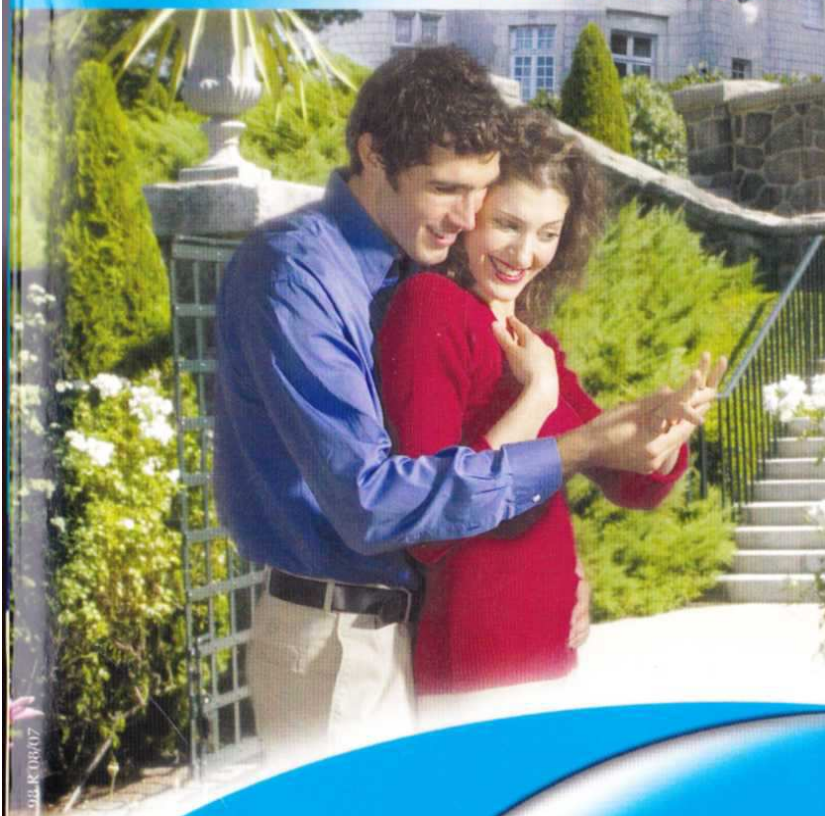

HARLEQUIN

Lékařská romance® Duo

Caroline Andersonová

Za hlasem srdce

Marion Lennoxová

Požádání o ruku

CAROLINE ANDERSONOVÁ

ZA HLASEM SRDCE

MARION LENNOXOVÁ

POŽÁDÁNÍ O RUKU

PŘEKLAD

ALENA MORNŠTAJNOVÁ, LENKA FALTEJSKOVÁ

Milá čtenářko,

také Vás dojíká pohled na muže pečujícího o dítě? Všiml jsem si, že skoro každá žena při takovém pohledu vyloženě taje. Většina mužů totiž v takové chvíli odhalí nejen svou často skrývanou citlivost, ale i zranitelnost, a k tomu ženské srdce nemůže zůstat lhostejné.

Shodou okolností oba mužští hrdinové mých příběhů Za hlasem srdce i Požádání o ruku jsou otcové-lékaři, sami pečující dokonce každý o více dětí. Jak to působilo na jejich potenciální partnerky se už můžete přesvědčit sama.

Věřím, že tyto svěží příběhy Vám ještě více zpříjemní poslední letní dny!

Přeji Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Caroline Andersonová

ZA HLASEM SRDCE

Marion Lennoxová

POŽÁDÁNÍ O RUKU

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Maternal Instinct; The Doctor's Proposal

První vydání:
Mills & Boon, 2006; Mills & Boon, 2006

Překlad:
Alena Mornštajnová; Lenka Faltejsková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2006 by Caroline Anderson; 2006 by Marion Lennox
© For the Czech Republic edition by Arlekin - Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2007
Vydavatel: Arlekin - Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Lékařská romance Duo
ISSN 1644-0196.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv
podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými,
je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou
chráněny ochrannou známkou.

Cover: Cover Studio COMTEXT, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 115 Kč/145 Sk

ISBN 978-83-238-4845-5

OBSAH

Za hlasem srdce	7
Caroline Andersonová	
Požádání o ruku	158
Marion Lennoxová	

ZA HLASEM SRDCE

Caroline Andersonová

PRVNÍ KAPITOLA

Okamžitě věděl, kam ji má zařadit.

Formální oblečení, elegantní lodičky - vypadala naprosto jinak než všichni příbuzní v běžném oblečení a nemocniční personál v naškrobených uniformách a bílých pláštích. A kdyby to nestačilo, prozradilo by ji držení ramen, neklidný pohled, kterým se dívala z okna v mezipatře, a nervózně skousnutý spodní ret.

Moc jí to sluší, pomyslel si bezděky. Je hezká.

No, možná ne tak docela konvenčním způsobem, protože nosík má trošinku více zahnutý a bradu možná příliš rozhodnou - alespoň z jeho úhlu pohledu - ale určitě byla velice zajímavá. Alespoň Hughu zaujala. Když stoupal do posledních tří schodů, mohl si ji nenápadně prohlédnout.

Hm. Vážně zajímavá. Štíhlá, elegantní a vůbec ne tak vyrovnaná, jak by chtěla být - na to by vsadil krk.

Měl by projít okolo ní, říct zdvořile „dobré ráno“ a pokračovat dál, ale z jakéhosi důvodu se zastavil, fascinován způsobem, kterým si znovu skousla spodní ret mezi zuby a nepřítomně se zahleděla do dálky.

„Jdete na pohovor?“ zamumlal, i když znal odpověď.

Jeho hlas ji překvapil, a tak se na něj nedůvěřivě podívala, jako kdyby se chtěla přesvědčit, že opravdu

mluví s ní. Něžné šedé oči, najednou pozorné a ostrá-
žité, přeletěly jeho oblek a vrátily se k obličejí. „Ano.
A vy?”

Pomalů přikývl. No, vždyť tak docela lež to nebyla...

„Spolutrpitel,” řekla se smutným úsměvem, než se
stačilo ozvat jeho lepší já. „Jsem Eva Spicerová.”

Vztáhla k němu ruku a on ji přijal. Byla útlá a stu-
dená a její stisk byl pevný i přesto, že se jí paže lehce
chvěla.

Z nejasného důvodu, po kterém nechtěl raději ani
pátrat, se nepředstavil, jenom se usmál a podržel její ru-
ku o okamžik déle, než bylo nezbytně nutné, a dál po-
kračoval ve hře. „Rád vás poznávám, Evo,” řekl.

Její hezká ústa se hořce usmála. Spodní ret byl tro-
chu červenější v místě, kde ho svírala mezi zuby. „Moc
ráda bych řekla to samé, ale pokud se ucházíte o stejné
místo jako já, obávám se, že jsem ze hry.”

Cítil, jak se mu nad její bezelstnou upřímností nad-
zvedlo obočí, a pocit provinění v něm ještě vzrostl. Ale
místo aby vyrukoval s pravdou ven, zeptal se: „Proč?”

Její úsměv zesmutněl. „Protože o poslední dvě šance
na místo jsem přišla kvůli mužům. Možná je to jen sou-
hra náhod, ale mám pocit, že se z toho stalo pravidlo.”

„Pravidla se můžou změnit. Možná budete mít do
třetice štěstí.”

Pokrčila trochu rameny pokleslými pod tíhou zkla-
mání. „Možná. Už začínám uvažovat nad tím, jestli
nedělám při pohovorech nějakou chybu. Snad na tom
nebude tolik záležet, když jde o dočasné zaměstnání
- nebo si jenom něco namlouvám? Moc o tu práci sto-
jím - i když je to jen zástup za nemocného lékaře, pro-
tože znám někoho, kdo tady vloni pracoval a dozvě-
děla jsem se, že pracovat s Hughem Douglasem je

skvělé. Je to prý vynikající učitel. Moje známá se od něj hodně naučila."

Skvělé? Vynikající? Nacpal své narůstající ego zpátky do příslušné přihrádky a zauvažoval, komu vděčí za tak úžasný posudek. Možná Kate. Bude jí muset poděkovat. „Jsem si jistý, že žádnou chybu neděláte," řekl a cítil se ještě víc provinile.

Povzddechla si. „Tím bych si nebyla tak jistá. Myslím, že jsem prostě až moc upřímná. Nepředstírám, že umím víc, než umím, a tak ten, kdo mi dá práci, ví, co ode mě může čekat. Nejspíš potíže."

Její smích zněl trochu nepřírozeně a poslední věta ho zmátla, ale ještě víc ho rozptylovala štíhlá ruka, kterou si nervózně přejela po vlasech, aby zkontrolovala, jestli má v pořádku uzel, stažený na temeni hezky tvarované hlavy dvěma dřívky připomínajícími krátké jídelní hůlky.

Napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby je vytáhl. Spadly by jí hladké lesklé vlasy se světlejšími zlatavými pramínky na ramena jako třpytivý závoj, nebo by se neposlušně stočily do vln? Byly by to vlny, zadoufal, ale to už jeho myšlenky znovu rozptýlila ruka klouzající dolů a urovnávající klop saka a tahající za sukni, jako kdyby ji chtěla prodloužit. Lem se dotýkal štíhlých hezky tvarovaných kolen a Hugh pocítil něco jako záblesk žárlivosti, že to není jeho ruka, která klouže dolů po stehně...

Proboha. Co se to se mnou děje? Už roky v něm žádná žena nevyvolala takové myšlenky.

„Vypadáte dobře," řekl honem. „Přestaňte si dělat starosti. Působíte elegantně a profesionálně. Musím jít, už na mě asi čekají. Jenom se nezapomeňte usmívat."

„Díky. Hodně štěstí." Trochu křečovitě se usmála,

ale oči měla stále ještě ustrašené a přesně v okamžiku, kdy se chystal vykročit, ho zaskočila otázkou: „A byste mi tu práci dal?“

Tentokrát jí nemohl lhát. Cítil, jak se mu na rty prodlírá úsměv.

„Určitě.“

Kéž by měl pravdu, pomyslela. Kéž by!

Ukázal, že jí drží palce, a pak se otočil a odcházel chodbou, až zmizel za skleněnými lítacími dveřmi. Snažila se přát mu taky všechno nejlepší, ale bylo to těžké - moc těžké. Tolik tu práci chtěla a on byl koneckonců její konkurent.

Ale pak se dveře na konci chodby pootevřely a uslyšela mužský hlas - že by to byl sám skvělý doktor Douglas? - jak říká přátelským tónem: „Zdravím tě. Jsem rád, že jsi taky přišel.“

Neslyšela odpověď, protože dveře se mezitím znovu zavřely, ale i tak slyšela dost. Otočila se zpátky k oknu a přes parkoviště se zadívala na vzdálené vrcholky stromů. Optimismus z ní znovu vyprchal, tentokrát úplně. Znali ho. Není divu, že vešel dovnitř tak sebejistě, zatímco ona se zmítala v obavách.

„Doktorka Spicerová? Pojd'te prosím dál.“

Tak brzy? V tom případě to bude jenom formalita, všechno už je dohodnuté dopředu. Zatraceně, ztraceně a ještě jednou ztraceně.

Už skoro řekla sekretářce Maggie, že nebude plýtvat jejich časem, ale Maggie se na ni usmála a podržela jí dveře, takže jí nezbylo nic jiného než vstoupit.

No co, nemůže se jí stát nic horšího, než že jí řeknou, že nebyla přijata. Narovнала se, ztěžka polkla a vydolovala zdvořilý úsměv. Nebylo to snadné, ale podařilo

se jí ho udržet až do chvíle, kdy Maggie otevřela dveře a uvedla ji dovnitř. V tom okamžiku úsměv zmizel.

U stolu seděli tři lidé - dva muži a žena - a před ním stála volná židle.

„Doktorko Spicerová, díky, že jste přišla," řekla žena sedící v čele stolu, ale Eva ji vlastně téměř nevnímala, protože nalevo od volné židle seděl její známý z chodby, který právě pomalu vstával a přátelsky se na ni usmíval.

Poslali ho pryč, aby mi dopřáli trochu důstojnosti, když si musím vyslechnout nepříjemné odmítnutí, napadlo ji, ale muž k ní natáhl ruku, omluvně se na ni usmál a řekl: „Hugh Douglas. Vítejte v Audley Memorial Hospital, doktorko Spicerová," a Eva si nebyla jistá, jestli se má rozbřečet, nebo mu jednu vrazit.

Chvíli uvažovala, že nechá jeho napřaženou ruku bez povšimnutí a vlepí mu facku - ale to byl jen moment, přestože stačil k tomu, aby ho zaznamenal.

Pak zaklonila hlavu, podívala se mu přímo do očí pohledem, který by mohl i zabít, a tiše ale důrazně řekla: „No, taky vás tady moc ráda vidím, *pane Douglasi*." A místo aby ho uhodila do pohledného, provinile se tvářícího obličej, podruhé toho dopoledne mu podala ruku.

Jeho prsty sevřely její a ústa se pousmála. „Promiňte. Dlužím vám omluvu."

„Taky si myslím. Nemám ráda, když si ze mě někdo dělá blázny - a nesnáším lež."

Její hlas byl tichý stejně jako Hughova odpověď. „Nevzpomínám si, že bych si z vás dělal blázny, Evo - a vlastně jsem vám ani nelhal. Myslel jsem vážně každé slovo, které jsem řekl."

Vytáhla ruku z jeho dlaně. „Každé slovo?" Platí te-

dy, že ji zaměstná? Ale úsměv mu zmizel ze rtů a oči se na ni dívaly s upřímnou vážností.

„*Naprosto*,“ potvrdil. Zvláštní, že teď pro ni bylo mnohem těžší mu uvěřit, i když by moc ráda.

„Promiňte, uniklo mi něco?“ Žena v čele stolu přerušila jejich tichý rozhovor. „Vy dva se znáte? Protože pokud jde o konflikt zájmů, pane Douglassi, měli bychom to vědět.“

„Ne, žádný konflikt, Julie,“ řekl klidně. „Potkali jsme se před pár minutami na chodbě. Možná jsem nebyl docela upřímný pokud jde o mou totožnost. Doufám, že mi to paní doktorka nebude mít za zlé.“

Eva cítila, jak neustále přitahuje její pohled. Byl štíhlý, s vypracovaným tělem, kterému úžasně slušel tmavě šedý oblek, a měl hřejivé hnědé oči. V koutcích úst se mu usadil škádlivý úsměv - a Eva dospěla k závěru, že po Hughovi Douglasovi nic házet nebude, protože měla chuť vrhnout se na něj sama!

„Evo, dovolte, abych vás představil svým kolegům,“ pokračoval klidně. „Doktorka Julie Fryová, naše specialista na plodnost, a Sam Gregory, porodník a gynekolog.“

Potřásla si s nimi rukama. Juliin stisk byl chladný a tvrdý - stejně jako její oči - a Samův teplý a pevný a hodil se k jeho úsměvu.

Takže to bude Julie, koho bude muset přesvědčit.

Hugh Douglas si přitáhl židli, otočil se k ní s úsměvem, který jí podlamoval kolena, a odsunul židli, aby se mohla posadit. Naklonil se k ní, až ucítila vánek jeho dechu na své šíji a zašeptal: „Zlomte vaz.“ Hlavou jí proletělo, jestli ho vůbec napadlo, že ještě před malou chvílí to byl jeho vaz, který měla chuť zlomit!

Když se taky posadil, zhluboka se nadechla, znovu se

usmála a rozhlédla se po přítomných usazených okolo stolu. Kdo asi začne?

Nemusela čekat dlouho. „Děkujeme, že jste přišla, přestože jsme vypsalí výběrový pohovor tak narychlo," řekl Hugh Douglas a Eva se k němu otočila s úsměvem, jehož ironii si uvědomovala, ale nedokázala ovládnout.

„To nebyl žádný problém. Jak jistě víte, momentálně nepracuji..."

„Už jsem si toho všimla v přiloženém životopise," řekla Julia Fryová s chladným výrazem v obličeji, jako kdyby stále nemohla uvěřit tomu, co se děje. „Jak jistě víte, místo je volné jenom proto, že jeden z našich stálých zaměstnanců, měl nehodu a je dlouhodobě nemocný. Neočekávali jsme, že by se nám podařilo získat někoho s obdobnými kvalitami, když se jedná jen o dočasné zaměstnání. Možná byste nám mohla vysvětlit, doktorko Spicerová, proč právě teď nepracujete."

Tak do toho, pomyslela si a nenápadně polkla. „Měla jsem pracovat. Dostala jsem nabídku na práci, ale těsně před mým nástupem byla nabídka stažena, a tak jsem zůstala bez místa. Další nabídka byla až od února, a proto mi dočasné zaměstnání vyhovuje."

„Proč byla nabídka stažena?" Tentokrát se nečekaně zeptal Sam Gregory. Položil jí přesně tu otázku, které by se nejraději vyhnula, přestože tón jeho hlasu byl příjemný a povzbudivý.

„Bylo to... osobní."

„Myslím, že máme právo slyšet vysvětlení, pokud máme vážně uvažovat o vašem přijetí, paní doktor-ko," řekla Julie Fryová mrazivě a Eva začínala ztrácet naději. „Koneckonců je už duben, a vy práci stále nemáte."

Eva se Julii podívala do očí a zlehka si povzdechla,

protože už se pomalu smířovala se skutečností, že přišla o další příležitost, pokazila další vstupní pohovor. „Samozřejmě. Šlo o přítele mého otce. Měl pověst vynikajícího chirurga, a to byl i důvod, proč jsem o to místo požádala. Přestože měl i pověst sukničkáře, myslela jsem si, že mě ochrání jeho přátelství s mým otcem. Nestalo se tak. Odmítla jsem ho a on stáhl nabídku na práci. Řekl, že jsem ten typ, který působí potíže.“

„A jste?“

„Ne. Pokud mě mí kolegové neosahávají.“

Zleva zaslechla rychle potlačený výbuch smíchu a uvědomila si, že se Sam pohodlně opřel ve své židli a docela dobře se bavil.

I ona by si ráda dopřála luxus uvolnění, ale Juliiny oči ztvrdly a střelily po něm pohledem, který měl sílu umlčet člověka navždy.

Hugh byl patrně z tvrdého kamene.

„Můžu vám slíbit, že u nás se vám nic takového nestane, doktorko Spicerová," vložil se do hovoru. „Ať už byl důvod jakýkoli, jejich ztráta je pro nás výhrou, protože jste teď volná." Naklonil se dopředu, úsměv z jeho očí pomalu vymizel a nahradil ho zkoumavý pohled. Pokračoval: „Už jste mi řekla, že jste upřímná a že ten, kdo vás zaměstná, bude vědět, co ve vás získal." *Kromě potíží*, mohl dodat, a Eva by se v tu chvíli nejraději zastřelila, že byla při rozhovoru na chodbě tak upřímná.

Napadlo ji, jestli si její slova vůbec zapamatoval, ale stačil jediný pohled do jeho zářících očí a naprosto jistě věděla, že ano. Ksaku.

Nemohla si dovolit nechat se rozptylovat jeho lišáckým úsměvem nebo záblesky v hřejivém hnědém pohledu. Byl nevyzpytatelný a hrozně přitažlivý, ale hlav-

ně držel její budoucnost ve svých rukou a Eva si nemohla dovolit ztratit příležitost, a tak se zhluboka nadechla a vytáhla do boje.

„Oddanost práci," řekla. „Soustředění, pozornost k detailům, ochotu učit se, dobré základní chirurgické dovednosti a solidní znalosti. Mám ráda lidi, snažím se s nimi vyjít a daří se mi to. Umím se rychle rozhodnout, pokud je to nutné. Moje diagnostické schopnosti jsou slibné a přestože s porodnictvím prozatím nemám velké zkušenosti, hodně jsem toho na toto téma přečetla a velice ráda získám nové zkušenosti. Nemám dobrý odhad na lidi a mám sklony být příliš důvěřivá, ale i na tom se snažím pracovat."

Podívala se Hughovi do očí a on měl tolik slušnosti, aby pochopil, kam svými slovy mířila, ale pohled neodvrátil. To mu musela přičíst k dobru.

„Šlo vám to skvěle - jako kdybyste už za sebou měla hodně pohovorů," pronesla Julie a přerušila tak nastalé ticho.

Eva cítila, jak jí srdce pokleslo.

„Bohužel více, než bych si přála," řekla popravdě a v Hughových očích zaznamenala souhlasný pohled.

„Na tom přece není nic špatného být připravená," řekl Sam nečekaně na její obranu a Julie mu věnovala mrazivý pohled. Pak se znovu obrátila k Evě a pokračovala v mučení.

„A jak si představujete svou budoucnost?" navázala neoblomně.

„Chtěla bych se specializovat," řekla Eva a měla pocit, že každou chvíli zkolabuje. Podaří se jí vůbec někdy vymanit z nekonečných přijímacích pohovorů?

„Takže odborná lékařka. V porodnictví?"

„Nebo v příbuzném oboru. Ano."

„Proč právě porodnictví?“ zeptal se Sam a Eva se začala cítit trochu uvolněněji. Tohle věděla přesně.

„Protože stav pacientů se zlepšuje a vy jim pomáháte v něčem, co je přirozené. To musí být příjemná změna po všeobecné chirurgii, kde jsem pracovala na povinné lékařské praxi naposledy. A navíc miluju děti.“

„Tak proč jste se místo lékařkou nestala raději porodní asistentkou?“ zeptala se Julie. „Lékaři mají spíš co dočinění s ženami, u nichž není všechno tak docela v pořádku. Uvědomila jste si to? Při své práci se setkáváme se ženami, u nichž to nejde přirozenou cestou, a mnohé z našich pacientek na tom opravdu nejsou dobře.“

„Samozřejmě - a součástí téhle práce je dát je do pořádku tak, jak je to možné, aby mohly mít rodinu, po které touží.“

„Ale ne vždycky se to podaří.“

„A nebude se to dařit vůbec, pokud nebudou doktoři, kteří budou chtít tuhle práci dělat,“ odpověděla a koutkem oka zahlédla, jak se Samova ústa zvlnila do souhlasného úsměvu.

Ale Hugh vypadal zamyšleně. „Tolik tedy k porodnictví. A co gynekologie?“ zeptal se. „Pokud nemáte ráda nemocné lidi, patrně nebudete mít ráda ani gynekologii, ale tyto dva obory jdou spolu ruku v ruce. Zvážila jste to?“

„Samozřejmě!“ zaprotestovala a v duchu by si nejraději vrazila facku. Moc dobře věděla, co to je být lékařkou, a teď vypadá, že nemá medicínu ráda! „Vůbec jsem přece neřekla, že nemám ráda nemocné lidi. To je druhá strana mince a pomáhat lidem je důvod, proč jsem šla na medicínu. Porodnictví jsem si vybrala, pro-

tože je to způsob, jak lidem přinést do života radost. Nemyslím si, že bych se za to měla omlouvat. A aby bylo jasno, s naprostou jistotou vím, že chci být lékařka a ne porodní asistentka, a tak mi nepodsouvejte, že jsem strávila uplynulých deset let tím, že jsem se věnovala špatnému oboru."

„Ztratila jste někdy pacienta, doktorko Spicerová?" přerušila ji Julie. „Protože pokud nejste dost opatrná, v našem oboru můžete ztratit dva pacienty najednou, a já nevím, jestli jste dost tvrdá, abyste něco takového unesla. Jste si opravdu jistá, že tohle je obor, který chcete v životě dělat a že by pro vás nebyla vhodnější profese všeobecného lékaře?"

Bože, ta ženská mě s definitivní platností nesnáší a Hugh si o mně myslí, že jsem pošetilá optimistka. Zatraceně. Smířila se s porážkou - další v řadě - a pokusila se vymyslet inteligentní a smysluplnou odpověď. Jak dlouho mě tady ještě budou mučit, než mi oznámí, že tu práci dají raději někomu jinému?

„Myslím, že by to místo měla dostat."

„A co doktor Meadows?" řekla Julie. „Byl dobrý."

„David Meadows byl arogantní a neústupný. Eva Spicerová arogantní není."

„My všichni víme, co se ti na ní líbí, Hughu," řekla Julie rýpavě a Hugh se musel kousnout do jazyku. Od té doby, kdy za ním zhruba před šesti měsíci přišla a on ji jemně ale rozhodně odmítl, chovala se k němu chladně. Tentokrát ale nehodlal brát na ni jakékoli ohledy, jenom aby se nedotkl její hrdosti. Rozhodnutí bylo plně v jeho kompetenci a jen on sám měl poslední slovo. Kromě toho mu v uších stále zněla Evina slova, že poslední dvě místa ztratila kvůli muži. No, tak tentokrát

to bude jinak, pokud to bude záležet na něm - a na něm to opravdu záleží.

„Chci ji," řekl a podíval se Julii přímo do očí, „a taky ji budu mít."

„O tom nepochybuju," zamumlal Sam, aby to slyšela jenom Julie, ale ta po něm střelila nepřátelským pohledem.

„Jak myslíš, ale odpovědnost padne na tvou hlavu. Podle mého názoru nemá dostatek sebedůvěry, ale nepochybuju, že pod tvým vedením si povede skvěle. Zdá se, že na posledním místě se osvědčila a její doporučení jsou výborná, ale pořád se mi nezdá její vztah k nemocným lidem. Doufám, že si nemyslí, že se bude setkávat jen se šťastnými maminkami a usměvavými miminky, protože v tom případě by utrpěla ošklivý šok. A taky se mi nelíbí ta její aféra se sexuálním obtěžováním. Dávej si raději pozor, aby se tvé ruce dotýkaly jen chirurgických nástrojů."

„Myslím, že s tím si starosti dělat nemusíme," řekl bez obalu. „Já nemíchám práci a zábavu, jak moc dobře víš."

Poznámka tála do živého a Julie zalapala po dechu. Sam odvrátil pohled a Julie se našťavaně podívala na Hughu, odstrčila židli a postavila se. Vztekla jako saň, pomyslel si a obrnil se proti jejímu útoku. Julie ale nezaútočila. Alespoň prozatím.

Její hlas zněl mrazivě. „No, jak vidím, tak už ses rozhodl. Měj si ji, jestli ji tak chceš. Jenom doufám, že nebudeš litovat."

„Opravdu ji chci - a nebudu litovat," řekl a doufal, že se neplete. Otočil se k Samovi. „Souhlasíš?"

„Skvělá volba," řekl Sam a ani se neobtěžoval skryt úsměv. „Mně se taky líbila. Příjemná nekomplikova-

ná dívka a její studijní výsledky jsou obdivuhodné. Jestli bude stejně šikovná v praxi, myslím, že si povede dobře."

„Taky si to myslím. Půjdu ji zavolat - a doufám, že se ovládnou a nepodlehnu pokušení a nepokusím se ji cestou zpátky osahávat," dodal suše, čímž vyvolal další Juliin rozhořčený pohled, který s lehkostí dlouhé praxe nechal bez povšimnutí.

Zvedl se, otevřel dveře do chodby a musel se držet, aby nepospíchal. Strčil do lítaček a uviděl Evu, jak znovu zoufale upírá pohled z okna na vrcholky stromů za parkovištěm. Ruce měla sepnuté, a když ho zaslechla a otočila se k němu, ucítil ve slabinách nečekaný záchvěv touhy.

„Doktorko Spicerová?"

„Já vím," řekla odevzdaně. „Vy byste mi tu práci dal, ale bohužel to nezáleží jen na vás..."

Musel se usmát její upřímnosti, která zvítězila i nad nervozitou. Nesmírně ji proto obdivoval. Měla kuráž. „Ale vůbec ne," ujistil ji rychle. „Pokud o tu práci stojíte, je vaše. Ale teď byste se měla raději vrátit a vyslechnout si nabídku od Julie Fryové, protože jinak by se mohla urazit, a to bychom přece nechtěli, že ne?"

Poklesla jí brada. „Já?" zašeptala a pak se její tichý hlas změnil v radostný výkřik a vrhla se mu kolem krku a objala ho!

Zatraceně, vážně ho objala a přitiskla se k němu celým svým měkkým tělem, jako kdyby z něj chtěla vymáčknout život. Kdo tady před chvílí mluvil o sexuálním obtěžování? Pak ho najednou pustila, prudce zrudla a schovala obličej do dlaní.

„Omlouvám se! Nemůžu uvěřit, že jsem to udělala."

„Zapomeňte na to," řekl, ale sám si nebyl jistý, jestli jemu se to někdy podaří.

Dívala se na něj, jako kdyby stále nemohla uvěřit svému štěstí.

„Víte to jistě? Vážně? Opravdu jsem tu práci dostala?“

V očích se jí leskly slzy štěstí a Hugh se musel držet, aby se neusmál.

„Opravdu, Evo. A pokud je to ve vašich možnostech, byli bychom rádi, kdybyste nastoupila už v pondělí.“

„V pondělí! Ach, děkuju vám, moc děkuju! Dobrý bože! Nemůžu tomu uvěřit, obzvlášť po těch nesmyslech, co jsem plácala o tom, že jsem si vybrala porodnictví, protože chci pracovat se zdravými lidmi. Musíte si o mně myslet, že jsem úplně pitomá. Nemůžu uvěřit, že mě pořád ještě chcete.“

„Ano, pořád vás ještě chceme,“ řekl a zauvažoval, jestli je to na něm i vidět.

„Nebudete litovat. Slibuju, že vás nezklamu.“

„Tím jsem si jistý,“ řekl a tentokrát už se tváří v tvář takovému nadšení úsměvu neubráníl. „Tak pojďte, ať jsou všechny formality splněny.“

Vedl ji dveřmi a statečně se ubránil touze položit jí ruku do něžného údolí její pasu. Bude peklo pracovat s ní a nemoci se jí ani dotknout. Není divu, že starý profesor podlehl pokušení. Ta žena by pokoušela i svatého a Hugh nikdy svatý nebyl.

Eva nemohla uvěřit, že to udělala!

Chytila ho oběma rukama okolo krku a objala ho!

Proboha!

Zbláznila se. Byla to jedna z nejhoupějších věcí, jakých se kdy dopustila. Ale ona neobjímala velkého Hughu Douglase, objímala muže, se kterým se setkala před pohovorem, muže, který se na ni usmíval, po-

vzbuzoval ji a přál štěstí. Muže, který jí řekl, že tu práci dostane.

Nejdřív si všem stěžuje, jak ji profesor osahával, a potom se na doktora Douglase vrhne a tiskne se k němu jako nějaká lehká holka.

V duchu zasténala a zadoufala, že je příliš pozdě na to, aby změnil názor, i když se právě projevila jako hloupá husa. Hugh ji ale bez zaváhání uvedl do místnosti a vůbec nic nenamítal, když jí Julie oficiálně nabídl práci a přivítala ji na oddělení.

Tak to byla pravda.

Nemohla tomu uvěřit. Opravdu měla práci!

I když to nebyl výsledek jednomyslného rozhodnutí, čímž si byla jistá. Julie nasadila úsměv, který měl vypadat vstřícně, i když se jí to příliš nepodařilo, a podala jí ruku.

Sam, přátelský, vstřícný a mnohem upřímnější ve svém přivítání, udělat to samé.

V tu chvíli Hughovi zapípal v kapse operátor. Rozladěně se omluvil a vyšel z místnosti.

„Tak, doktorko Spicerová, můžete nastoupit v pondělí?“ zeptala se Julie a Eva přikývla.

„Ano. Je to trochu narychlo, ale hned jak vyřeším bydlení...”

„Než něco seženete, můžete bydlet u nás,” navrhl Sam. „Pokud vám ovšem nevadí děti. Řeknu Molly, aby se s vámi spojila. Pracuje jako porodní asistentka. Určitě ji nepřehlédnete - momentálně je trochu objemnější.”

„Objemnější?”

„Přesněji řečeno ve třicátém čtvrtém týdnu.”

„Ach tak,” usmála se. „Tak tenhle druh objemu.”

Dveře za jejími zády se otevřely a znovu zavřely

a Hugh se jí bez jakéhokoli úvodu zeptal: „Co budete dělat teď, Evo?“

„Nevím, asi nic. Proč?“ zeptala se překvapeně. Chce se jí nějak zbavit?

Patrně ne.

„Právě teď mi volal kolega, který mě zastupuje na oddělení. Prohlížel jednu z mých pacientek a posílá ji na sál, protože se objevily nějaké komplikace. Sál už je připravený, ale není tady nikdo, kdo by mi mohl asistovat, pokud se ukáže, že je to nutné. Mohla byste mi pomoci?“

Cítila, jak se jí oči rozšiřují údivem. „Já?“

„Pokud máte čas.“

Polkla a přikývla. „No... jistě. Ale parkování mám zaplacené jenom na dvě hodiny...“

„S tím si nelamte hlavu. To bude v pořádku. Pojd'te, musíme si pospíšet.“

„A co pojištění a všechny ty nesmysly. Zaměstnancem budu až od pondělka.“

„Hughu, to je proti předpisům.“

„Chceš snad, aby to dítě zemřelo, Julie? Same, zaříd to, prosím tě. Třeba jako zástup nebo něco takového.“

„Zařídím to,“ řekl Sam a bylo to.

Hugh s ní zamířil k operačním sálům, hodil jí modrou hromádku šatstva na převlečení a ukázal na dveře dámské převlékárny. Potom, aniž by se obtěžoval odejít, se svlékl a začal se navlékat do čistého sálového oblečení.

Páni. Snažila se nedívat. Opravdu, opravdu se snažila, ale byl prostě příliš úžasný na to, aby odolala a neprohlédla si všechny ty pevné svaly a dlouhé nohy...

„Boty jsou támhle, vyberte si kterékoli z těch, na kterých není jméno. Tady máte skříňku na věci,“ řekl

a ukázal jí na volnou plechovou skříň. Zapomněla na jeho tělo a zavřela za sebou dveře převlékárny, aby se zbavila nepohodlného kostýmku a nenáviděných punčoch a natáhla na sebe vydezinfikovanou halenu a široké kalhoty, které si chvějícími prsty v pase pevně stáhla šňůrkou.

Co když je to součást přijímacího řízení, napadlo ji, když si ukládala věci do skříňky. Další zkouška, stejně zákeřná jako nenápadný pohovor na chodbě. Ne. Vždyť už jí tu práci nabídli. Už to nemůžou vzít zpátky, nebo snad ano? Vždyť profesor to udělal, i když v situaci, kdy si na něj chtěla oficiálně stěžovat, to nebylo nic překvapivého.

Pokud šlo o nedorozumění před pohovorem, Eva se ještě stále rozhodovala, nakolik by se měla na Hughu zlobit, když dovnitř vjel vozík s jejich pacientkou. Oči měla plné strachu a snahy nepropadnout naplno panice. V tu chvíli Eva zapomněla na všechno ostatní a veškerou svou snahu věnovala tomu, aby se pacientka uklidnila.

„Snažíte se mě trochu prohnat, Jeannie?“ řekl Hugh s úsměvem, zatímco jí měřil pulz, vyptával se na podrobnosti a pokyvoval při tom hlavou.

Pulz se jí srovnal, tlak se vrátil do normálu a byla připojená na kyslík, takže alespoň potud bylo všechno v pořádku. Ozvy dětského srdíčka ale byly zrychlené a pokud ho brzy nepřivedou na svět, mohlo by dojít k vážným problémům. Ve třiceti sedmi týdnech už bylo dítě schopné života a pravděpodobně nenastanou ani žádné zvláštní komplikace - pokud se jim ovšem podaří dostat dítě na svět co nejdříve.

Eva se dívala, jak Hugh rychle vyšetřuje pacientku, aby se ujistil, že veškeré informace, které už o pacient-

ce dostal, jsou správné. Pak se narovnal a pohládl ženu po ruce.

„Tak dobře, Jeannie, půjdeme na to. Paule, je mi líto, ale budete muset počkat tady. Ale nebude to trvat dlouho a přineseme vám vaše miminko ukázat.“

Manžel nervózně přikývl a zatímco si Hugh pečlivě drhnul ruce, pacientky se ujal anesteziolog. Hugh si natáhl rukavice a zamířil do operačního sálu. Eva ho trochu nervózně následovala.

„Tak, jdeme na to,“ řekl. „Skalpel.“

Jeannie byla připravená a Eva vnímala, jak s prvním říznutím skalpelu napětí na sále roste.

„Nemělo by to být těžké, protože placenta je na zadní stěně, takže nám alespoň nebude překážet. Dobře - odsávání prosím - Evo, můžete to přidržet? Díky.“

Najednou držel v rukou dítě, podával ho týmu z novorozeneckého oddělení a vzápětí svorkoval a přestřihoval pupeční šňůru. Jakmile bylo dítě na světě a z pusy se mu ozvalo nespokojené zakvilení, všichni si úlevou oddechli.

Kromě Hugh. Se soustředěným výrazem v obličeji vydával pokyny a Eva mu asistovala, když uvolňoval placentu, pokládal ji do mísy a zastavoval krvácení. Jakmile se krvácení zmírnilo, i on si vydechl, uvolnil ramena a očima se na ni usmál přes okraj roušky.

„To by bylo,“ řekl a všichni se uvolnili.

Všichni, kromě Evy, protože vzápětí řekl: „Tak fajn. Já jsem skončil. Můžete ji zavřít. Podívám se, jak vám to půjde. Jen tak mimochodem, tohle je Eva, vážení. Naše nová kolegyně. Doktorko Spicerová, představuji vám náš operační tým.“

Každý zamumlal zdvořilou uvítací frází a bylo to. Naštěstí jí jen poradil, jaké šití má pro každou vrstvu

použít, a pak celou dobu, co pracovala, mlčel, takže po pár stezích skoro zapomněla, že tam je. Konečně byla hotová.

„Dobrá práce," řekl, když dokončila poslední steh. Vzhledla k jeho nádherným hnědým očím a pocítila nesmírný zmatek. Přeletělo mezi nimi něco intenzivního a nebezpečného a skoro ji to srazilo na kolena. Na okamžik zauvažovala, jestli by nebyla bezpečnější v rukou starého záletného profesora.

Pak ustoupil a stáhl si rukavice a masku a odhodil spolu s pláštěm do připraveného koše. S úsměvem se k ní otočil.

„Pojďte. Najdeme hrdého tatínka a podíváme se na miminko. A zvu vás na oběd a protože jsem ani nesnídal ne nepovažuji za odpověď."

Ano, na klinice starého profesora by byla v mnohem větším bezpečí.

DRUHÁ KAPITOLA

„Proč jste mi neřekl, kdo jste?“

Hughova ruka s vidličkou se zastavila před ústy. Podíval se na Evu a odpověděl: „Já nevím. Asi jsem si s vámi jenom chtěl promluvit a zjistit, jaká opravdu jste. A jen tak mimochodem, to co jste říkala o mé pověsti, ohromně polichotilo mému sebevědomí.“

Eva zasténala, zrudla, schovala obličej do dlaní a vrtěla hlavou ze strany na stranu, až její rozpuštěné - a ano! vlnité - vlasy se jí roztančily okolo ramen jako vlny narážející na mořský břeh.

„Jste mizera - i když bych to neměla říkat, když jste teď můj šéf.“

Odtrhl oči od jejích vlasů a nasadil provinilý výraz. „Říkejte si, co chcete. Souhlasím s vámi. Neměl jsem to dělat a omlouvám se, ale s největší pravděpodobností bych to udělal znovu.“

Na rtech se jí usadil lehký chápavý úsměv. „Proč mě to vůbec nepřekvapuje?“ Ustrkla si ze své skleničky, nabodla na vidličku kousek hlávkového salátu a znovu se na něj podívala. „Myslíte, že prudké světlo na porodním sále škodí dětským očím?“

Její otázka ho překvapila, ale už si pomalu začínal zvykat, že jeho nová lékařka je plná překvapení.

„Možné to je. Osobně se snažím vést všechny porody při co nejmenším přímém osvětlení, aby děti nebyly oslněné. Nenávídím pomyslení, že by je jejich první vteřiny na světě jakkoli poškodily, i když není v našich silách pokaždé tomu zabránit.“

„Takže jim to opravdu škodí?“

Pokrčil rameny.

„Nevím. Ale určitě je to nepřírozené. I když provádím takové zákroky jako třeba císařský řez, snažím se, aby prostředí bylo co nejtišší a nejpřírozenější. Stačí, že matka není při vědomí a nemůže své dítě hned k sobě přivinout, ale v případě předporodního krvácení je všechno hrozně hektické. Není čas na nic jiného než dostat dítě co nejrychleji ven a zastavit krvácení. To je v tu chvíli nejdůležitější.“

Pomalů přikývla. „To je pravda. A souhlasím s vámi, že všechno by mělo proběhnout v co nejpřírozenějším prostředí. To dává smysl.“

„Snažím se o to. Někdy to není snadné, protože ke mně se pacientky dostávají teprve tehdy, když něco není v pořádku a to znamená, že jdeme rovnou na sál.“

„Jako s Jeanníí?“

„Jako s Jeanníí,“ souhlasil. „Ale někdy je to mnohem horší. Oddělení placenty bylo v jejím případě velice jednoduché. Nebránila nám v přístupu do dělohy, a tak jsme nemuseli hledat jiné řešení, které by určitě nebylo tak snadné. Jeannie měla štěstí. I její holčička.“

Přerušilo je pípnutí Hughova operátoru. Vytáhl ho z kapsy, zamračil se a zauvažoval, jestli nemá nechat svého kolegu, ať si poradí sám.

Ale ne. I když mu bylo v Evině společnosti příjemně, další minuty s ní by znamenaly narůstající zdržení na klinice.

„To je zase Oliver. Budu už muset jít. Moje klinika je přetížená a jestli se nám nepodaří splnit dnešní rozpis, dostaneme se do skluzu. Uvidíme se v pondělí - a jestli potřebujete vědět ještě něco, zeptejte se Maggie. Čeká, že se u ní dnes odpoledne zastavíte. Potřebuje, abyste podepsala vstupní formuláře, a myslím si, že vás provede po oddělení a zodpoví vám případné otázky. A až budete s Maggie hotová, chce se s vámi sejít Molly Gregorová, Samova manželka. Ta vás seznámí s úhlem pohledu našich porodních asistentek. Je to jedna z mých maminek, tak pozor. Brzy už bude rodit.“

„Sam říkal něco o dětech, které už má doma. Tohle bude jejich třetí dítě nebo tak nějak?“

Zasmál se. „Tak nějak. Přesněji řečeno čtvrté, ale je to mnohem komplikovanější. Molly je skvělá žena. Určitě vám o sobě všechno řekne sama.“ Dopil kávu, postavil se a podal jí ruku. „Jsem rád, že jste s námi na palubě, Evo,“ řekl a cítil dotek jejích teplých prstů až v duši.

Bylo pro něj moc těžké odejít.

Po bleskové prohlídce nemocnice ji Maggie, Hughova sekretářka, předala Molly Gregorové k pomalejší a daleko podrobnější návštěvě porodního a novorozeneckého oddělení.

Pomalejší, protože vzhledem k dříve zmíněným okolnostem byla Molly poněkud objemnější a neohrabanější.

„Kdy se to má narodit?“ zeptala se Eva se zájmem, i když jí to Sam už řekl.

Molly se na ni trochu unaveně usmála a povzddechla si. „Za pět týdnů a šest dní. Už se nemůžu dočkat. Myslela jsem si, že to zvládnou, protože pracuju jenom na

částečný úvazek, ale všechno to pochodování a pobíhání po sále..."

„Po sále?" řekla Eva překvapeně a Molly se zasmála.

„Kdy jste naposled viděla normální, přirozený porod?"

„No... bude to už dost dlouho," připustila Eva a Molly ji poplácala po ruce.

„Nebojte se. Postarám se, abyste jich viděla spoustu, než zmizím na mateřskou dovolenou, což by mělo být za čtrnáct dní. Ať Hugh nemusí strávit veškerý čas tím, že vám bude cpát do hlavy ty jeho novátorské nápady."

„Vážně je takový?"

Molly se zasmála. „Ne, ve skutečnosti ne. Snaží se nezasahovat jiným do práce, ale když je potřeba, rychle zasáhne. A má skvělé výsledky, takže mu zcela důvěřuju."

„Pracujete i se Samem?" zeptala se, zvědavá jak asi funguje manželsko pracovní spolupráce. Molly se znovu zasmála a zavrtěla hlavou.

„Ne, pokud se tomu můžu vyhnout. Nemám ráda, když přenášíme pracovní problémy domů a dohadujeme se o nich u večeře. Většinou se sice shodneme, protože Sam je skvělý doktor, jestli to tak můžu říct, protože já samo sebou nejsem nestranný soudce."

„To je v pořádku, vždyť je to váš manžel," řekla Eva s úsměvem a Molly vesele přikývla.

„Asi ano. Hodně jsme toho spolu prožili. Zmínil se vám Hugh?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Říkal, že jste skvělá žena a že mi všechno povyprávíte sama."

„Skvělá?" Usmála se. „Možná. Porodila jsem dvě děti jiným lidem - implantovaná embrya. To druhé bylo pro Sama a jeho první ženu."

Evě překvapením poklesla brada, ale rychle se vzpamatovala. „Opravdu? Obdivuhodné - ještě nikdy jsem se nesetkala s náhradní matkou.“

„No, tak teď ano. Bylo to úžasné. Ale na konci dost těžké - obzvlášť u Jacka. Opravdu jsem se ho nechtěla vzdát, ale když ho vložili Samovi do náručí..." Pokrčila rameny. „Najednou se mi to zdálo naprosto správné. Věděla jsem, že se Samem bude v bezpečí.“

A co matka? Zajímavé. A znělo to, jako kdyby už tehdy byla do Sama zamilovaná, i když o něm vlastně skoro nic neřekla. Ale darovat někomu dítě...

Maličko se zachvěla. „Nedovedu si představit, že bych tím měla projít. Dát někomu své dítě..."

„Nebylo to moje dítě. Říkala jsem si to dokola pořád a pořád. Někdy to byla jediná věc, která mi pomohla ty první dny překonat. Nejdříve jsem nevěděla, jestli to dokážu, ale moje vlastní dcera, Libby, dala mně a mému manželovi tolik radosti. Když zemřel, napadlo mě, že tohle je způsob, jak pomoci někomu jinému. A tak jsem měla Lauru. Libby o ní věděla úplně všechno a doposud jsme spolu v kontaktu. Podařilo se to báječně.“

„Jak Sama napadlo, že byste mohla být náhradní matkou i pro jejich dítě? To už jste spolu pracovali?"

„Ne, tehdy ne. Seznámili jsme se, když jsem byla navštívit jinou náhradní matku v nemocnici. Byla jeho pacientkou a Sam o tom s ní hovořil. Jeho žena nemohla odnést dítě a byla z toho zoufalá, jak říkal. Požádala ho, aby prozkoumal možnosti. A už to bylo. Souhlasila jsem, ale hloupě jsem se do něj zamilovala, dala jsem mu dítě a snažila se ho dostat z hlavy. Ale nemohla jsem zapomenout ani na Jacka - a ani na Sama. A pak začal pracovat v naší nemocnici, znovu jsme se potkali a bylo to. Jeho žena už nežila - zahy-

nula při nehodě - a já jsem byla vdovou už několik let, tak jsme byli oba volní. Svatba nám oběma připadla jako přirozená věc a zanedlouho se nám narodila Monnie. Ted' už má dva roky."

„A vy čekáte další miminko, takže to bude vaše - rychle v duchu počítala - páté těhotenství?"

Molly zasténala a zasmála se. „Dobrý bože. Moje nebohé tělo už nikdy nebude jako bývalo." Ale řekla to vesele, jako kdyby na tom vůbec nezáleželo, alespoň ne v porovnání s radostí přivádět děti na svět, a Eva cítila, jak se jí dojetím svírá hrdlo.

Jednoho dne, slíbila si v duchu. Ale až za pár let, až zdolá ještě několik vrcholů, na které se musí vyškrábat, až splní další cíle, které si předsevzala, teprve tehdy o tom může přemýšlet. Jednoho dne bude připravená a bude mít rodinu, ale ted' jí musí stačit ke štěstí, že je doktorka.

„A Hugh taky slouží na porodním oddělení?" zeptala se znovu na pracovní téma.

„Ano, chudáček," odpověděla Molly znovu s úsměvem. „Nechtěla bych dělat jeho práci, obzvlášť ne se Samem stojícím mu za zády a prověřujícím každé rozhodnutí, které udělá. Musím se snažit, abych měla poklidný nekomplikovaný porod v době, když budete mít službu vy, abyste mohla přijít a trochu si vydechnout. Když mluvíme o odpočinku, nedala byste si čaj? Služba už mi skončila a děti mají hlídání, takže pro jednu mám konečně čas na chvíli se posadit a trochu si civilizovaně popovídat."

Eva přikývla.

„To by bylo hezké. Snad mi budete moci poradit, kde bych našla bydlení, protože do pondělí si musím něco sehnat. I když Sam byl tak laskavý a nabídl mi, že u vás

můžu pár dní zůstat. Věděla jste o tom vůbec?" Molly s úsměvem přikývla a Eva pokračovala: „Ale já si myslím, že i tak máte svých vlastních starostí dost a já bych ráda měla něco vlastního. Být oficiální bezdomovec není nic příjemného.“

„S tím souhlasím. I když u nás jste vítána, myslím, že není nad vlastní domov. A děti jsou dost hlučné, pokud na ně nejste zvyklá. Vezmu si tašku a cestou se stavíme na recepci v trafice, v novinách snad nějaký inzerát na bydlení najdeme. Zkusíme to a možná budeme mít štěstí.“

A bylo to. Usadily se u čaje, probíraly se novinovými inzeráty, Molly Evě popisovala klady a zápory jednotlivých čtvrtí a během hodiny a půl už měly domluvenou schůzku s realitním agentem na prohlídku bytu s balkonem s výhledem na řeku a parkovacím místem.

Nebyl levný, ale vypadal ideálně a bezpečně, byl jen pět minut od nemocnice, což opravdu potřebovala nejvíc, a navíc byl volný ihned.

Krátká prohlídka bytu jí stačila, aby si ho najala, a tak měla během jediného dne novou práci, nové bydlení a v Molly novou přítelkyni.

To jsem toho za jeden den zvládla dost, pomyslela si cestou do bratrova domu, kde si sbalila veškerý svůj majetek. Dalšího dne, v pátek, se vrátila do Audley, vyzvedla si v realitní kanceláři klíče, podepsala smlouvu a s úlevným povzdechem se nastěhovala do nového domova.

Po smolných dvou měsících se jí konečně podařilo vrátit život do správných kolejí a poprvé po dlouhé době se opravdu těšila na budoucnost.

Hugh byl celý víkend na pokraji nervového zhroucení.

Děti mu nedaly ani chvíli vydechnout. Už se mu o nich i zdálo. Není divu, cožpak někdo může říct, že být tátou je jednoduché? A když se mu konečně podařilo vyšetřit pro sebe deset minut a usadil se v neděli odpoledne na zahradě, uvědomil si, že zima je pryč a záhony jsou zase plné plevelů.

Tak dobře. Zaklekl a pustil se do pletí s vervou, která odpovídala jeho náladě.

„Tati? Volá ti nějaká Eva," křikla na něj z okna jeho dcera Lucy, a tak si stáhl zahradnické rukavice a překvapený vlastní nedočkavostí spěchal dovnitř.

„Evo?" řekl, když zvedl sluchátko a její hlas, něžný a váhavý putoval linkou přímo k jeho srdci - doslova, teď se mu zrychlil, až cítil jak mu krev buší ve spáncích a zatraceně - úplně všude!

„Omlouvám se, že vám volám domů, ale všechno se seběhlo tak rychle a vlastně jsme se ani nedohodli, kde a kdy bych vás měla zítra vyhledat. Požádala jsem o vaše číslo Molly Gregorovou. Poradila mi, abych vám zavolala. Doufám, že to nevadí?"

„Samozřejmě že ne." Vůbec ne. Bylo to přímo fantastické a kdyby mu mozek alespoň trochu pracoval, hrozně by se své reakce polekal, ale takhle byl naprosto zaneprázdněn poslechem jejího hlasu a rozum ho vůbec nezajímal. „Poslyšte, asi je to opravdu moc narychlo, protože určitě ještě vybalujete a zabydlujete se, ale nemáte dnes večer náhodou volno?"

Její smích byl hudbou pro uši. „Naložit pár věcí do auta zase netrvá tak dlouho a já jsem tady už od pátku. Proč?"

„Napadlo mě, že byste se mohla zastavit na večeři. Mohli bychom probrat všechno, co potřebujete nebo

chcete vědět." A já bych vás mohl znovu vidět, aniž by u toho byl kdokoli další, protože děti budou venku a já budu mít dům sám pro sebe.

Cítil, jak se mu tělo napíná očekáváním a dokonce na chvíli zadržel dech.

„Ach tak. No... to by bylo skvělé," řekla. „Ale nebudu vás obtěžovat? Zase tak důležité to není."

„Jaképak obtěžování. Jenom nesmíte očekávat žádné lukulské hody. Vyhovuje vám sedm hodin?"

„Dobře."

Nadiktoval adresu a poradil jí, kudy se k němu dostane. Když pokládal sluchátko, spokojeně se usmíval. Lucy se zeptala: „Tak kdopak je ta Eva?"

Trochu sebou škubl, pak strčil ruce do kapes, zamířil k lednici a otevřel ji. Ze všech sil se snažil zachoval lhostejný výraz v obličeji a stejně nezaujatý tón.

„Moje nová kolegyně. Zastaví se probrat pár pracovních záležitostí."

„Aha."

„Ano," řekl pevně. „A potřebujeme k tomu klid. Jdeš přece k Amy, nebo ne?"

„Vždyť jsi říkal, že nesmím! Říkal jsi, že musím zůstat doma a jít brzy spát."

„Rozmyslel jsem si to. Brzy můžeš jít spát i u Amy."

Odfrkla si a on jí pohrozil prstem. „Nedráždi mě. Jenom si potřebuju s Evou promluvit bez neustálého vyrušování a hádek, takže půjdeš hezky k Amy a budeš ráda, že to tak dopadlo. Rozumíš?"

„Rozumím," řekla, ušklíbala se a začala si prozpěvovat: „Táta je zamilovaný do Evy, táta je zamilovaný do Evy."

„Kdo je Eva?" zeptal se zvědavě Tom, který právě vešel dovnitř.

Hugh se rozpačitě poškrábal za krkem a ošklivě se zamračil na dceřina vzdalující se záda.

„Moje nová kolegyně - a *já do ní vůbec nejsem zamilovaný*,“ odpověděl, i když věděl, že lže, protože se nechtěl vydat napospas svým bystrým dětem. Bože, to je snad pochopitelný hřích!

„To je jedno,“ řekl Tom. „Můžu dneska v noci zůstat u Kelly?“

„Ne. Zítra jdeš do školy a po Velikonocích tě čekají závěrečné zkoušky.“

„Tati, to je až za pár měsíců.“

„Ne, dřív.“

„Tak dobře. Může tedy zůstat Kelly na noc u nás?“

„Cože? Tady?“

„Ano, tady.“

Vzdal se a zavřel dveře od lednice. „Ne. Můžeš s ní jít dnes večer ven a vzít jí do kterékoli hospody chceš, ale potom ji zavezeš hezky domů a vrátíš se.“

„Jo, ale právě o to jde, víš, tati. Rick má dneska narozeniny a já si s ním chci připít. V tom případě ovšem nebudu moct řídit.“

„Tak zavoláš Kelly taxíka a sám se vrátíš pěšky.“

„A proč nemůže zůstat tady?“

„Protože musíš zítra jít do školy a říkej si, co chceš, vím, že ještě nemáš všechno hotové a nenapsal sis ani úkol. A kromě toho, já mám na práci lepší věci než poslouchat, jak vrže podlaha, když se plížíte z pokoje do pokoje.“

„Vrže podlaha?“ Tom se posadil u kuchyňského stolu a zasmál se. „Ty si vážně myslíš, že v tom je nějaký rozdíl, jestli u nás zůstane přes noc nebo ne? Vzpamatuj se, tati. Je mi skoro osmnáct. Probud' se a dej si kafe.“

Vypochodoval z kuchyně a nechal Hugha samotného. Ten za ním zíral a srdce se mu svíralo.

Že by se historie znovu opakovala?

Probud' se a dej si kafe, vážně! Potichu zaklel, znovu škulbl dveřmi lednice a nevidoucíma očima zíral dovnitř. Život je tak složitý a on si ho ještě komplikuje tím, že pozve Evu k sobě domů. Měl jít k ní nebo se s ní sejít kdekoli v městě, vzít ji na večeři...

Ne. To by bylo ještě složitější. Takhle se prostě sejdou jako dva kolegové, kteří potřebují projednat pracovní záležitosti.

A prasata umí létat.

Propadl z lednice parmezán, papriky, červenou cibuli, pár keříčkových rajčat a hlávku ledového salátu, zabouchl dveře a vyrazil do spíže pro sklenici pesta. Nižak složitá večeře, řekl si. Těstoviny s pěstem, pečená zelenina a salát. Jednoduché.

Do hlavy se mu ale neodbytně vtíral pocit, že jídlo bude to jediné, co bude na dnešním večeru jednoduché.

Eva znovu nahlédla do svých poznámek, zkontrolovala jméno ulice a pomalu vjela na stromy olemovanou cestu. Tady - číslo 35, se světlem nad předními dveřmi a velikými mosaznými čísly. Veliký viktoriánský dům natřený na světlou žlutou, se dvěma štíty do ulice, tmavě červenými dveřmi uprostřed a okýnkem nad nimi vypadal honosně, ale zároveň přátelsky a pohostinně. V hale se svítilo a světlo prosvítalo barevnými skleněnými tabulkami ve dveřích očividně pocházejícími ze stejné doby jako dům a dodávajícími mu nádherně útulný dojem.

Zaparkovala před domem, vypnula motor a pocítila lehkou nervozitu. Tohle je určitě dům, ve kterém bydlí

celá rodina. Z horního patra k ní dokonce doléhala hudba.

Taková hudba, jakou dokáže snést jenom mládež. Byla zvědavá, jaké jsou asi jeho děti a jaká bude jeho manželka. Nebude jí vadit, že se u nich v neděli večer z ničeho nic objevila úplně cizí žena? Nechtěla by si raději v klidu sednout u skleničky vína a prostě si odpočinout?

Namlouvala si, že ten pocit, který má při pomyslení, že Hugh je ženatý, není zklamání. Vždyť by se stejně nechtěla zaplést s mužem, s nímž pracuje, obzvlášť když by to měl být její šéf.

Ale nemohla zapomenout na ten pohled, který si vyměnili po skončení Jeanniiny operace - pohled plný žáru a příslibů. Pohled, který mezi nimi zajiskřil tak silně, jak to ještě nikdy předtím nezažila.

„Evo.“

Vzhlédla a viděla, jak stojí vedle auta a přátelsky se na ni usmívá. Otevřela dvířka, vystoupila a s potěšením zjistila, že je oblečený stejně obyčejně jako ona. Bála se, jestli její džínsy a svetřík nebyla špatná volba, ale i když se hodinu přehrabovala ve skříni, nic lepšího vymyslet nedokázala...

„Zdravím vás,“ řekla a vůbec netušila, proč se jí srdce najednou tak rozbušilo. Vždyť o něj vůbec nemá zájem. Vůbec! Rozhlédla se kolem a začala se zabývat praktičtějšími záležitostmi. „Můžu nechat auto tady?“

Pokrčil rameny.

„Stojí pod světlem, tak by se mu nemělo nic stát, ale jestli chcete, můžete zaparkovat na příjezdové cestě. Ale Tom za chvíli odjíždí, a tak bychom museli zase znova přeparkovat. To by nebyl problém. Mám to udělat?“

Zavrtěla hlavou a usmála se. Kdo je asi ten Tom? Jeho syn? Přece ještě není tak starý, aby měl syna, který už má řidičák? Bože, ten vypadá dobře! „Nechejme to tak," odpověděla a obrátila myšlenky zpátky k autu. „Vaše čtvrt' vypadá velice poklidně."

Zasmál se. „Ano, to také je. Až děsivě poklidná. Možná to je ještě slabé slovo. Tak pojd'te dál. Až Tom odjede, bude tady větší klid. Večer budeme sami, tak se mě budete moct zeptat na všechno, co potřebujete vědět, a já vám řeknu něco víc o nemocnici."

My znamená on a jeho žena nebo on a já, jen sami dva, napadlo ji.

Pocítila lehkou nervozitu, ale jak se zdálo, *my* znamenalo je dva, protože nikdo jiný se neobjevil. Žádná manželka doprovázená lehkým oparem drahého parfému a pečlivě zastírající nechuť, kterou by nutně musela cítit k nezvanému hostu. Bohužel.

Hugh ji vedl chodbou podél schodů až do kuchyně, příjemně osvětlené místnosti s dveřmi vedoucími do zahrady. Nebyla nijak dokonale uklizená a prozrazovala, že ji celá rodina ráda a často využívá. Nástěnka na stěně přetékala vzkazy. Napadlo ji, kdo má za úkol se v tom zmatku vyznat, a pocítila k onomu dotyčnému upřímnou lítost. Organizace společenského života a rozvrhu rodiny byla očividně velice náročná.

„Posad'te se, jenom dám vařit těstoviny. Dáte si červené nebo bílé. Nebo snad nějaké nealko?"

„Nealko, prosím. Jsem tady autem."

Nalil jí sklenici jablečného džusu a Eva se napila a pozorovala, jak se soustředěným pohledem krájí salát a strouhá parmezán.

Během několika minut strčila do kuchyně hlavu mladší verze jejího společníka, usmála se na ni a řekla:

„Dobrý den. Já jsem Tom. Vy jste určitě tátova nová kolegyně. Vítejte v blázinci.“

„Díky.“

Vrátila mu úsměv a v duchu zaznamenala, že Tom musí být Hughův syn, když vypadá úplně stejně jako on, a to i přesto, že je dost starý na to, aby řídil. Další slova jí to potvrdila.

„Odjíždím, tati. Nechám auto u Kelly a odtamtud půjdeme pěšky do města.“

„A potom se vrátíš domů,“ řekl Hugh a namířil na syna struhadlo. Eva pochopila, že přišla doprostřed hádky. Pocítila lehké rozpaky, trochu si poposedla a snažila se veškerou pozornost věnovat jen svému pití.

„Lucy bude přes noc pryč,“ zaprotestoval Tom.

„To je úplně jedno. Nemluvíme teď o tvé sestře, mluvíme o tobě.“

„Dobře, jak si přeješ. Nashle.“

„Tome, varuju tě...“

Ale dveře se zabouchly a nechaly za sebou jen ticho. Po pár vteřinách si Hugh zhluboka povzdechl a zamumlal: „Děti!“ A vykročil k lednici.

Takhle nějak to vypadalo u nás, když mi bylo deset, pomyslela si Eva a zaplašila dávnou vzpomínku. Její dospívání nebylo nic, o čem by se jí chtělo přemýšlet, obzvlášť dnes večer ne.

„Jen tak mimochodem, máte doufám ráda těstoviny a pesto,“ zeptal se jí Hugh. „Možná jsem se vás měl zeptat dřív.“

Přikývla. Najednou si velice živě uvědomovala, že jsou spolu úplně sami, ale evidentně si nemusela dělat starosti, protože jak se zdálo, Hugh vedl jejich rozhovor na čistě přátelské úrovni. Držel se od ní v bezpečné a slušné vzdálenosti, vůbec po ní nepokukoval,

a kdyby snad měla nějaká podezření ohledně jeho motivu, jeho chování by ji muselo okamžitě uklidnit.

A tak se uvolnila, a než dojedli jednoduché ale výborné jídlo z pečené středomořské zeleniny, špaget, pesta a křehkého salátu, měli brady mastné od oleje a ledy mezi nimi byly prolomeny.

„Promiňte, asi jsem měl vybrat něco, co by se líp jedlo,” řekl pobaveně, ale vzápětí nakrčil bradu. „Máte pesto na bradě,” zamumlal. Na chvíli zauvažoval, že se natáhne a otře jí bradu ubrouskem, ale Eva byla rychlejší.

„Je to lepší?”

„Ano,” řekl, ale v očích měl znovu ten pohled. Bezpečí najednou jako by odplulo pootevřeným oknem...

„Kávu?” Jeho oči byly zase naprosto bez výrazu, a tak si řekla, že si jen něco namlouvá. Je hloupá.

Přinutila plíce opět k práci a podařilo se jí vykouzlit úsměv. „Ráda, děkuji.”

Přešli do obývacího pokoje v přední části domu, takže měla skvělý výhled na svoje bezpečně zaparkované auto, a Hugh, povzbuzovaný jejími otázkami, jí nadšeně vyprávěl o své práci a filozofii přivádění dětí na svět, a tak než se nadála, hodiny v hale odbíjely půlnoc.

„Proboha, omlouvám se, že jsem vás tak dlouho zdržovala. Už bych měla jít,” řekla mu, když se nevěřicně podívala i na svoje hodinky. Postavila se a Hugh ji doprovodil ke dveřím, pomohl do kabátu a velice pečlivě si přitom dával pozor, aby se jí nedotkl.

Až příliš pečlivě - nebo si zase něco namlouvá? Možná už začíná být trochu paranoidní kvůli všem těm věcem, co se dějí kolem sexuálního obtěžování. Nebo je prostě jen velice příjemný, milý a ženatý muž a její hloupá reakce na něj je beznadějně jednostranná.

Což by bylo ideální a mnohem bezpečnější a naprosto nejrozumnější.

„Uvidíme se zítra," zamumlal a na zlomek vteřiny se zdálo, že se k ní skloní... jen na zlomek vteřiny. Ne tak moc, aby ji mohl políbit, ale...

Ne. Zase si něco namlouvala. Měla by se nad sebou rozumně zamyslet.

Vykouzlila úsměv. „Dobrou noc, Hughu. Děkuji za večeři. Na shledanou v osm."

„Dobře. Dobře se vyspěte, zítra budeme mít rušný den."

Věděla, že si záblesk v jeho očích jenom představovala, protože očividně nemyslel na nic jiného než na práci.

Nastoupila do auta a odjela. Přemýšlela, kde asi celý večer byla jeho žena a jestli se Tom v noci vrátí domů, jak mu otec přikázal. Ale ať to dopadne jakkoli, není to její problém.

Dorazila domů, uvařila si šálek ovocného čaje a vklouzla do postele. Nebudu si dělat starosti, umínila si. Jsem ve své práci dobrá a vím to. Teď se musím vyspat.

Odložila šálek na noční stolek, zabalila se do peřiny a během minuty usnula.

Hugh nemohl spát. Z neznámého důvodu se mu Eva dostala pod kůži a vyvolávala v něm nepatřičné myšlenky.

Nebylo těžké představit si ji pod sebou, její štíhlé nohy obtočené okolo těla...

„Zatraceně!"

Odhodil pokrývky, vylezl z postele a zamířil do kuchyně. Cestou minul pootevřené dveře Tomova poko-

je. Byly už čtyři hodiny, ale Tom se ještě nevrátil. Pokoušel se mu dovolat na mobilní telefon, ale Tom to nebral. Nechal mu tedy alespoň rozčílený vzkaz a doufal, že syn jen neposlechl jeho příkaz a že se mu během večera nestalo nic zlého.

Pak se rozhodl, že nemá cenu vracet se do postele, protože Eva ani Tom mu prostě nedovolí usnout, a vypravil se do kuchyně, vypít si šálek dobrého čaje.

TŘETÍ KAPITOLA

„Nejdříve se zastavíme u Jeannie," řekl Hugh a vedl Evu oddělením do pokoje umístěného mezi sesternou a dětským oddělením. Pečlivě si umyl ruce, utřel si je, natřel gelem s obsahem alkoholu a Eva automaticky udělala to samé. Vysuší jí ruce tak, že si je večer bude muset natřít mastným krémem, ale je to jediný způsob, jak zabránit infekci v době, kdy se antibiotikům odolné bakterie stávají noční můrou všech doktorů.

„Jak se jí daří?" zeptala se, když si roztírala gel na rukou.

„Zotavuje se velice rychle a dítě je taky v pořádku. Dnes by mohly jít domů, protože prozatím je všechno v pořádku, takže doufám, že budeme posly dobrých zpráv."

Dveře byly otevřené a Jeannie seděla na posteli a kojila malou dcerku. Jak Eva očekávala, dítě nepotřebovalo žádnou zvláštní péči, přestože přišlo na svět předčasně. Krásně pilo a Jeannie zářila hrdostí.

„Zdravím vás," řekla s úsměvem. „Jdete se podívat na můj malý poklad?" Přerušila kojení, zvedla dítě od prsu a prstem pohladila holčičku po tvářičce. „Pozdrav pana Douglase, maličká."

Místo odpovědi se ozvalo odříhnutí a všichni se zasmáli.

„Už máte jméno?"

Jeannie se usmála a dál hladila děťátko po zádičkách.
„Nemůžeme se dohodnout. Já bych chtěla Eleanor
a Paulovi se líbí Katherine."

„Takže bude Ellie nebo Kate, že?" řekl Hugh.

„Pravděpodobně. Už mi to začíná být jedno. Jenom
jí už nechci říkat *děťátko*. Připadá mi to směšné."

Zasmál se s ní. „To máte pravdu. Můžu vám ji na
chvilku vzít? Chci jenom zkontrolovat Evino vyšívání.
Viděla jste to už?"

„Hm. Vypadá velice maličké. To vy jste Eva?
Omlouvám se, ale neměla jsem tehdy příležitost pořádně
se s vámi seznámit."

Eva se zasmála. „Všichni jsme měli spoustu práce.
A jak se cítíte dnes?"

„Jsem trochu rozbolavělá, ale mám radost z dítěte
a moc se mi ulevilo, že to nakonec dobře dopadlo. Děkuju,
že jste mě tak hezky zašila."

„Bylo mi potěšením," řekla potěšena, že se její
práci dostalo ocenění. Hugh se k ní obrátil s dítětem
v náručí.

„Tady," řekl a podal Evě s úsměvem malý balíček.
„To je na naší práci to nejhezčí. Pochovejte si ji - vím,
že po tom moc toužíte."

Opatrně si vzala miminko a fascinovaně se dívala na
dokonalé rysy a veliké modré oči Jeanniiny dcerky.

„Je nádherná," zamumlala a cítila, jak se každíčkou
buňkou její těla rozlévá mateřská touha, která se v ní
probouzela pokaždé, když držela v náručí dítě. Jednoho
dne, říkala si, jednoho dne, za osm roků nebo tak nějak,
jednou i já budu mít dítě.

Do té doby musí najít útěchu ve své práci.

Hugh se podíval na Evu kolébající miminko v náručí a při pohledu na její obličej se mu stáhlo hrdlo.

Měla by mít dítě, pomyslel si. S dítětem na rukou jí to opravdu moc slušelo.

Ne. Nemysli na to. Soustřed' se na práci.

Zkontroloval Jeannienu jizvu, prohmatal břicho, aby se ujistil, že se děloha správně stahuje, a nahlédl do její karty.

„No, vypadá to naprosto skvěle. Jestli se Eva uvolí vám vrátit malou Kate nebo Ellie, napíšeme propouštěcí zprávu a můžete jít domů.“

„Dneska?“

Usmál se jejím nadšenému výrazu. „Pokud chcete,“ řekl a moc dobře znal odpověď. „Porodní asistentka, která vás má na starosti, se u vás zastaví a dohlédne na vás. A taky budeme muset příští týden vytáhnout stehy, ale jinak nevidím žádný důvod, proč vás tady držet. Máte doma někoho, kdo vám pomůže?“

Přikývla. „Paul si vzal na příští týden volno a teď je u nás moje matka a může zůstat až do víkendu, takže mi pomůže.“

„Výborně. Tak, Evo, vraťte dítě mamince.“ Řekl to se škádlivým úsměvem, ale Evin úsměv byl trochu smutný a vyvolal v Hughovi otázku proč.

Proč si doopravdy zvolila porodnictví? A proč se tváří tak bezútešně? Že by zlomené srdce?

To moc dobře znal a věděl, jak to bolí. Věděl, jaké to je držet dítě v náručí a pak ho vracet rodičům, znal tupou bolest, která v člověku zůstává, když ruce zůstanou prázdné.

Jestli má Eva zlomené srdce, není sama.

„Tak dobře. Musíme dodělat to papírování a potom se podíváme na ostatní pacientky. Některé možná taky

budou moci jít domů. A po obědě v jednu hodinu začínám na klinice. Rád bych se tam dostal trochu dřív, abych vyřídil pár papírů."

Blížili se chodbou k novorozeneckému oddělení a Hugh záměrně předstíral, že překypuje energií. Zdálo se, že to zabralo. Smutek z jejích očí zmizel a vystřídal ho zájem.

„Poradna nebo gynekologie?"

„Gynekologie. Budou to samé běžné záležitosti, ale obvykle se objeví jeden nebo dva případy, kterým je potřeba věnovat větší pozornost. Rád bych, abyste stanovila předběžnou diagnózu, a potom si to projdeme společně a já se podívám na pacientky, u kterých to bude potřeba. Souhlasíte?"

Přikývla. „Jistě."

„Asi nebudou všechny úplně v pořádku," varoval ji, protože si vzpomněl, co řekla u přijímacího pohovoru, ale ona se na něj zamračeně podívala.

„Umím jednat s nemocnými, Hughu. Jenom jsem se nechtěla věnovat oboru, kde jsou jen samé smutné případy."

Zastavil se a znovu se ho zmocnil skoro zapomenutý pocit lítosti a smutku. „Porodnictví je někdy velice smutné, Evo. Věřte mi. Jestli si myslíte, že to neunesete, měla byste možná odejít, dokud není pozdě."

„Nehodlám si nic rozmyšlet. A vůbec nemám v úmyslu pracovat jako obvodní doktorka nebo porodní asistentka!"

Přes obličej mu přeletěl úsměv a hned zase zmizel. „Dobře. Tak, kde jsme to skončili? Ach ano, klinika. A zítra musíme začít brzy ráno, pacientky jsou objednané od rána až do večera a ve středu taky a ke všemu ještě máme pohotovost, takže to bude asi dost hektické."

„Budete mít vůbec chvilku volna?“

Ironicky se zasmál.

„Asi ne. Do kolika hodin pracujete?“

„Do kolika hodin chcete, abych pracovala?“

„Neptejte se. Už se mi párkrát stalo, že jsem končil až o půlnoci. Doufejme, že se nebude dít nic mimořádného a dostaneme se domů ve slušnou hodinu.“

Jako bych to tušil, pomyslel si večer, když procházel klinikou.

Právě přijal ženu s fibroidy a napsal ji na operaci na středěční dopoledne. Teď přivezli ženu s náznaky blížícího se předčasného porodu. Vypadalo to, že skutečně porodí. Při mé smůle asi ve středu, pomyslel si Hugh.

Ještěže tady byla Eva. Už během prvního dne pochopil, že vybral dobře. Rychle se zapracovávala a zastala spoustu práce, takže se Hughovi a Oliverovi dost ulevilo.

A Alison je určitě ráda, že je v týmu další žena. Právě teď byla Eva s Alison u pacientky s předčasnými porodními stahy a až bude hotová, zamíří stejně jako on domů. Alison a Oliver budou mít dnes noční.

Hned jak dorazí domů, bude si muset promluvit s Tomem a potom hned zalehne, aby trochu dohnal spánek, který mu chybí z uplynulé noci. Sáhl do kapsy, aby se podíval, jestli mu na mobil nepřišla nějaká zpráva, ale mobil v kapse nebyl.

Skvělé. Kde jsem ho, proboha, mohl nechat? Přemýšlel.

Vešel do své kanceláře, hledal na stole i jinde, prošel oddělení i celou kliniku a nakonec dospěl k závěru, že mobil ztratil.

A protože mu mobil sloužil i jako diář a měl v něm

všechna důležitá data a spojení, byla to pro něj katastrofa.

Zaklel, potichu, ale zato procítěně, a zamířil k autu. Dnes večer se s tím už nedalo nic dělat. Podíval se na všechna pravděpodobná místa. Bude muset nahlásit, že ho ztratil, a pořídit si nový.

Zase.

„Ach, ne.“

„Co se stalo?“

Alison zvedla z kraje stolu několik formulářů a objevila pod nimi mobil.

„To je telefon doktora Douglase. Bude ho určitě všude hledat. Je to jeho spojení se životem - bez něj se zblázní.“

Eva na okamžik zaváhala, potom ho zvedla, strčila do kapsy a neurčitě se na Alison usmála. „Cestou domů se u něj zastavím a dám mu ho. Víím, kde bydlí.“

A možná se jí tentokrát podaří poznat jeho ženu...

Slyšela je hned, když zaparkovala auto na protější straně ulice.

Nejenže je slyšela, dokonce i viděla kuchyňským oknem, jak stojí přímo proti sobě - Tom a jeho táta - a chvílemi se do jejich hádky vkládal vysoký dívčí hlas. Asi Hughova dcera - nebo Tomova přítelkyně? Hlas zněl příliš mladě, než aby patřil dospělé ženě. Ošklivě se hádali, křičeli jeden přes druhého a Evě pokleslo srdce. Vstoupit do takové situace se jí moc nechtělo.

Měla namířeno k hlavním vchodovým dveřím, když si všimla, že boční vchod je pootevřený. Zvonek by určitě v tom rámusu neslyšeli, uvědomila si. Kdyby Alison tak nezdůrazňovala, jak moc je telefon pro Hugha

důležitý, nic na světě by ji nepřimělo vstoupit do jejich sporu.

Ale měla telefon a Hugh ho potřeboval, a tak se zhluboka nadechla, zatlačila do pootevřených dveří a vstoupila právě ve chvíli, kdy do haly veplula hezká dívka školního věku, obrátila oči k nebi - přesně tak, jak to v jejím věku dělávala Eva - a usmála se.

„Ale, ahoj. Můžu pro vás něco udělat?“ zeptala se a pozorně se na Evu zadívala.

„No, víš, mám Hughův mobil. Zapomněl ho v nemocnici.“

„Ach tak, to je skvělé. Vy jste Eva, že?“

„Ano.“

„Já jsem Lucy. Táta je v kuchyni. Jděte klidně dovnitř. Mluví s Tomem.“

Mluví?

To sotva, pomyslela si, ale děvče už vyběhlo do schodů a Evě tak nezbylo nic jiného, než doručit telefon osobně. Bojácně vykročila chodbou ke kuchyni. Dveře byly pootevřené, a tak do nich nakoukla a potichu si odkašlala. „Hm... Hughu?“

Neslyšel ji, samozřejmě. Vždyť stáli proto sobě nos proti nosu. Hugh byl jen o pár centimetrů větší než jeho hrozně naštvaný syn, a tak udělala krok dovnitř, když právě v tu chvíli vykřikl Tom to, co zcela jistě nebylo určeno cizím uším.

„Říkám ti to jenom kvůli tomu, že potřebuju tvoji odbornou radu, tak se prosím tě konečně uklidni a poslouchej mě! Je docela dobře možné, že je Kelly po více-
nejší noci těhotná!“

Nastalo hrobové ticho.

Hughovi klesla brada, schoval hlavu do dlaní a zasténal. „Jak jsi to mohl udělat?“ zamumlal mezi prsty.

Tom se potichu hořce zasmál. „Stejně jako ty moje matce, předpokládám.“

Eva s bušícím srdce ucouvla dozadu. Tohle opravdu slyšet neměla a nechtěla. V žádném případě. Udělala ještě jeden krok vzad právě v okamžiku, kdy Hugh od táhl ruce od obličeje a koutkem oka zahlédl její pohyb.

Strnul, znovu zasténal a jednou rukou si přejel po šíji. „Ach... Evo... Ahoj.“

„Váš... váš telefon," řekla dost nevhodně a bezradně pokrčila rameny. „Nechal jste ho na stole a někdo na něj položil papíry. Alison říkala, že ho potřebujete. Omlouvám se, že jsem sem tak vtrhla, ale dveře byly otevřené. Vaše dcera mi řekla, abych šla dál... No, tak já zase půjdu.“

„Ne - počkejte. Můžete nám dát ještě minutku?“

„To je v pořádku, jen jsem se zastavila, nemůžu se zdržet. Na shledanou zítra.“

Položila mobil na stůl a zmizela v chodbě.

„Evo, počkejte.“

Dohonil ji, právě když nasedala do auta. Jeho úsměv byl smutný a rozpačitý. „Poslyšte, omlouvám se za tu nepříjemnou situaci.“

„To nemusíte. Takové věci se přece stávají v každé rodině.“ A ona rodinu, díkybohu, nemá a z té jeho prchá co nejrychleji, jak může.

Trochu nuceně se zasmál. „Obávám se, že jenom v té moje. Děkuju, že jste mi přinesla telefon.“

„Není zač. Na shledanou ráno.“

Zamračil se. „Máte ještě něco v plánu?“

„Ještě nevím," řekla, protože najednou nemohla najít žádnou výmluvu. „Proč?“

Chvíli neřekl nic a potom zavrtěl hlavou. „Ale nic. Na tom nezáleží. Uvidíme se zítra.“

A otočil se a šel k domu krokem muže, který nese na ramenou váhu celého světa.

Eva mu nezáviděla rozhovor, který ho jistě čeká. Pomyslela si na Jeannii a její krásné miminko a napadlo ji, co je asi čeká za patnáct let. Pravděpodobně chaos, stejně jako u Hugha a všech ostatních rodičů, kteří mají na krku pubertáky. Setřásla vzpomínky, které se jí začaly vtírat do hlavy. Právě teď toho na ni bylo tak akorát.

Vycouvala, zanechala Hugha jeho osudu a zamířila do svého klidného bytu u řeky. Byl to ráj. Žádný hluk, chaos, jen klid a pořádek.

A ticho.

„Tak co se stalo?“

Tom pokrčil rameny. Hněv zmizel a místo něj se v synově pobledlém obličejí objevila starost. „Asi jsem toho moc vypil a udělal jsem nějakou blbost s kondomem. Tak trochu jsme se o něj přetahovali, kdo... No prostě,“ znovu se začervenal. „Protrhl se. Všiml jsem si toho, když už bylo pozdě.“

Hugh přešel podrobnosti a zeptal se na nejdůležitější věc. „Kdy má mít další periodu?“

Tom pokrčil rameny a odvrátil pohled. „Jak to mám vědět? O tom jsme nemluvili. Hned po škole jela ke svojí doktorce pro nějaké pilulky, které se berou po styku, ale bylo tam zavřeno. Tak mě napadlo, že ty budeš vědět, co dělat.“

„Může zajít na pohotovost - nebo jí můžu napsat recept, nebo si je může koupit v lékárně, ale v každém případě by měla zajít co nejrychleji k doktorce, pokud nebere antikoncepci. Nejdůležitější je ale čas, a tak by bylo nejlepší, kdybys pro ni zajel a dovezl ji sem.“

„Neříkej to její matce.“

„Neřeknu," řekl Hugh, „ale myslím, že ty bys měl - nebo ona. Kolik má vlastně roků?" zeptal se a najednou si zděšeně uvědomil, že ani nezná věk přítelkyně svého syna. Co když Tom spí s nezletilou...!

„Je jí sedmnáct."

Znatelně se mu ulevilo. Přesto stále zůstávalo příliš mnoho podobností.

„Zajed' pro ni, Tome."

„Tati, slib mi, že na ni nebudeš ječet."

„Nebudu, slibuju. Prostě ji hned přivez - a zastav se v supermarketu a kup těhotenský test."

Tom zamrkal. „Ale to by se přece ještě neukázalo, nebo ano?"

„Ne, samozřejmě že ne. Ale jestli to nebylo poprvé, je docela dobře možné, že už je těhotná. Nemůžu jí napsat silnou hormonální antikoncepci, aniž bych to věděl."

„Ale..."

„Tome, prostě to udělej," řekl stručně. „Nepoučuj mě o mé práci - ne, když chceš moji pomoc. A vezmi si raději nějaké peníze, protože jak tě znám, určitě žádné nemáš. A kup raději dvojité balení, bude muset test za pár týdnů zase zopakovat."

Položil synovi do dlaně dvacetilibrovou bankovku a s těžkým srdcem se díval, jak odchází. Ještě ke všemu tohle...

Tomovi trvalo čtyřicet minut, než se vrátil se zaraženou a očividně velice rozpačitou Kelly. Hugh si zatím prošel všechno, co věděl o postkoitální antikoncepci a vyzbrojil se tlakoměrem a bločkem receptů.

Nasadil úsměv a jednou rukou rozpačitou dívku přátelsky objal kolem ramen. „To je v pořádku, Kelly," řekl tiše. „Nehodlám tě soudit. Bůh je mi svědkem, že

že jsem ten poslední člověk na světě, který by to udělal. Ted' si vezmi těhotenský test a řid' se návodem, ano?"

Smířeně přikývla a zmizela v koupelně. Hugh se obrátil přímo k Tomovi.

„Tak - jak hodláš zařídit, aby se tahle situace neopakovala znovu?"

Tom polkl a zavrtěl hlavou. „Já nevím... mám použít silnější kondom?"

„Nebo by Kelly měla začít brát pilulky nebo si nechat zavést tělísko..."

„Cože?"

„Tělísko. Malinký zahnutý drátek, který se zavede do dělohy a zabrání otěhotnění."

Tom se na něj zmateně díval. „Tati, já moc biologii nerozumím," namítl, ale Hugh zavrtěl hlavou.

„Ale to bys měl. Buď se jí snaž porozumět, nebo se nepouštěj do sexu. Máš povinnost a zodpovědnost Kelly chránit před nechtěným otěhotněním. A vědět, jak to udělat, je částí tvé odpovědnosti."

Tom pokorně přikývl a nešťastně šeptl: „Dobře."

„Zajdi s ní na gynekologii a nějak to spolu vyřešte," instruoval syna, ale Tomovy oči se rozšířily hrůzou.

„V žádném případě! Co kdyby nás někdo poznal?"

„Potom si domyslí, co děláš. Na tom nic není. Jestli jsi dost starý, abys to dělal, tak jsi dost starý i na to, abys to dělal správně. To znamená i to, že by váš vztah měl být veřejný."

Kelly se vrátila a v ruce držela malou bílou tyčinku s modrou linkou. „Znamená to ne, že?" zeptala se nejistě a Hugh přikývl. Ulevilo se mu, že ještě není příliš pozdě.

„Je to ne," řekl a hlas mu skoro přeskočil úlevou.

„Tak dobře, Kelly, chceš, aby tady Tom zůstal?"

„Budete mě vyšetřovat nebo něco takového?“ zeptala se trochu rozpačitě, ale Hugh zavrtěl hlavou.

„Vezmu ti krev a položím ti pár otázek, nic víc. Záleží na tobě.“

„Může zůstat.“

„Fajn. Posad' se a natáhni ruku, abych ti mohl změřit tlak.“

Vysoukala ruku z rukávu svetříku, lehce se začervenala a poopravila si ramínko u podprsenky. Chudáček maličká, pomyslel si Hugh a vzpomněl si, jak se kdysi cítil on sám.

Zdrčený. Zdrčený láskou a vinou, strachem a zodpovědností. Jenomže pro ně už tehdy bylo příliš pozdě.

Změřil jí tlak.

„Tak to by bylo v pořádku,“ řekl, otočil se a něco si zapsal do notesu, protože jí chtěl poskytnout dost soukromí, aby se znovu oblékla do rukávu.

„A teď mám dlouhý seznam otázek,“ řekl. „Máš nějaké problémy s menstruací?“ Zavrtěla hlavou. „Měl někdo u vás v rodině potíže se srdcem?“ Znovu zavrtěla hlavou. „Onemocnění ledvin nebo jater, epilepsie, jakoukoli reakci na levonorgestrel, což je hlavní součást léku, který ti hodlám dát?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Ne, nic takového.“

„Dobře. Bereš teď nějaké léky? Antibiotika nebo něco jiného?“

„Ne.“

„Je ti víc než šestnáct let a uběhlo méně než sedm desát dva hodin od nechráněného sexu?“

Znovu se začervenala. „Méně než osmnáct. Bylo právě po půlnoci.“

Cítil, jak mu tvrdnou ústa. Další podrobnost, po které vůbec netoužil! „Tak to je v pořádku. Časový limit

musí být dodržen. Tak," řekl a přitáhl si bloček receptů. „Je to lék Levonelle One-Step, jedna dávka. Může ti uspořádat nebo naopak opozdit periodu. Pokud nedostaneš menstruaci během dvou týdnů, musíš si udělat další těhotenský test. V tom otevřeném balení je ještě jeden. Vezmi si pilulku co nejdříve a kdybys náhodou během tří hodin zvracela, musela by sis přijít pro další dávku. Musím ti taky připomenout, že tento lék tě nechrání před sexuálně přenosnými nemocemi, ale pokud tě můj syn nakazil, moc rád bych věděl, jak je to možné. A pokud jsi nakazila ty jeho, zřejmě se tě zeptá na to samé."

Zrudla až ke kořínkům vlasů. „Ode mě nic dostat nemůže. S nikým jiným jsem nebyla a Tom říkal, že jsem taky jeho první."

Podíval se na Toma, který si rozpačitě poposedl a přikývl.

„Byl jsem jen s Kel," souhlasil a rukou vklouzl přes stůl a chytil ji za ruku, jako kdyby ji chtěl chránit. Hugh cítil, jak se mu stahuje hrdlo.

Odkášlal si a najednou si připadal hrozně starý a sám. „Tak dobře - to bychom měli. Raději byste si měli vzít peníze a zajet do lékárny. A, Kelly, už jsem říkal Tomovi, že by tě měl vzít na gynekologii, aby vám lékař doporučil nějakou vhodnou antikoncepci. Tam vám poradí nejlépe. Nemůžete se spoléhat na tento typ pilulek pokaždé, když nepoužijete správný druh ochrany."

„Ale tati, my jsme ji přece použili," zaprotestoval Tom. „Nikdy bych nebyl tak nezodpovědný. Byla to nešťastná náhoda."

„A pravděpodobně by k ní nedošlo, kdybys nepil - jděte už, jděte a přeberte si, co jsem vám říkal. A ty by

sis, Kelly, měla promluvit se svou matkou. Asi o tom si-
ce ví, když byl Tom včera večer u vás..."

„Nebyla doma. Byla na návštěvě u sestry," přiznala
Kelly a zatvářila se provinile. „Myslela si, že zůstanu na
noc u kamarádky."

Hugh obrátil oči k nebi a povzdychl si. „Kelly, řekni
jí pravdu."

„Zabila by mě!"

„Ne, nezabila. Je to tvoje matka. Miluje tě. Neob-
cházej ji a hlavně jí nelži. Nezaslouží si to."

Díval se za nimi, jak odcházejí, a potom šel za Lucy,
která, jak doufal, neměla o posledním vývoji situace ani
tušení. Seděla v tureckém sedu na posteli, televizi mě-
la puštěnou, ale zvuk vypnutý, a psala na laptopu do-
mácí úkol do školy.

„Tak už jsi ho přizabil?" zeptala se vesele.

„Ne, ještě ne."

„Poručil jsi mu, aby přišel domů, ale on tě neposle-
chl! Mě bys přerazil!"

„Ne, nepřerazil. Udělal bych přesně to samé jako
s Tomem - vymluvil bych ti duši z těla. Jak se má
Amy?"

„Skvěle. Dívaly jsme se spolu na video." Začala mu
detailně vyprávět děj, smála se a přehrávala nejkomič-
tější scény a Hugh byl šťastný i u těch nejnudnějších pa-
sází, protože si mohl být naprosto jistý, že byla skuteč-
ně u Amy a nedělala nic, čím by se mohla dostat do
potíží.

Bylo jí teprve čtrnáct, a tak na to ještě měla dost ča-
su. Problémy s jednou ratolestí mu stačily.

„Nebude ti vadit, když na chvíli odjedu?" zeptal se
a Lucy sklonila hlavu na stranu a zvědavě se na něj
podívala.

„Jedeš za Evou?“ zeptala se přímočaře.

„Proč si to, prosím tě, myslíš? Prostě se potřebuju trochu dostat na vzduch. Napadlo mě, že si zajedu dolů k řece.“

„Aha,“ řekla s úsměvem. „Jen jeď, a pozdravuj svoji novou kolegyni. Stejně půjdu za chvíli do postele. Minulou noc jsem toho moc nenaspala.“

Políbil ji na čelo a obrátil se k odchodu. „Jen tak mimochodem, je moc hezká. Chápu, proč se ti líbí,“ podotkla Lucy.

„To jsem moc rád, že se ti moji kolegové líbí,“ řekl ironicky a seběhl ze schodů dřív, než se dozví něco dalšího.

Dole popadl telefon a pospíchal k autu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Evo?”

„Hughu! Ahoj. Je všechno v pořádku?”

Zasmál se. „Zdá se, že ano. I když poněkud chaotickým pořádku. Poslyšte, napadlo mě, jestli byste neměla trochu času.”

Na druhé straně linky bylo chvíli ticho. „Ted”? Vlastně ano. Chtěla jsem se na chvíli naložit do vany, ale po pravdě řečeno jsem líná udělat i to. Proč?”

Při představě Evy ležící ve vaně musel polknout. Rychle začal myslet na něco jiného. „Mohli bychom zajít na skleničku, jestli nejste moc unavená.”

Další zaváhání a potom řekla: „Nebo můžete přijít ke mně. Byl byste můj první host. Možná se mi někde podaří najít sáček smažených brambůrků.”

„Domluveno.” Nechal si od ní nadiktovat cestu a za dvě minuty parkoval před jejím bytem. Bydlela tak blízko od něj - klidně by tam došel pěšky. Zazvonil u hlavního vchodu a když se dveře otevřely, nastoupil do výtahu a vyjel do jejího patra.

„Ahoj. Pojd'te dál a vítejte v mé malé oáze.”

Oáza. Přesně tak její byt vypadal. Tichý, klidný a světlý. Byl možná ještě trochu nezabydlený a neosobní, ale v tuto chvíli to bylo přesně to pravé, co potřebo-

val. A stejně na něj působila i Eva, oblečená do pohodlných džínů a volné mikiny.

„Hezké," řekl a trochu smutně se usmál. „Mnohem lepší než v rušné hospodě. Děkuju."

„Jsem ráda, že jste přišel. Posad'te se. Dal byste si skleničku vína? Mám otevřenou láhev bílého."

„Snad malou skleničku."

Usadil se na kraji pohovky, podíval se z okna na odrazy světla plovoucích na řece a povzdechl si. Cítil, jak jej napětí pomalu opouští.

„Dlužím vám omluvu," začal.

„Ne, vůbec ne. To já jsem se k vám tak nešikovně přimotala. Chce se vám o tom mluvit?" zeptala se, postavila před něj sklenici a pohodlně se posadila na druhou stranu pohovky.

„Ne," řekl upřímně a uvědomil si, že Eva vypadá, jako kdyby se jí ulevilo. „Prostě mě jen mrzí, že jste to musela vidět."

„To mě taky. Byla to čistě rodinná, soukromá záležitost. Nebojte se, nikdo se o tom nedozví."

Hořce se zasmál. „Obávám se, že to slyšela celá čtvrť, takže na tom ani tak moc nezáleží, ale stejně děkuju. Už je to vyřešené."

Přikývla.

„Je dobré mít tatínka odborníka."

„Pokud se takové věci nedějí příliš často." Zvedl skleničku, usrl si, uznale pokýval hlavou a znovu se napil. „Výborné víno."

„Dárek od mého bratra. Dal mi ho, když jsem od něj v pátek odjížděla, prý abych měla čím oslavit nové bydlení. Já vím o víně jenom to, že mě z něho bolí hlava, když ho vypiju moc – a u mě jsou moc už dvě skleničky."

„Tak to tedy moc nevydržíte, co?“ popíchl ji a Eva po něm s úsměvem hodila burským oříškem.

„To je pro mě?“ zeptal se a strčil oříšek do pusy. Eva mu přistrčila celou miskou.

„Nabídněte si - nebo jestli chcete, mám zeleninové chipsy. Jsou výborné.“

„Miluju ty tmavě červené - z červené řepy.“

„Já taky. A myslím, že i moje boky. A tak si je nechávám jen na zvláštní příležitosti.“

Cítil se zvláštně polichocený. „Takže já jsem zvláštní příležitost?“ zeptal se a snažil se nemyslet na její boky. Usmála se.

„Je to přece večírek na oslavu mého nového bydlení, nebo ne?“

„Trochu poklidný.“

„To je dobře. Nechci své sousedy naštvat hned první týden.“

Kysele se usmál. „Tak to já už jsem to vzdal. Naši sousedé už jsou asi na nás zvyklí, ale pár konfliktů jsme měli. Hlavně kvůli hlasité hudbě.“

„Ach ano, ten hrozný rámus, kterému mládež říká hudba.“

„Přesně tak,“ souhlasil a maličko si poposedl směrem k ní. „Řekněte mi o tom profesorovi.“

„O profesorovi?“ Vypadala trochu překvapeně. „Je to jen oplzlý stařík.“

„To už jsem pochopil. Snažil se vás nějak umlčet?“

„Nikdy jsem okolo toho nedělala žádný rozruch. Prostě jsem ho požádala, aby se to už neopakovalo. Odpověděl mi, abych nebyla taková netýkavka. Řekla jsem, že pokud s tím přestane, z úcty k jeho přátelství s mým otcem si nebudu stěžovat, ale pokud mě bude pořád obtěžovat, budu si oficiálně stěžovat.“

„A on stáhl pracovní nabídku?“
Přikývla. „Přesně tak.“
Zavřela oči. „Táta už zemřel, ale vůbec nepochybuju, že by si myslel, že je to moje chyba.“
„Vaše chyba?“
Pokrčila rameny. „Neměla jsem si zvolit povolání, které je doménou mužů.“
„To myslíte medicínu?“
„Já si to nemyslím, ale otec ano - nebo si alespoň myslel, že by to tak mělo být.“
Opravdu zaslechl nástin hořkosti? Možná. „A myslel si to i váš přítel?“ zeptal se.
Zaklonila hlavu a tiše se zasmála. Najednou vypadala mnohem uvolněněji. „Tohle je diplomatický způsob, jak zjistit, jestli mám přítele?“ zeptala se a on se na ni trochu provinile usmál.
„Máte?“
„Ne. A vy máte manželku?“
Úsměv mu zmizel ze rtů. „Ne. Ne, nemám manželku. Už ne. Zemřela před jedenácti lety na komplikace způsobené nerozpoznaným mimoděložním těhotenstvím.“
Evin zmatek se nedal přehlédnout. Šedé oči se rozšířily, rty pootevřely a z úst se jí ozval vyděšený povzdech. Zavrtěla hlavou. „Ach, Hughu, je mi to líto. Muselo to být hrozné.“
Pokrčil rameny. „Bylo - ale už je to dlouho.“
„Tak proto ses stal porodníkem.“
Zavrtěl hlavou. „Ne. To kvůli Tomovi a Lucy. Být u jejich narození byl tak úžasný zážitek - jako když se rozsvítí světlo. To, že jsem ztratil Jo, byla jen souhra náhod a možná osud, protože při každém mimoděložním těhotenství jsem obzvlášť opatrný a vyžaduju to i od svých lidí.“

„Tomu rozumím," zamumlala Eva. „Co se stalo? Proč zemřela?"

„Mysleli si, že jde o slepé střevo a rozhodli se vyčkat, aniž jí udělali těhotenský test. Vycházeli z toho, že jí nevynechala menstruace. Potratila, začala krvácet a ztratila vědomí. Než si uvědomili, co se děje, bylo příliš pozdě."

Čelo se jí zamyšleně nakrabatilo.

„A kde jste byl vy?"

„V práci. V té samé nemocnici. Právě jsem se chystal zajít ji navštívit a promluvit si s ošetřujícími lékaři o jejím stavu, protože mě napadlo, že jí nekladou ty správné otázky. A jak se ukázalo, bál jsem se oprávněně, ale bohužel jsem nezasáhl včas."

„A potom jste si to vyčítal."

Pokrčil rameny. „Bylo to těžké. Věděl jsem, že to nebyla moje chyba, ale kdybych zasáhl dřív, mohl jsem jí zachránit život. Takže ano, cítil jsem vinu."

Eva nic neříkala, jenom se dívala do své skleničky s vínem, aby měl čas trochu se dát dohromady. Vzchopil se.

„Takže - žádný přítel."

Zasmála se a podívala se na něj. V očích měla něhu. „Žádný přítel. Žádné komplikace. Jenom práce, o jaké jsem ani nesnila, a šéf, který se nakonec zdá taky docela fajn."

Neubránil se úsměvu.

„Tak takhle je to? Přestože jste mě chtěla ještě minulý týden praštit, když jste přišla na pohovor a uvědomila si, kdo jsem?"

Trochu se začervenala. „Bylo to na mně tak vidět?"

„Poznal jsem to, protože já bych se patrně cítil stejně. Pravděpodobně jste i měla právo to udělat - pořádnou mi ubalit - zasloužil jsem si to. Nezachoval jsem se

správně, omlouvám se. A vynasnažím se vám být v budoucnu dobrým šéfem."

„To byste měl," popíchla ho. „Nikdo není dokonalý ale vy mě alespoň neosaháváte."

Ne. Ne že by mě to nenapadlo, ale to přece nemusí vědět, pomyslel si a znovu pocítil bodnutí viny.

„To jsem vám přece slíbil," připomněl jí, ale raději si trochu odsedl, aby nepodlehł pokušení naklonit se k ní blíž, obejmout ji a přitáhnout k sobě, dokud se jejich ústa nedotknou...

„Měl bych už jít," řekl a pomyslel si, že ho fantazie zavádí už opravdu příliš daleko.

Nepokoušela se ho zadržet, jenom se usmála a doprovodila ho ke dveřím. „Na shledanou ráno," řekla vesele a Hugh přikývl a vyšel do chodby.

„Na shledanou ráno," zopakoval jako ozvěna a jen velice nerad se vzdálil z její klidné konejšivé blízkosti.

Tak. Není ženatý.

No a co? Je veliký rozdíl mezi nebýt ženatý a být volný, to si přece nemusela připomínat. Ona je svobodná, ale rozhodně není volná - alespoň ne pokud jde o Hughha. A on by si s ní určitě taky nic nezačal.

Ne, dokud smutek, se kterým mluvil o smrti své ženy, nevybledne. Pokud kdy potkala muže, který nepřekonal zármutek ze smrti své ženy, byl to ten, který ještě před malou chvílí seděl v jejím obývacím pokoji.

Ale i kdyby byl volný, neměla by zájem. Zvláště ne po zážitku s panem profesorem.

Musí se chovat tak, aby neohrozila svou kariéru. Nesmí se zaplést se svým šéfem, otcem dvou ne zcela bezproblémových pubertáků, kteří bezesporu potřebují matku. Matku, kterou nehodlala být... Nikdy!

Ne. Hugh Douglas není na seznamu.
A nikdy nebude.

Středa začala pravidelnou vizitou, která každý den předcházela plánovaným operacím.

Eva podala Hughovi stetoskop a přes okraj poznámkového bloku ho pozorovala, jak pracuje. Nejenže byl velice pohledný, ale navíc byla opravdu radost a poučení pozorovat ho při práci. Byl tak vstřícný, příjemný a pečlivý, že ve všech pacientkách okamžitě vzbuzoval důvěru. Cítí se s ním v bezpečí, uvědomila si, a to bylo zřejmě u lékaře nejdůležitější hned po odborných znalostech.

Lidé se bojí. Ženy s gynekologickými nebo těhotenskými problémy jsou často velice vyděšené, bojí se nejen o sebe, ale i o dosud nenarozené děti nebo dopad případného chirurgického zákroku na jejich vztahy.

A taky se stydí. Vždyť všechno se točí okolo rozmnožovacího ústrojí - okolo sexu - a to je něco, co je naprosto soukromé a osobní. Hodně lidí má problémy otevřeně hovořit o věcech, které je trápí, ale Hugh k nim přistupoval citlivě, používal slova, kterým rozuměli, aniž by je podceňoval nebo jim dal najevo svou převahu.

A byl tak něžný. Hrozně něžný a milý a dokonce i když byl v časové tísní, nikdy nedal pacientkám najevo, že ho svými dotazy zdržují.

Na Evu to udělalo obrovský dojem.

A protože měla ve zvyku být upřímná, taky mu to řekla.

Trochu rozpačitě se zasmál. „Snažím se. Ne vždycky se mi ale daří. A když mluvíme o dojmu, zřejmě jste velice zapůsobila na Jeannii a Paula. Dali dítěti jméno Eva.“

Cítila, jak se jí tváře rozhořely. „Vážně? To je úžasné. To se mi ještě nikdy nestalo.“

Zavrtěl hlavou. „Ještě štěstí, že máte tak hezké jméno, protože se vám to určitě přihodí ještě mockrát.“ Podíval se na hodinky a zamračil se. „Tak, asi bychom raději měli začít. Seznam operací je plný a začínáme už za deset minut.“

Už ho viděla operovat minulý čtvrtek, když operoval Jeannií, a včera při operaci žen s nejrůznějšími problémy, z nichž některé nebyly vůbec jednoduché.

Dnes jí Hugh nechal šít ženu po hysterektomii, kterou přijali při jeho pondělní službě, a když dokončovala poslední stehy, přikývl a stáhl si rukavice.

„Skvělé. Teď je na řadě pacientka s inkontinenčními problémy, které začaly po těžkém porodu před dvěma lety. Dělal jste už něco takového?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Asistovala jsem, ale raději bych se nejdříve podívala, než to zkusím sama. Bude lepší, když se budu řídit vaším postupem.“

Souhlasně přikývl. „Dobře. S tím souhlasím. Můžete pak dělat další případ.“

A tak pokračovali. Eva dělala, na co se cítila, asistovala, když si nebyla příliš jistá a chtěla se podívat, jaký postup zvolí Hugh, a na konci dopoledne měla hlavu plnou nových poznatků, ale byla nadšená. Tolik se toho od něj naučila, a i když věděla, že bude ještě dlouho trvat, než zvládne jeho postupy a dokáže operovat úplně sama, byla šťastná, že může pracovat pod jeho vedením či za jeho asistence, kdykoli jí svěří některý z jednodušších případů.

Gynekologie je tak zajímavá, uvědomila si, stejně zajímavá jako porodnictví, což bylo mnohem víc, než očekávala, když do nové práce nastupovala.

Když z operačního sálu odvezli poslední pacientku, stáhl si rukavice, hodil plášť do koše a usmál se na ni. „Výborně. Když tady mám vás a Olivera, budu si snad moct letos konečně vybrat dovolenou!"

Eva se zasmála. „Jenom si ji neplánujte příliš brzy," poznamenala, ale Hugh se jen ušklíbl a ovinul jí pevnou, teplou paži okolo ramene a stiskl.

„Vy si poradíte. Jste skvělý přírůstek do týmu. Díky, že jste si vybrala právě nás."

Srdce se jí zatetelilo pýchou a hlava se jí skoro zatočila. „Opatrně, nebo se nafouknu tak, že neprojdou ani dveřmi," poškádčila ho a jeho ruka ji znovu stiskla a pak se zvedla a zanechala v Evě pocit podivné ztráty.

„Necháme je rozšířit - speciálně kvůli vám," odpověděl a pak se podíval na hodiny. „Tak, pojďme se podívat po něčem k snědku."

„Nepřevlékneme se?"

Zavrtěl hlavou.

„Nemá to cenu. Raději honem pojďte, dokud je chvilka klidu. Zastavíme se jen na sendvič v kantýně. Do deseti minut nás určitě budou zase shánět."

Měl pravdu, ale nepotřebovali je na operačním sále ale v porodnici, kde se schylovalo k závěrečné fázi porodu.

„Právě včas, Meg Maguireová rodí," přivítala je Molly, když dorazili.

„Nějaké problémy?"

Zavrtěla hlavou. „Ne - nemám s tím žádnou práci. Ben si ji vzal na starost, my jen přihlížíme."

V Evě se probudila zvědavost. „Je to *ten* Ben Maguire? Ten chlapík z televize, který točil dokumenty z nemocnice?" zeptala se a Molly přikývla.

„Bývalý chlapík z televize. Vrátil se zpátky k medi-

cíně. Pracuje tady na dětském oddělení a specializuje se na léčbu bolesti. Ted' dělá Meg různé věci. Shiatsu, masáže, akupunkturu, meditační techniky - zabývá se vším, na co si vzpomeneš, a jak se zdá, zabírá to. Je velice klidná a soustředěná. Skvělý porod. Pokračuje velice dobře. Právě teď je ve vodě a všude okolo ní hoří svíčky, zní tichá relaxační hudba a voní vonné oleje. Báječné. Musím si z toho něco zkusit při svém vlastním porodu."

Eva zamrkala.

„To vypadá jako New Age," řekla pochybovačně, ale Molly se jen zasmála.

„Říkala jsem ti, že ti ukážu nekomplikovaný porod, ne? Myslím si, že ten dnešní bude přesně takový. Pojd' se podívat."

„Nebude jim to vadit?"

Zavrtěla hlavou. „Ne, pokud budeš potichu. Hugh u toho stejně musí být - takové jsou předpisy. Jeden člověk navíc nevádí."

Tiše proklouzli dveřmi a Molly přistoupila k Meg a Benovi a tiše jim něco řekla.

Zvedli hlavy, usmáli se a pokynuli, aby přišli blíž. „Ahoj, Hughu," natáhla Meg ruku k Hughovi a ten ji lehce stiskl.

„Ahoj. Vidím, že všechno jde dobře."

„Ano, Ben je skvělý."

Ben klečel za ní na kraji vany, aby se mohla opřít o jeho hrud', a pomalými kruhovými pohyby jí hladil břicho.

„Tohle je Eva, naše nová kolegyně," představil ji Hugh. „Pomalu se jí snažím zasvěcovat do chodu našeho oddělení. Nebude vám vadit, když tady zůstane?"

„Ovšem že ne," řekla Meg a najednou se jí obličej

stáhl soustředěním, pevně se opřela o Bena, obrátila se k němu a potichu zasténala.

„Začíná to být silnější.“

„Dobře. Dýchej se mnou, zlatíčko. Hezky zlehka, nepřiliš hluboce - skvělé, vedeš si výborně. Podívej se na mě, dívej se mi do očí - tak je to správné. Představ si, že jedeš na vlně, nahoru, skoro až na vrchol, a zase dolů...”

Jeho hlas byl uklidňující a něžný a Megina hrud' se zvedala a klesala v rytmu Benových pokynů.

Potom se její dech opět zpomalil k téměř normálnímu tempu a Meg na chvíli zavřela oči. Pak je najednou prudce otevřela a chytila Molly za ruku.

„Něco se děje. Myslím, že čurám.“

„To ti asi praskla plodová voda. Měla bys raději vylézt z vody, abychom se na tebe mohli podívat.“

„Nechci odsud,“ zaprotestovala potichu, ale Ben jí pomohl na nohy, opatrně ji osušil a zavedl ji k lůžku.

„Převlékni si to mokré tričko,“ navrhla Molly a Ben jí stáhl mokré triko přes hlavu právě ve chvíli, kdy se dostavily další kontrakce.

„Bene!“ Vykřikla Meg vyděšeně a Ben si ji přitiskl k sobě, pomalu ji kolébal a mumlal povzbuzující a uklidňující slůvka. Jednou rukou ji držel okolo ramen a druhou jí krouživými pohyby hladil po břiše. Meg se na něj pověsila a těžce dýchala.

„Nezvládnou to, Bene! Nezvládnou!“ vykřikla v jednu chvíli, ale on ji stále jenom kolébal a Meg se pomalu uklidnila.

„Myslím, že už je na čase,“ řekla jim Molly tiše, a když kontrakce povolily, sklonila se, aby Meg opatrně vyšetřila.

„Podíváme se, jak to pokračuje, zlatíčko,“ zamumlala. O pár vteřin později si stáhla rukavice a rozhlédla se

kolem sebe. „Tak fajn, už to bude, Meg. Až budeš připravená, můžeš tlačit. Kde chceš být? Na podlaze? Na posteli? Chceš klečet, stát, dřepnout si nebo ležet na baloně?"

„Balon," řekla a začala se zvedat z postele. Dech se jí znovu zrychlil. „Ach, Bene! Ztraceně! To tys mě do toho dostal, tak mi z toho honem koukej pomoci!"

Přivřel oči a zasmál se. „Dobře, dobře, miláčku. Hezky se tady polož."

„Chci, abys mě držel!" zaprotestovala a rozčileně balon odstrčila. Obrátila se k němu, obě ruce mu zahákla kolem krku a pověsila se na něj.

„Ty se dovedeš vážně rychle rozhodnout," pošklávil ji něžně a objal ji okolo zad. „To bude dobré, miláčku. Jsem s tebou, tak se hezky uvolni a dělej, co ti Molly říká."

„Musím už tlačit!" zaječela a Molly jí pevně masírovala bedra a radila jí, jak má pokračovat.

„Zhluboka se nadechni a otevřenými ústy vydechni - tak, tak je to správně. Dítě sestupuje dolů. Ještě jednou zatlačíš a bude to. Hezky silně."

„Cítím ji," řekla, když spustila jednu ruku z Benova ramene, sáhla dolů a nevěřícími konečky prstů nahnátla hlavičku. „Ach, Bene, cítím její vlásky!"

Užaslý výraz na jejím obličeji vehnal Evě slzy do očí a v tu chvíli pochopila, že nemá šanci projít tímhle porodem se suchýma očima.

A najednou zjistila, že ji někdo chytil za ruku a pevně stiskl. Odpověděla dalším stiskem a soustředěně sledovala, jak Meg přivádí na svět nádhernou zdravou dcerušku.

Ben dítě opatrně zachytil do sterilních roušek a pak Meg podepřel, aby si mohla dítě podržet u prsou.

„Ahoj, maličká," řekl dojatě a v tu chvíli si Eva uvědomila, že všichni na sále mají v očích slzy.

Ben, Meg, Molly - a dokonce i Hughovy oči se podezřele leskly.

„Gratulujeme," řekl tiše a pak vykročil z porodního sálu a stále přitom držel Evinu ruku. Když se za nimi zavřely dveře jeho kanceláře, přitáhl si ji do náručí.

„Už jste v pořádku?" zeptal se po chvilce a Eva potáhla, zasmála se a vymanila se z jeho pevného objetí.

„Ano. Omlouvám se, já jen..."

„Je to zázrak, já vím. A je to tak pokaždé. Vždycky mě to dostane." Ustoupil, vzal ji za ramena a něžně se na ni podíval. „Opravdu jste v pořádku?"

Přikývla, znovu potáhla a pak se pustila do zoufalého hledání kapesníku.

Nabídl jí jeden z krabice na stole a pak jí podal další, pro případ, že by ho potřebovala, starostlivě ji objal kolem ramen a vedl ke dveřím.

„Pojďte, dáme si něco k snědku, dokud máme chvilku času, protože jak to znám, za chvíli nás už bude zase někdo shánět. Tak jako vždycky."

Otevřel dveře a šel s ní chodbou k výtahu, potom do kantýny a koupil jí oběd.

Napadlo ji, že je to už potřetí od pohovoru, který se odehrál teprve před pár dny, a že by s tím asi měla něco udělat.

„Dlužím vám oběd," řekla s pusou plnou sendviče.

„Proč?"

„Protože mi pořád kupujete jídlo."

„Ve svém vlastním zájmu," řekl s úsměvem. „Potřebuju, abyste byla ve formě a podávala co nejlepší výkony, protože se letos chystám konečně vyrazit na dovolenou."

Bylo to opravdu zklamání, co ucítla? Jak pošetilé. Vždyť stejně netouží po žádných komplikacích! „A co bude s dětmi, až odjedete?“ zeptala se raději na bezpečnější téma. „Vezmete je s sebou?“

Zasténal. „Ne. Nemůžu na to ani pomyslet. Lucy je teprve čtrnáct - nemůžu ji tady nechat a je mi naprosto jasné, že Tom nebude chtít jet bez Kelly. Ať se propadnu, jestli mám chuť dívat se, jak si ti dva spolu špitají, zatímco my dva s Lucy u toho budeme sedět jako křeni a snažit se vést zdvořilý rozhovor. Takže je buď nechám doma - a bůh ví, co se tam bude dít, nebo s námi vezmu i prarodiče a strávíme týden s mým tchánem a tchyní. Jedno lepší než druhé. Prostě noční můra.“

Eva se smutně zasmála. Ne, opravdu o žádné komplikace nestojí, obzvlášť o komplikace s neposlušnými pubertáky!

„Zajímalo by mě, jestli mají Ben a Meg vůbec tušení, co je čeká,“ zamumlala a Hugh zasténal.

„V jejich vlastním zájmu doufám, že ne. Dopřejme jim chvilku klidu. Věřte mi, nebude trvat věčně.“

Ne, to docela určitě ne. Sklonila hlavu ke straně. „Musel jste být velice mladý, když se vám narodil Tom.“

„Bylo mi sedmnáct,“ řekl tiše. „Proto jsem včera večer tak vyváděl. Historie se opakuje. Najednou jsem před sebou zase viděl svůj život a nic z toho bych Tomovi ani Kelly nepřál. Nechtěl jsem to ani pro sebe a Jo, ale když jsme byli mladí, takový druh antikoncepce ještě nebyl, a tak jsme si s tím museli poradit jinak. Naštěstí jsme se opravdu milovali a naši rodiče byli fantastičtí a moc nám pomohli.“

„Museli vás podporovat, když jste vystudoval vysokou.“

„Oba jsme studovali," řekl k jejímu překvapení. „Jo odmaturovala, ještě než se Tom narodil, a podařilo se jí dostat se na vysokou v Nottinghamu, kde jsem studoval i já, takže jsme mohli být spolu. Její rodiče byli přes týden u nás a starali se o Toma. Na soboty a neděle se vraceli do svého domu v Bury St Edmunds a my jsme se učili, jak být rodiči. A bylo to skvělé."

„Ale byli jste tak mladí."

Pokrčil rameny. „Ano, ale byli jsme šťastní a Tom byl moc hodné dítě. Když nám bylo jedenadvacet, narodila se nám Lucy. Jo právě dokončila školu, a tak to bylo mnohem jednodušší, protože byla doma a já jsem studoval. A pak za další dva roky znovu otěhotněla a - ale zbytek už víte."

Bylo to tak hrozně smutné. Eva pomalu zavrtěla hlavou.

„Je mi to líto - nechtěla jsem vám to znovu připomínat," zamumlala provinile, ale Hugh se na ni usmál a zavrtěl hlavou.

„S tím se netrapte, Evo, už je to tak dávno. Nikdy mě nepřestane štvát, že umřela tak zbytečně, ale musím žít dál. A teď je na řadě vypořádat se s následky rozbouřených hormonů našich ratolestí. Čím jsou starší, tím je to komplikovanější."

Trochu hořce se na ni usmál, ale Eva mu rozuměla.

„To ano. Ale vy jste patrně rodinný typ, i když teď prožíváte dost rušné období - alespoň pro mě."

„Tak o tom mi povídejte," řekl se smutným úsměvem. „Dala byste si ještě čaj?"

Ale jejich pacienti jim ho nedopřáli. Hughův pager zapípal a vzápětí i Evin a zatímco se Hugh vrátil na oddělení, aby se podíval na jednoho ze svých pacientů zotavujícího se po operaci, Eva musela vyšetřit paní Rya-

novou, která se připletla k lehké nehodě před jeslemi, do kterých vodila svého syna.

Batole se kroutilo sestřičce v náručí a odmítalo nechat se jakkoli zabavit. I když Eva pacientku pečlivě prohlédla, neshledala žádný důvod, proč ji držet v nemocnici, zvláště když paní Ryanová sama toužila co nejrychleji odejít.

„Ale musíte mi slíbit, že se při sebemenších potížích přijdete ukázat," řekla Eva, která stále nebyla tak docela přesvědčená, přestože přenosný ultrazvuk neukázal nic neobvyklého. „Kdyby se objevila jakákoli bolest, krvácení, tekutina, prostě cokoli, co by mohlo naznačovat předčasný porod nebo nějaké potíže. Ale snad to bude dobré a zbytek těhotenství proběhne bez komplikací."

„Vypadáte znepokojeně," řekla staniční sestra Angie, když spolu o chvíli později vycházely z vyšetřovny.

„Já nevím," řekla Eva a zavrtěla hlavou. „Na nic jsem nepřišla, ale..."

„Nejste si jistá?"

Eva přikývla. „Tak by se to dalo říct."

Angie pokrčila rameny. „Takové podivné pocity míváme všichni. Pro jistotu ji ještě jednou zkontroluju, než ji propustím. Tak jak se mají Meg a Ben a jejich miminko?"

„Vy je znáte?"

„Samozřejmě. Meg u nás přece pracuje. Seznámila se s Benem, když tady natáčel. Byla to láska na první pohled. Ještě nikdy jsem neviděla, aby se někdo tak rychle zamiloval - snad kromě Fliss a Toma. Určitě tady musí být něco ve vodě!" Rozesmála se. „Tak jak se tedy mají?"

Eva si vzpomněla na štěstí v jejich obličejích a usmála

la se. „Výborně. Děťátko je nádherné - naprosto dokonalé. Deset malinkatých prstíků na ručičkách a deset na nožičkách, Benova pusa, Megin nos - já nevím. Je prostě nádherné. Všechno má tak, jak má být."

„A Meg?"

„Je v pořádku. Všichni jsou v pořádku," řekla. „Byl to krásný, klidný porod a byla jsem moc ráda, že jsem u toho mohla být. Cítila jsem se poctěná - zní to hloupě?"

Angie zavrtěla hlavou. „Ne. Vím přesně, jak to myslíte. Pozdravujte je ode mě, až je uvidíte. A řekněte jim, že se za nimi zastavím, jak budu moci. A jestli chcete, ještě tady paní Ryanovou chvíli zdržím a dohlédnu na ni. Co říkáte?"

Eva s úlevou přikývla. „Byla byste tak hodná? Bude ochotná zůstat? Nechci ji zbytečně strašit, ale prostě..."

„Nejste si jistá. Chápu to. Vymyslím si nějakou výmluvu a zdržím ji. Ozvu se vám."

„Díky."

Vrátila se na oddělení a našla Hughu, jak chová Benovo miminko.

„Angie vás pozdravuje," řekla Eva hrdým rodičům, a potom se otočila k Hughovi. „Mám dole pacientku, paní Ryanovou. Vyšetřila jsem ji ultrazvukem a všechno se zdá v pořádku. Je ve třicátém pátém týdnu."

„Ale?"

Pokrčila rameny. „Já nevím. Nenašla jsem nic mimořádného, ale prostě mám divný pocit."

„Chovejte se podle něj. Řekněte jí, že si nejste jistá."

„Ale nic jsem nenašla."

„To se stává často. Máme volné místo - a je lepší ujistit se, než potom litovat."

„Teď je s ní Angie. Dala by mi vědět, kdyby se jí něco nezdálo. Ale paní Ryanová má s sebou malé dítě

a nebude se jí od něj chtít odejít jenom proto, že mám jakousi předtuchu."

„S tím si nedělejte starosti. Dítě tady může zůstat s ní. Zajistím někoho na hlídání."

Eva jen překvapeně zírala. „Vážně? Ale možná jsem jen zbytečně opatrná."

„Je lepší řídit se instinktem."

Panebože. Všichni jí říkají, ať se řídí instinktem...

Když o dvě hodiny později paní Ryanové prudce klesl tlak a museli ji převézt na sál, protože začala krvácet, Evě se ulevilo. Že by v medicíně přece jenom existovalo něco jako instinkt?

Ne, spíš jen podvědomě vycítila, že se něco děje.

Docela určitě to nemělo nic společného s instinktem.

Určitě ne.

PÁTÁ KAPITOLA

„Dobrý odhad," řekl Hugh, když bylo po všem. „Opravdu se nic nedělo? Vážně jste na ní nepozorovala žádné příznaky?"

Eva zavrtěla hlavou. „Ne, nic - a na ultrazvuku se taky nic neukázalo. Měla jsem prostě jenom divný pocit."

„Vy musíte být vědma," poškádil ji, ale Eva cítila, že na něj udělala dojem. Sama ale příliš spokojená nebyla. Nerada pracovala jen na základě pocitů. Dávala přednost faktům. Instinkt byl zrádný a snadno ji mohl zklamat.

„Přestaňte se mračit. Všem se nám to občas stává. Neznamená to, že byste byla divná. Máte prostě doktorský cit. Uvolněte se, odpočiňte si a smířte se s tím."

Jeho oči byly laskavé, ústa se usmívala a v Evě začalo narůstat podezření, že se ji chystá obejmout.

Zase.

Dnes už podruhé.

Kolikrát ji ještě může obejmout, aby se jejich vztah dal stále považovat za čistě pracovní? Maličko ucouvla, aby nestáli tak blízko u sebe, a zářivě se na něj usmála.

„Mám si odpočinout, říkáte? Tak dobře. Dám si malou přestávku a než se půjdu podívat na pooperač-

ní, zajdu si koupit něco na pití. Strašně dlouho už jsem nepila."

„Dobrý nápad. Půjdu s vámi," řekl bez rozmyšlení.

Tak takhle se od něj asi nedostane. Očividně to ale vadilo jenom její hlavě, protože její tělo radostně vykročilo po Hughově boku a zamířilo vedle něj k výtahu, který je oba zavezl do kavárny v zadní části nemocnice, kterou veřejnost doposud nevystopovala.

Vybral si šálek čaje a čokoládový muffin a Eva si dala kávu a zmrzlinu a pak se s ním předbíhala u pokladny, aby mohla zaplatit dřív, než vytáhl peněženku z kapsy.

Zamračil se na ni, ale Eva zavrtěla hlavou. „Ne, ne. Teď jsem na řadě já. Dlužím vám už spoustu jídla a pokud to tak půjde dál, budu vám muset uvařit večeři o pěti chodech, abych se vám revanšovala."

V očích se mu objevil podivný záblesk. „Zajímavý nápad," zamumlal. „Řekl bych, že to bude pěkná řádka let, kdy mi naposledy uvaříla nějaká žena pod padesát. Kdy mám přijít?"

Trochu nemístně se zasmála.

„Ještě jsem vás nepozvala."

„Tak do toho. V pátek večer mám volno a pokud vím, tak vy taky."

„Jste si nějak jistý."

„To jsem. Dnes ráno jsem se díval na rozpis služeb."

„Proč?"

Usmál se na ni. „Protože jsem vás chtěl pozvat na večeři. Ale váš návrh je mnohem lepší..."

Eva cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Bylo to tak hloupé. Vždyť Hugh je její nadřízený. Musí si udržovat odstup - a ne zvát ho do svého bytu a ohrožovat své postavení a pověst. Už sklenička vína a balíček čipsů

představovaly dost velké ohrožení. Večeře někde v restauraci by byla mnohem bezpečnější. Bylo by tam víc lidí, méně soukromí.

Byli by dostatečně daleko od velké pohodlné postele.

„O žádném návrhu nevím. Klidně mě můžete pozvat," odpověděla, ale on se zasmál a pohodlně se opřel.

„Mně se pomýšlení, že mi budete vařit, moc líbí," řekl potichu a podíval se jí do očí. Jejich pohled byl na-prosto výmluvný.

Zavrtěla hlavou.

„Tak velký dluh u vás ještě nemám."

Jeho úsměv byl klidný a vzbuzující pocit bezpečí, ale pohled v jeho očích zcela opačný. „Nebude těžké něco s tím udělat. Zvu vás na něco speciálního, aby byla rovnováha na vahách vyrovnaná."

Dopil šálek, odložil ho na stůl a znovu se jí podíval do očí. „V pátek večer o půl osmé. Malé večerní. Vy-zvednu vás."

A aniž by počkal na odpověď vstal a odešel. Zůstala sedět u stolku, lapala po dechu a snažila se vzpomenout, kde nechala zdravý rozum. Ale ani jedno z toho se jí příliš nedařilo.

Asi jsem se zbláznil, pomyslel si Hugh, když v pátek ráno mířil do nemocnice. Musím s ní pracovat a vířit vo-du je dost bláznivé. Ale přesně tak se cítil - úplně po-blázněný představou, že s Evou stráví celý večer v malé romantické restauraci jako stvořené pro zamilované.

„Jak se vede?"

Když se otočil a uviděl za sebou Julii, měl po náladě. Poslední, co právě teď potřeboval, byla ředitelka nemocnice tahající z něj informace o nové zaměstnanky-ni jeho oddělení.

„Skvěle," řekl. „Eva je výborná."

„Dobře. To jsem ráda. Byla bych moc nerada, kdyby kvůli tvému špatnému odhadu trpěli pacienti. Hlavně si pamatuj - raději se od ní drž dál. Což mi připomíná, že dnes večer je školení na téma resuscitace. Dívala jsem se na rozpis služeb a ty máš volno, tak jsem tě zapsala."

„Volno ještě neznám, že mám čas," poznamenal, ale ona jenom nadzvedla jedno obočí.

„Určitě to není záležitost života a smrti," řekla neo-maleně. „Tohle školení je mimořádně důležité a měl bys tam jít. Kromě toho už jsem ti zajistila místo."

„Tak to bys měla zamluvit místo pro nás všechny."

Obočí se jí stáhlo do zamračené linky.

„Pro všechny?"

„Hm," přitakal a potlačil úsměv. „Pro mě, Olivera a Evu."

Zamračila se ještě víc. „Nevím, jestli se mi podaří dostat vás tam tolik."

„Samozřejmě, že se ti to podaří."

„No." Vypadala zklamaně, nebo spíš přímo otráveně, a její další slova potvrdila jeho podezření. „Myslela jsem si, že bychom si potom mohli zajít na drink a probrat pár věcí..."

Zatraceně, cožpak to nikdy nevzdá? „Promiň, ale mám už něco naplánovaného."

Večeři s Evou, kterou ovšem budou muset posunout na pozdější hodinu. To ale Julie vůbec nemusí vědět. Čím méně bude o jeho soukromém životě vědět tím lépe, zvláště pokud jde o jejich novou kolegyni.

„Tak to zruš."

Zavrtěl hlavou. „Promiň, nemůžu. Je to důležité."

„Rodina?"

„Ta je vždycky na prvním místě," pokýval hlavou, ale

nějak zapomněl poznamenat, že tentokrát o rodinu nejde. „Promiň, musím letět. Mám ještě spoustu papírování a za chvíli musím být zase na sále. Nezapomeň nám zajistit místa na to školení. Tři místa, prosím tě.“

A podruhé během pár minut odcházel od ženy, aniž jí dal příležitost něco namítnout.

„Změna plánu?“

Eva zvedla hlavu a tázavě se na něj podívala. „Jakého plánu?“

„Na dnešní večer. Julie vymyslela, že bychom měli jít na nějaké školení. Už nás tam zapsala - vás, mě a Olivera. O půl sedmé ve školicí místnosti.“

„Aha.“ Bylo naprosto směšné cítit takové zklamání, když v ní ještě před chvílí pomyšlení na dohodnutou schůzku vyvolávalo přímo panický strach! „Takže budete muset zrušit rezervaci,“ řekla a doufala, že její hlas nezní tak zoufale, jak zoufale se cítila. Ale Hugh zavrtěl hlavou.

„Jen posunout. Doufám, že to nebude problém. Nejste přece Popelka, abyste se po půlnoci proměnila v dýni, nebo jak to bylo. Školení určitě skončí do půl osmé, a tak budete mít do půl desáté dost času se vyšňořit.“

„Vyšňořit?“ Vybuchla smíchy. „Kam mě to, proboba, chcete vzít?“

„Někam, kde se vám bude určitě moc líbit,“ řekl potichu. „Trochu vás chci rozmazlit.“

Srdce se jí rozbušilo v hrudi, ale rozhodla se ho ignorovat. „O půl desáté říkáte? Ale já se dokážu vyparátit během deseti minut. Neměli bychom vyrazit dřív, abychom neumřeli hlady?“

Usmál se.

„Dobře, objednáám stůl na tři čtvrtě na devět. Nechci vás mít na svědomí.“

Vrátila mu úsměv. „Skvělé. A musím vás upozornit, že to byl kočár, co se změnilo v dýni.“

Jeho pokrčení ramen byla ta nejvíce sexy věc, kterou viděla během posledních let. Musela polknout, aby nevzdychla nahlas. „Vy máte vždycky pravdu,“ řekl se škádlivým úsměvem v nádherných hnědých očích. „Dohodnuto. A teď vzhůru na oddělení. Maminky čekají. A podle Mollyina ustaraného výrazu soudím, že nás čeká komplikovaný porod.“

„Komplikovaný?“ řekla a vyrazila po jeho boku směrem k oddělení s poznámkovým blokem v ruce.

„Hm. Koncem pánevním. A navíc se porod zastavil a vůbec nepostupuje. Pokud se brzy něco nezmění, budeme mít rodičku na sále.“

„To je škoda.“

„Ano, ale pořád je to lepší, než nechat zemřít na prsto zdravé dítě. Ještě že existuje císařský řez.“

Zastavil se u postele, vymáčknul z tuby na ruce trochu gelu a pečlivě si ho rozetřel. Pozdravil svou první pacientku, Beth Ryanovou, kterou operoval ve středu.

„Paní Ryanová, rád vás vidím. Jak se cítíte?“ zeptal se a ona zvedla oči k nebi.

„Myslíte kromě toho, že mám přes celé břicho jizvu, se kterou jsem ani trochu nepočítala, doma dvouletého výlupka, který dovádí mého muže k šílenství, a auto téměř na odpis? Mám se opravdu skvěle!“

„Ale jste naživu a vaše dítě taky - a to všechno jenom díky Evě a jejímu podivnému pocitu, takže na tom přece jenom nejste ještě tak špatně,“ připomněl jí Hugh jemně a Beth se otočila k postýlce a oči jí zjihly.

„Ano. Máte pravdu, jsme na živu a to je hlavní. Tak-

že vám bych měla poděkovat za to, že jste mi nedovolila odejít domů?" dodala a usmála se na Evu, která přikývla.

„Částečně. Byl to doktor Douglas, kdo rozhodl, že je lepší pojistit se, než později litovat."

„Eva totiž svým pocitům příliš nedůvěřuje," vložil se do hovoru Hugh. „Ale občas by měla." Usmál se na ni a na chvíli obrátil pozornost k dítěti. „Tak jak si vede mladý pan Ryan?"

„Je nenasytný a má se k světu. První noc si ho nechali v inkubátoru, ale pak řekli, že ve třicátém pátém týdnu už je dost vyvinutý a krásně saje, a tak mu bude lépe tady se mnou. Jsem raději, nahoře se mi moc nelíbilo. Všechno to vybavení, neustálý lékařský dohled a kontroly - opravdu mě to dost děsilo."

„Možná to nahoře vypadá trochu depresivně, ale výsledky mají skvělé."

„Já vím, a kdyby měl malý nějaké problémy, určitě bych jejich péči ocenila. Ale jsem opravdu moc ráda, že žádnou speciální péči nepotřebujeme. Chápete, jak to myslím, že?"

„Naprosto. Tak, podíváme se na vaše břicho, abychom se ujistili, že se hojí tak, jak má, a potom, jestli se budete vy i dítě cítit přes víkend dobře, budete moct jít v pondělí domů."

Vypadala ustaraně, ale Hugh to neviděl, protože se nad ní skláněl, kontroloval jizvu na břicho a prohmatával dělohu, jestli se správně stahuje.

Ale Evu napadlo, jestli pondělní propuštění nepředstavuje pro Beth nějaký problém. „Měla byste s pondělním propuštěním nějaké potíže?" zeptala se opatrně a Beth pokrčila rameny.

„To ani ne. Prostě jenom - já nevím. Christopher je

hrozně živé dítě, víte. Batolata jsou někdy jako neřízené střely a já jsem ještě celá rozbolavělá. Nejsem si jistá, jestli se o něj dokážu starat."

„Ne, to nemůžete," řekl Hugh rozhodně, jednou rukou se opřel o židli a zkoumavě se na Beth zadíval. „Rozhodně ne. Budete potřebovat pomoc. Můžete se starat o miminko, ale nemůžete zvedat dvouleté batole. Můžete si s ním hrát, zatímco bude maličký spát, ale ostatní práci okolo něj bude muset dělat někdo jiný. A možná i několik týdnů. Pokud nebudete dost opatrná, mohlo by dojít ke komplikacím. Popraskaly by vám stehy a udělala by se vám kýla."

„Ach." Opřela se zpátky o polštář, zamyslela se, ale potom pokrčila rameny. „Když to musí být, tak to musí být. Matka mi nabídla, že přijede, ale já jsem ji nechtěla zatěžovat. Myslela jsem si, že to zvládnou."

„Ne, požádejte ji, aby přijela," poradil Hugh. „Budete ji potřebovat a podle mých zkušeností vaši maminku potěší, že může být užitečná. Za pár týdnů se uvidíme u mě v ordinaci, abychom se ujistili, že je všechno tak, jak má být, ale jsem si jistý, že bude. Do té doby na sebe dávejte pozor. A ujišťuju vás, že sama budete překvapená, o jak lépe se budete cítit v pondělí."

Nechali ji, aby mohla zatelefonovat manželovi, a když odcházeli, slyšeli jak říká: „Chceš nejdřív slyšet tu dobrou zprávu nebo tu špatnou?"

Hugh se uchechtl. „Předpokládám, že tchyně v domě je ta špatná zpráva," zamumlal a Eva po něm střílila pohledem.

„Myslela jsem, že vaše tchyně je skvělá?"

Vypadal překvapeně. „Ano, je. Byla fantastická, když se nám narodily děti, a je skvělá i teď. Ale taky jsem se za ty roky naučil, jak se k ní mám chovat, a tak

spolu vycházíme opravdu dobře. Ne každý má takové štěstí. A kromě toho, jak by na mně mohla najít nějakou chybu?"

Nevinně se na ni podíval a Eva si odfrkla. „Kromě toho, že jste svedl její dceru, když jí bylo pouhých sedmnáct?"

„Šestnáct," opravil ji s úsměvem. „Jo bylo šestnáct, když jsme se seznámili. Sedmnáct, když jsme počali Toma, osmnáct, když se narodil - ale to už jsme byli manželé, takže se nám dostalo odpuštění."

Takže to nebyla hloupá chyba nerozvážného mládí, ale souhra náhod během dlouhodobého vztahu. Vztahu, který by nebyl Joiny nešťastné smrti, pravděpodobně trval dodnes.

A ona měla dnes večer s Joiným manželem schůzku.

Najednou jí projelo zachvění. Hugh se na ni překvapeně podíval. „Jste v pořádku?"

„Je mi fajn," řekla a předstírala úsměv. Jen mě straší stín vaší ženy, pomyslela si v duchu, ale nahlas by to nevyšlo za nic na světě.

„Jak asi pokračuje Mollyin porod?" zamumlal a Evě se ulevilo, že se dostali na jiné téma hovoru.

„Neměli bychom se podívat?"

„Dobrý nápad."

Eva se odmlčela. „Ještě nikdy jsem neviděla porod koncem pánevním. Můžete mi o tom říct něco víc, než půjdeme na sál? Kdy je potřeba zasáhnout?"

„Když se plod dostane do potíží. Problém nastane většinou u prvorodiček, protože hlavička bývá větší než zadeček dítěte, takže se musí dávat pozor, aby nedošlo k přiškrcení pupeční šňůry a dítě nezůstalo bez kyslíku."

„To by nebylo dobré."

„To tedy ne. U žen, které už rodily, k takovým problémům většinou nedochází, protože porodní cesty jsou roztažené. U prvoroďek se ale často přistupuje k císařskému řezu.“

„Jak poznáte, že je potřeba operovat?“

Pokrčil rameny. „Zkušenost a instinkt lékaře a zkušené porodní asistentky.“

„Zase ten instinkt,“ zamumlala potichu a Hugh se zasmál.

„Je mi líto. Vám se to moc nelíbí, že? Nemáte ráda nic, co nenajdete v učebnici.“

„Mám ráda pevná pravidla.“

„Ale život takový není. Neřídí se pravidly. Kdybyste se mě zeptala v sedmnácti letech, jestli chci být tátou, řekl bych ne. Zeptejte se mě teď, a i když jsou moje děti někdy na přeražení, nedokážu si představit, že bych je neměl. Je to jako s láskou. Nemůžete ji změřit ani definovat, ale poznáte ji. A taky poznáte, když není.“

Zastavili se před porodním sálem, umyli si ruce a Hugh ramenem otevřel dveře.

„Můžeme dovnitř?“

„Hughu, jasně. Právě jsem tě chtěla zavolat. Annabel už začíná být dost unavená, ale zatím jde všechno dobře. Jenom bych byla ráda, kdyby ses na ni podíval.“

Vešel dovnitř a Eva ho následovala.

„Ahoj,“ pozdravil, přistoupil k Annabel jemně jí stiskl rameno. „Vzpomínáte si na mě? Jsem Hugh Douglas.“

„Samozřejmě že si vás pamatuju. Ujistil jste mě, že všechno bude v pořádku, a tak teď doufám, že jste měl pravdu.“

„Proto jsem tady,“ řekl klidně. „Jak to pokračuje? Molly říká, že už jste trochu unavená, ale jinak jde všechno dobře.“

„Jsem prostě vyčerpaná. Tenhle porod je mnohem delší, než byl můj první. Nenapadlo mě, že by to mohlo být takové.“

„Jde pomaleji asi proto, že zadečku trvá déle, než sestoupí. Uvažoval jste o epidurálu?“

Její partner, který se opíral o pelest postele za hlavou rodičky, zavrtěl hlavou. „Chceme přirozený porod. Původně chtěla родit doma.“

„No, abych byl upřímný, myslím, že bychom jí teď měli dát možnost, aby se rozhodla sama, když se situace změnila,“ řekl Hugh potichu. „Přirozený porod je hezká myšlenka, ale ne pokaždé je to ideální řešení. Zvlášť pokud jde o zdraví matky i dítěte.“

Byla to jen připomínka, ale Annabelin partner se trochu zarazil a začervenal, odvrátil pohled a pak pokorně přikývl. „Samozřejmě. Omlouvám se. Nechci dělat potíže. Chtěl jsem jenom stát na její straně, ale už si nejsem tak docela jistý, co je pro ni nejlepší.“

„Nebojte se, od toho jsme tady my.“

„Pomůže to?“ zeptala se Annabel unaveně. „Ten epidurál?“

„Obvykle ano. Určitě zmírní bolesti a pomůže vám, abyste se uvolnila. Pokud bude potřeba jít na sál, budete připravená. Ale než se rozhodneme, jak pokračovat dál, měl bych vás prohlédnout.“

Otočil se k Molly. „Můžeš nám říct něco víc, aby se i Eva dostala do obrazu?“

„Jasně. Minulý týden byla na ultrazvuku a nic mimořádného se neukázalo. Dítě není nijak veliké, placenta je v pořádku a problém není ani s pupeční šňůrou. Porod pokračuje klidně a normálně.“

„Kolikátý je to týden?“

„Třicátý devátý.“

Hugh přikývl a natáhl si rukavice. „Vezměte si rukavice, Evo, uvidíme, jestli i ucítíte, o čem jsme mluvili.“

Poslechla ho, zatímco sledovala, jak Hugh opatrně vyšetřuje Annabel a tlačí jí na břicho, aby dítě posunul do porodních cest.

„Tak dobře, nevidím žádný důvod, proč by to nemělo jít. Molly, můžete zavolat anesteziologa, aby připravil epidurál? Annabel, souhlasíte, aby se na vás podívala i Eva? Je to moje nová kolegyně a pokud se situace změní a půjdete na sál, bude mi asistovat.“

„Samozřejmě,“ řekla Annabel, ale potom přišly další kontrakce a rodička se otočila k Andymu a potichu zasténala.

„Jenom pomalu dýchejte,“ řekl Hugh. „Snažte se uvolnit a dýchejte lehce s otevřenými ústy.“

„Chci už tlačit,“ řekla zoufale, ale Hugh zavrtěl hlavou.

„Ne, ještě ne. Vydržte ještě pár minut, jestli můžete, buďte statečná.“

„Proč to ještě zdržovat?“ zeptala se Eva potichu, zatímco se Annabel soustředila na dýchání.

Hugh jí s očima upřenýma na monitor, který sledoval srdeční ozvy dítěte odpověděl: „Potřebujeme, aby plod sestoupil co nejvíce to půjde, protože kolem zadku dítěte je stále zbytek děložního hrdla. Jakmile bude pryč, může tlačit, jak bude chtít, ale nešlo by to tak jednoduše jako při porodu hlavičkou. Čím déle vydrží tím lépe.“

„Chápu.“

„Už je to lepší?“ zeptal se, když se vyčerpaná matka opřela o polštář a zavřela oči.

„Hm,“ zamumlala.

„Tak, Evo, podívej se, jestli ucítíš lem děložního hrd-

la, nebo jestli dítě sestupuje. Já budu tlačit dolů, aby ses tam lépe dostala."

Vklouzla prsty kolem zadečku dítěte, cítila svaly, které se kolem něj svíraly, ale jinak nic.

„Nic tam není."

„V tom případě už je pryč. To je dobře. Myslím, že řekneme Molly, že můžou začít."

Ale nebylo jim souzeno, aby to bylo tak snadné. Te-ličko dítěte se podařilo porodit docela snadno, ale i přes Annabelino vytrvalé úsilí, Mollyina povzbuzování a Andyho podpory poklesla najednou srdeční akti-vita na sedmdesát.

Hugh se díval na monitor, počkal deset vteřin, jestli se něco nezmění a potom zavrtěl hlavou.

„Je mi líto, Annabel, tvoje dítě má potíže, musíme použít kleště, aby se rychle dostalo ven."

A opravdu to šlo rychle. Během několika vteřin se za jeho pomoci dítě dostalo do rukou novorozeneckého týmu, který se ho okamžitě ujal.

„Je trochu bez barvy - ale rychle růžoví. Tak honem, maličká."

Jako kdyby poslechla rozkaz, malá vydala slabé za-kňourání, pak se zhluboka nadechla a rozkřičela se.

„Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít takovou ra-dost, až uslyším miminko plakat," řekl Andy a po tvá-řích mu stékaly slzy. Annabel se smála a plakala záro-veň a ze všech sil se snažila zahlédnout svou novorozenou dceru.

„Je v pořádku," řekl se širokým úsměvem pediatr Josh Lancaster. „Tady máte ten svůj balíček radosti a štěstí."

A položil stále ještě rozhořčeně plačící miminko, po-kryté krví a mazem na měkké teplé břicho jeho maminky.

„Ach, miláčku," řekla Annabel šťastně, natáhla obě ruce a přitáhla si miminko k ňadrům.

„Pomůžu vám," řekla Molly. Naklonila dítěti hlavičku a zkušeně ji přiložila k bradavce. Místnost se ponořila do spokojeného ticha, přerušovaného jen chvílemi spokojeným mlaskáním.

„To nemá chybu," řekl Josh vesele a poplácal Hughu po rameni. „Dobrá práce. Tak nashle."

„Díky. Vedli jsme si dobře, že. Řekl bych, že Molly si zaslouží chvíli odpočinku, a my to dotáhneme do konce. Teď je řada na vás, Evo. Co byste řekla troše šití?"

A tak Eva strávila další minuty pečlivým sešíváním hrázce, kterou bylo potřeba nastříhnout, aby se dítě snáz dostalo ven, zatímco jí Molly krok za krokem dávala přesné pokyny, jaké šití má použít na kterou vrstvu a proč.

„Dobrá práce," řekl jí Hugh přes rameno. „Mělo by se to dobře hojit. Až tady skončíte, tak za mnou přijďte. Mám pro vás nějakou práci."

Tou prací se ukázal být další šálek kávy, ale Eva ho uvítala s opravdovou radostí.

Byla to její poslední příležitost trochu si během dne odpočinout, ale ani ostatní na tom nebyli lépe. Molly musela dokončit ještě jeden porod a Hugh musel znovu zasahovat. A na konci dne skončila Molly na novorozeneckém oddělení obklopená tlupou nastávajících maminek a batolat.

Evu tam ve stejné chvíli přivedla práce, a když uviděla přítelkyni, jak ji po oddělení provází celé hejno jako z pohádky o Krysaři, neubránila se úsměvu.

„Vypadáš legračně," poznamenala a Molly obrátila oči k nebi.

„Ohromně zábavné," řekla. „Dnes je jedna z našich pravidelných dětských party. Další Hughův nápad."

Starším sourozencům to pomáhá pochopit, co se tady vlastně děje, a pak pro ně není tak podivné navštívit v porodnici maminku a nového sourozence. „Musím se ale přiznat," podotkla potichu, „že bych se bez toho dnes dokázala obejít. Jsem na nohou už od osmi."

Eva se na ni pozorně zadívala. „Je ti dobře?"

Přikývla. „Ano. Dnešek je mým posledním dnem a říkám ti bez mučení, že jsem ráda. Nedávno jsem byla na ultrazvuku a Hugh si myslí, že mám špatně spočítané datum porodu, a tak jdu na mateřskou o týden dřív. Vypadá to prý na třicátý osmý týden, ne třicátý pátý, jak jsem si původně myslela. V tom případě už pracuju opravdu dost dlouho přes míru!" Otočila se zpátky ke skupince, která se za ní opět utvořila. „Tak fajn, drahouskové. Kdo z vás se chce projet na jezdící posteli?"

Eva nevěřícně zavrtěla hlavou nad Mollyiným veselým tónem a zanechala ji jejímu osudu. Sama už byla hodně unavená a to na rozdíl od Molly nebyla těhotná. Ještě ji čekalo školení - a potom, pokud se jí podaří zůstat vzhůru - ji Hugh vezme na večeři.

Najednou byla únava pryč.

„Zvláštní jak rychle člověk zapomíná."

„Opravdu." Eva souhlasně pokývala hlavou a otočila se k Hughovi. Školení skončilo jednu minutu po osmé a oba teď právě vycházeli ze školící místnosti. „Vždyť jsem z toho nedávno dělala zkoušky. Dnes se mi zdálo, že je to už roky."

Zasténal. „Vyprávějte mi o tom! Julie měla pravdu, člověk si musí některé věci stále opakovat. Myslel jsem si, že pořád ještě umím intubovat. Patrně ne."

„Vždyť se vám to povedlo na druhý pokus," připomněla mu. „To je docela dobré."

Znovu si povzdechl. „To nestačí. Neměli bychom dovolit, aby se nám takové znalosti vypařily z hlavy. Pro příště si dám pořádný pozor, aby se to neopakovalo. Ale právě teď..."

„Bych potřebovala zajet domů, osprchovat se a převléct a vy myslím taky," dořekla za něj. „Uvidíme se hned, jak budete hotový. Mám přijet přímo tam, abyste pro mě nemusel jezdit?"

Zavrtěl hlavou. „Je to blízko vás. Vyzvednu vás cestou. Tak jděte. Ztrácíme čas. Pospěšte si a udělejte ze sebe krásku."

Eva se zasmála. „Krásku? Tak tolik času nemám," řekla, ale on se na ni podíval a přejel ji očima, jako kdyby ji pohladily milencovy prsty.

„Krásná jste už teď," zamumlal a lehce ji postrčil ke dveřím. „Tak jděte. Za chvíli na shledanou."

Šla a cítila jeho pohled celou cestu až ke svému bytu. Cítila ho v každičké kapičce vody dopadající ze sprchy na její pleť, v doteku látky, kterou si přetahovala přes hlavu - ve všem cítila jeho doteky.

Uvědomovala si, jak moc po něm touží, a stejně dobře věděla, že kdyby měla jen trochu zdravého rozumu, musela by se s křikem rozběhnout a utéct někam hodně daleko od něj.

ŠESTÁ KAPITOLA

Stiskl zvonek, ale příliš nedoufal, že Eva už bude hotová. Její hlas se ozval z domácího telefonu téměř okamžitě.

„Hned jsem dole," řekla a za okamžik se opravdu objevila v hale. Měla na sobě splývavou lesklou sukni a halenku, která přiléhala na všech správných místech a dělala podivné věci s jeho očima. A na nohy si obula střevíčky s úžasně vysokými podpatky, takže její nohy vypadaly neuvěřitelně dlouhé...

„Jsem dost krásná?" zeptala se škádlivě a otočila se, aby si ji mohl pořádně prohlédnout. Přikývl a bojoval s pocitem, že ho uškrtí vlastní kravata, protože nedokázal ani polknout.

„Nepřekonatelně," řekl a chtěl poznamenat něco vtipného, ale vtip ho pro tuto chvíli naprosto opustil.

Na okamžik se zarazila, ale pak se usmála a tváře jí lehce zrůžověly. „Děkuji," řekla a podívala se na hodinky. „Je už skoro půl. Přijdeme pozdě."

Hugh jí vzal kabát a přidržel ho, aby do něj mohla vklouznout. „Ne, nebojte se, je to za rohem. Můžete v těch botách chodit, nebo raději pojedeme autem?"

Potichu se zasmála. „Jsem přece žena. Dokážu chodit v čemkoli."

Vykročili a Eva s ním statečně držela krok. K jejímu překvapení brzy odbočili do dveří malé restaurace.

„Milé místo. Je mnohem menší, než jsem čekala - a tak útulné," zamumlala, rozhlédla se a zvědavě si všechno prohlížela.

„Mám to tady rád," odpověděl a usmál se na vrchního, který se objevil vedle něj. „Jsem Hugh Douglas. Máme rezervovaný stůl na tři čtvrtě na devět."

„Samozřejmě. Váš stůl je připraven, pane Douglasi. Pojd'te prosím se mnou."

Vzal jejich kabáty a pak je usadil u okna s výhledem do zahrady osvětlené lampami. Na stole se objevil džbán se studenou vodou a pak košík s chlebem, miska s olejem a olivy, aby si mohli nabídnout, než jim připraví hlavní chod.

„Doporučil byste mi něco?" zeptala se, ale Hugh zavrtěl hlavou.

„Už jsem tady několikrát jedl a vždycky jsem byl velice spokojený. Ať si vyberete cokoli, určitě to bude vynikající."

„A co si dáte vy?"

Díval se na ni. Naprosto přesně věděl, co by si dal, ale ona bohužel na jídelním lístku nebyla. Snažil se soustředit na jídlo, ale vypadala tak nádherně, že to vůbec nebylo jednoduché.

„Máte moc veliký hlad?" zeptal se. „Jste vybírává nebo naopak jíte úplně všechno?"

„Zasmála se. Nejsem vybírává. To nikdy. A teď mám hrozný hlad. Klidně bych zvládla tři chody, pokud nebudou obrovské. Jím asi všechno."

Cítil, jak se mu koutky zvedají do úsměvu. „Já taky. Tak co kdybychom si objednali předkrm a hlavní chod a pak uvidíme, jestli zvládneme i moučník. Řekl bych,

že si ho dnes zasloužíme." Odlepil od ní pohled a zadíval se do jídelního lístku. Pak ho zaklapl. „Zaujalo vás něco?" zeptal se a znovu se jí podíval do očí.

„Skoro všechno. Je hrozně těžké si vybrat."

Zasmál se. „Vždyť jde jenom o večeři, nevybíráte si manžela," připomněl jí a Eva se zasmála a odložila jídelní lístek.

„Máte pravdu. Dam si to samé co vy."

„Slávky a zvěřinu?"

Našpulila pusu. „Slávky? Se vším tím pískem a česnekem? Fuj!"

Přehnaně se otrásla a Hugh měl co dělat, aby se nahlas nerozesmál.

„Nemusíte si objednávat to samé co já. Co kdybyste si dala paštiku a cibulovou omáčku? A mají vynikajícího okouna. Loveného - ne ze sádek."

Podala mu svůj jídelní lístek, vzala si jednu olivu a zvedla ji k ústům. Touha ho srazila silou projíždějícího vlaku. „To nezní špatně," zamumlala a ulomila si kousek chleba. „Jak říkám, dokázala bych sníst všechno, ale ne během jednoho večera."

„Tak to sem budeme muset přijít znovu," řekl a ona se na něj vesele podívala.

„To už ale budu tlustá jako stodola."

„Mezitím můžete jíst jenom hlávkový salát," řekl a zachytil číšníkův pohled.

„Máte vybráno, pane?"

„Myslím, že ano." Objednal jí paštiku a okouna a pak si místo slávek pro jistotu objednal něco jiného, co natolik nepoznamená jeho dech. Co kdyby náhodou...

„Nějaké víno, pane?"

Nadzvedl obočí a obrátil se k Evě. „Vino?"

Pokrčila rameny.

„Jakékoli. Ale jenom jednu skleničku. Moc vína nenesu, už jsem vám to říkala, vzpomínáte?“

A Hugh zase řídil, takže objednal jen dvě skleničky - červené pro něj a bílé pro Evu. Potom se pohodlně usadil a pozoroval ji, jak uspokojuje své smysly.

Úžasné. Nikdy nikoho neviděl jíst s takovým potěšením. Nejedla nijak rychle ani hltavě, ale očividně si jídlo vychutnávala, oceňovala ho jako umělecký kousek z dílny šéfkuchaře a každý šéfkuchař by se její reakcí musel cítit polichocen.

Rozdělili se spolu o moučník, protože ani jeden už neměl dost sil na to, aby zvládl celou porci dezertu sám, i když Hugh jen ochutnal pár soust z křehkého čokoládového dortíku a pak to vzdal a jen se díval, jak si pochutnává.

Byl to jeden z nejerotičtějších zážitků jeho života.

Výraz naprosté rozkoše v jejím obličejí ho doháněl k šílenství, ale když na vidličku nabodla jahodu a vložila si ji mezi rty, myslel si, že už to nevydrží. Jestli bude takhle pokračovat, zabije ho to...

„Páni, to bylo skvělé," řekla, když konečně s těžkým srdcem odložila vidličku na dezert.

„Víte určitě, že už si nic neobjednáte?" poškádlil ji s pohledem na prázdný talíř.

Lítostivě se zasmála a konečkem jazyka si ze rtu slízla poslední drobeček čokoládového dortu, což mu po těle znovu rozlilo vlnu horka. „Omlouvám se," řekla se spokojeným úsměvem. „Jsem hrozně nenasytá, že?"

Pomalu zavrtěl hlavou a uvažoval, jak se mu podaří udržet od ní cestou domů ruce pryč. „Vůbec ne," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejpřirozeněji. „Udělal jste to správně. Co jste podle vás měla udělat jinak?"

„Zachovat si důstojnost," řekla s potlačovaným smíchem. „Ale mám jednu dobrou výmluvu. Celý týden jsem skoro nejedla, s výjimkou těch pár jídel, na které jste mě zatáhl do kantýny. Měla jsem hrozně moc práce. I dneska. Naposled jsem měla pár sušenek o půl dvanácté."

„Tak to se budu muset postarat, aby se to už nikdy neopakovalo," řekl a zauvažoval, jak to zařídit, aby s ní mohl večeret každý den. Pro začátek si s ní připil na tykání.

Měla by ho pozvat?

Zdálo se jí hloupé neudělat to, ale právě dopili kávu v restauraci a ušli jen pár kroků, takže nemohl mít chuť na další kávu a nevěděla, jakou jinou záminku by měla použít, aby to nevypadalo hloupě.

Mezi jejími ústy a myslí ale zřejmě neexistovalo přímé spojení - tak jako obvykle - a tak s ním bez dlouhého přemýšlení zabočila k hlavnímu vchodu a než si uvědomila, co dělá, otevřela pusou, aby ho pozvala nahoru. Než stačila cokoli říct, položil jí prst na rty a zavrtil hlavou.

„Nezvi mě dovnitř, Evo," zamumlal a Evu napadlo, jak je možné, že jí tak lehce dokáže číst myšlenky. To je tak průhledná, je na ní tolik vidět, že touží po jeho dotecích, až to má vepsané v obličeji?

Asi ano.

„Možná jsem tě nechtěla pozvat," řekla, i když věděla, že jí neuvěří. „Možná jsem ti jenom chtěla říct na shledanou v pondělí."

Vševědoucně se na ni usmál. „Samozřejmě, přesně to jsi chtěla říct." Pak mu úsměv zmizel ze rtů, ruka mu sklouzla z její tváře dolů a Hugh ustoupil o krok dozadu. „Děkuju za hezký večer."

„Neměla bych to říct já?“
Zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Hezky se vyspi. A hezký víkend.“
Aniž by se jí znovu dotkl, aniž by jí pohladil po ruce alespoň jediným prstem, otočil se na patě a rychle odkráčel ke svému autu a bez jediného ohlédnutí odjel pryč.
Cítila se okradená.
A hloupá. Hloupá. Hloupá.
„Hloupá," opakovala nahlas. „Musíš s ním pracovat. Nechceš přece, aby tě líbal.“
Ale ano, chtěla to. Její tělo volalo po jeho polibcích tak hlasitě, že si byla téměř jistá, že to slyšel i pár procházející ulicí.
„Zbláznila jsem se," řekla si odhodlaně.
Dvojice překvapeně zvedla hlavu a zvědavě se ni podívala.
Eva honem předstírala, že s někým mluví domácím telefonem.
„Zbláznila."
Pocítila silné pokušení nahlas se zachichotat, ale během pár následujících minut zoufalého hledání ji to dokonale přešlo.
Neměla klíče.
Zavřela oči a zasténala. Naprosto jasně si vzpomínala, že je nechala v chodbě na stolku, kam je položila, když se vrátila domů. Tam jako vždycky. Co teď? Má zavolat zámečníka? Počkat do rána a zavolat majiteli bytu? A kde bude spát? Vždyť se nedostane ani do auta!
„Zatraceně," zamumlala a pak se před ní najednou objevila světla auta a zasvítila Evě přímo do očí. Pak světla zhasla, motor ztichnul a Eva slyšela blížící-

cí se mužské kroky. Možná jí ten muž otevře dveře a pustí dovnitř.

„Evo?“

Hugh.

Otočila se k němu a srdce se jí prudce rozbušilo. „Zapomněl jsi něco?“

Usmál se na ni. „To ti povím pak. Ale co ty tady ještě děláš?“

Nešťastně si povzdechla. „Udělal jsem hroznou hloupost. Nechala jsem klíče v bytě. Náhradní mám v autě, ale hádej co?“

Ušklíbl se.

„Klíčky od auta jsou taky doma?“

„Bingo. Jak ode mě někdo může očekávat, že budu dost chytrá, abych někomu zachránila život?“

Zasmál se a pak se opřel o skleněnou stěnu vstupní haly a zavrtěl hlavou.

„To řídí jiná část mozku.“

„Tak to je štěstí. Na chvíli jsem se o své pacienty opravdu bála.“

„To není zapotřebí. Jsou v bezpečí.“ Odlepil se od stěny, strčil ruce do kapes a naklonil hlavu ke straně. „Takže - co teď?“

Pokrčila rameny. „To mi řekni ty. Nemůžu se dostat dovnitř, nemůžu se dostat do auta - asi si budu muset najít nějaký hotel a zbytek vyřešit až ráno.“

„Nebo můžeš přespát u mě.“

Srdce se jí rozbušilo v hrudi. Podívala se na něj, ale hned zase uhnula pohledem.

„No, víš to jistě? Nechci tě...“

„Co nechceš?“

Rozpačitě zvedla ramena. „Nechci tě zneužívat.“

Usmál se. „Ale jdi, prosím tě. Přece nemůžu nechat

spát svoji nejoblíbenější kolegyni přede dveřmi v kartónové krabici."

„Tohle řeknu Oliverovi."

„Co? Že tě nechci nechat spát v krabici?"

„Že jsem tvoje nejoblíbenější kolegyně."

Zasmál se. „Oliver je chytrý chlap, takže ví své. Má spoustu kladů, ale v žádném případě mu to nesluší tak jako tobě."

„A to stačí, abych byla nejoblíbenější?" zeptala se a její profesní sebevědomí náhle dostalo značný šrám. Je docela možné, že je Hugh nakonec úplně stejný jako starý profesor.

Jeho oči byly škádlivé a něžné a v Evě narůstal zvláštní pocit. „Ach, ano," řekl potichu. „To stačí - když k tomu přičteme skutečnost, že jsi ta nejlepší spolupracnice, se kterou jsem byl během několika posledních let na večeri, a že se nebojíš ukázat mi, kde je moje místo, když je to nutné." Vypadal tak nevinně, když se na ni usmíval. „A vůbec není na závadu, že jsi i výborná doktorka."

Cítila, jak se jí do tváří vkrádá barva, vyvolaná jeho pochvalou, a pokusila se zlehčit situaci. „No, když mi to budeš opakovat častěji, možná ti uvěřím a přestanu se neustále ohlížet přes rameno, jestli tam nestojí Julie s nachystanou sekerou."

„Se sekerou?" zasmál se.

„Má ji nachystanou, věř mi. Pokaždé, když ji zahlédnu, ústa jí ztvrdnou."

„Ach tak." Podíval se na špičky svých bot a pak s překvapivě uvolněným tónem poznamenal. „Pravděpodobně to nemá vůbec nic společného s tebou jako spíš se mnou."

„S tebou?"

Najednou se cítila směšně a zdrtil ji ponižující pocit zklamání, přesto se ale zasmála.

„Ne, takhle to není," pochopil. „Nevadilo by jí, kdybychom se trochu sblížili, ale tyto pocity nejsou - bohužel pro ni - vzájemné." Rozhlédl se kolem. „Proč si povídáme tady přede dveřmi, když si to můžeme dopovědět u mě na pohovce s šálkem teplého čaje v ruce?"

Na okamžik zaváhala, ale opravdu jen na okamžik, protože věděla, že jí nic jiného nezbývá. Žádná jiná možnost ji nenapadala - a vždyť koneckonců ani nebudou sami. Děti na ně dohlédnou.

Nic není větší tlumič vášní než tlupa zvědavých pubertáků, řekla si v duchu. Snad se jí s jejich pomocí podaří zaplašit neutuchající touhu vrhnout se mu do náručí.

Nevěděl, jestli budou děti doma. I když to bylo pro páteční večer dost netypické, u Lucy se svítilo a Tomovo auto stálo zaparkované na příjezdové cestě. Pro tentokrát byl upřímně rád, že jsou děti nablízku. Ty už se postarají, abych neprovedl nějakou hloupost, pomyslel si, když otáčel klíčem v zámku a pouštěl Evu do dveří.

O vteřinku později už ovšem smýšlel docela jinak, protože přímo proti nim se v chodbě vynořil bosý Tom s mísou plnou vloček v ruce a zanechával za sebou pěšinku drobků, zatímco pozornost věnoval knize ve své druhé ruce.

Vzhlédl, až ve chvíli, kdy mu Hugh narovnal nakloněnou mísu.

„Hups," řekl s úsměvem, pak si všiml Evy a jeho úsměv se ještě rozšířil.

„Ahoj. Tak jaká byla večere?"

„Výborná, děkuju."

„Skvělé. Tati, Lucy se po tobě sháněla. Potřebuje pomoci s něčím do školy.“

„Měla by už dávno spát,“ zabručel a s omluvným úsměvem se obrátil k Evě. „Za minutku jsem u tebe. Udělej si pohodlí - jako doma.“

„Dala bych si pořádný šálek čaje. Nebude ti vadit, když na něj postavím?“

„Posluž si,“ řekl a potlačil náhlou touhu strhnout ji do náručí a bezhlavě ji líbat. „Tak, Lucy, máš dvě minuty,“ zamumlal si pod nos.

Vyběhl do schodů, cestou si uvolnil kravatu a zaklepal na dveře.

„Pojď!“

„Nejsem pes,“ poznamenal. Otevřené dveře se zarazily o hromadu oblečení. „Jak vidím, zase házíš oblečení na zem, místo aby sis ho pověsila do skříně.“

„No jo,“ řekla a ospale se na něj usmála. „Šla ti biologie?“

„No, to se snad dá předpokládat,“ řekl a povzdechl si. „Co potřebuješ vědět?“

„Tomuhle nerozumím - je to genetika.“

Vrazila mu otevřenou knihu. Chvilí se do ní díval, ale pak to vzdal.

„Podívám se na to zítra. Je to jednoduché, ale bude to chvíli trvat a dnes je tady Eva. Zabouchla si dveře a nemůže se dostat domů, takže jsem rád, že jsi ještě vzhůru. Můžeš zajít uklidit ložnici pro hosty, prosím tě? Neuklidila jsi ji od té doby, co tam naposled spala Amy. V prádelníku jsou čistá prostěradla a kde je vysavač snad víš. A taky se podívej do koupelny, pravděpodobně bude potřebovat taky trochu uklidit. A nezapomeň na čisté ručníky, pokud možno nějaké bez děr.“

Vzdálil se z dosahu jejích námitek a utíkal dolů do

kuchyně, kde Eva připravovala čaj a Tom seděl za stolem a s hlavou opřenou o ruce ji pozoroval.

„Mohl jsi ten čaj udělat," řekl, ale Tom se jen zasmál.

„Proč? Vždyť jí to jde? Kdo jsem já, abych se vměšoval?"

Hugh se na něj zamračil, šel za Evou a vzal jí krabičku s čajovými pytlíky z ruky.

„Dovol," řekl a ona se podřídila, otočila se a opřela se o kuchyňskou linku, odkud ho tiše sledovala.

To bylo velice rozptylující. Skoro se polil vařící vodou, když se snažil nedívat se ani koutkem oka na lákavé zaoblení jejích ňader, a potom protřhl jeden pytlík s čajem, protože ho příliš divoce lovil lžičkou.

„Ten si vezmeš ty," poškádlila ho. Vzala mu druhý šálek z rukou, skoro polovinu obsahu vylila do dřezu a zbytek dolila horkou vodou z konvice. Pak se ho s úsměvem zeptala: „Proč to vy muži děláte?"

„Co?"

„Proč děláte ten čaj tak silný? Když jsem říkala pořádný, myslela jsem velikost, ne sílu!"

Zasmál se. „Vidíš, a moje babička mi říkala, že čaj má být pořádně silný - prý aby po něm mohla přeběhnout i myš."

Eva si odfrkla.

„Ten tvůj by unesl i slona," poznamenala a Tom se uchechtl.

„Tak kde je Kelly?" zeptal se Hugh, který si najednou uvědomil, že to je pro Toma dost netypické.

„Je doma. Šla si lehnout, protože se necítila moc dobře. Pilulka asi zabrala."

„To je dobře," řekl Hugh, rád, že alespoň jedna z věcí je v jeho životě zase v pořádku. Opravdu nebyl připravený stát se dědečkem v pětatřiceti letech! Vyndal

z lednice plastikovou nádobu s mlékem, nakoukl do ní, zhluboka si povzdechl a pak do každého šálku nalil pár kapek.

„Měl jsi dost mléka na vločky?“ zeptal se s nádechem sarkasmu, ale Toma se to vůbec nedotklo.

„Jo, stačilo,“ zabručel.

Hugh mu strčil prázdnou láhev. „Víš to jistě?“

Tom se podíval na láhev, nasadil provinilý výraz a zvedl se ze židle. „Promiň. V mrazáku je další.“

„Což mi právě teď moc nepomůže. Už jsi dojedl?“

„Jo.“

„Tak dej tu láhev do myčky a jdi Lucy trochu pomoci s úklidem pokoje pro hosty, prosím tě, abychom si alespoň na chvíli užili zaslouženého klidu a míru po dost vyčerpávajícím pracovním týdnu.“

Tom otevřel pusku, aby něco namítl, ale pak se podíval z jednoho na druhého a ušklíbl se. „Tak dobře,“ řekl, popadl svoji knihu a nasadil blahosklonný úsměv. Dojedenou misku nechal ležet na stole.

Hugh obrátil oči k nebi, neřekl ale nic a odvedl Evu do obývacího pokoje, přičemž se mu zázračně podařilo odolat pokušení položit jí ruku kolem pasu nebo stíhlých boků.

„Posaď se,“ řekl a díval se, jak si zouvá boty s tím neuvěřitelně vysokým podpatkem a choulí se na jeden konec pohovky. Sukně se jí mírně pootevřela a odhalila kousek pevného stehna. Hned si toho všimla a přitáhla si látku zpátky na správné místo. Projela jím touha.

Hudba, pomyslel si zoufale. Pustil cédéčko, aby přerušil nastalé ticho - a uvědomil si, že v přístroji je právě zoufale romantické album Sama Gregoryho, které poslouchal předchozího večera, kdy ho přepadla melancholická nálada - nálada, která měla hodně společ-

ného s nádhernou ženou právě teď sedící tak blízko vedle něj.

Nejprve byl v pokušení vstát, vyměnit ho a svést volbu na Lucy, kterou by ovšem nikdy v životě nena- padlo poslouchat něco takového. Ale pak si pomyslel - a proč vlastně ne? Byli jsme spolu na romantické večeři. Tak proč ne? Určitě bude snazší sedět tady a poslouchat romantickou hudbu než se snažit o du- chaplnou konverzaci, když nedokáže myslet na nic ji- ného než Eviny nohy.

A o moc snazší to nebylo. Zachytila jeho pohled, sklopila oči a trochu se začervenala. Bože, na co asi myslí? Chtěl se jí zeptat, ale neodvážil se, protože po- kud myslela na stejné věci jako on, nechtěl to slyšet.

Ne dnes večer, když byly obě děti doma a docela ur- čitě budou zvědavě nakukovat, co se děje.

Bylo to peklo. Když po chvilce odložila šálek s čajem na konferenční stůl, sáhl po dálkovém ovladači a hudbu vypnul. Obklopilo je ohlušující ticho.

Děti už jsou určitě v posteli, uvědomil si. Nebo se ne- nápadně odklidily z cesty. To nejspíš. A nechaly je sa- motné za tak nebezpečných okolností.

„Byl to dlouhý týden, musíš být hrozně unavená," řekl konečně, ale ona se neusmála. Jen se na něj dívala a pohled jejích očí byl trochu zmatený a ostražitý. Po- vzdechl si a zvedl se.

„Pojď, je nejvyšší čas jít spát," řekl a ona sundala své nekonečně dlouhé nohy z pohovky a postavila se. U dveří do chodby se zastavila a zkoumavě se na něj podívala. „Proč ses vlastně vrátil?" zeptala se tiše.

„Vrátil?"

„K mému bytu - dnes večer."

Zaváhal. „Něco jsem zapomněl."

„Co?“

Pochopil, že co se má stát, stane se, zhluboka si povzdechl unavený věčným bojem a přistoupil k ní blíž. „Tohle,“ zamumlal. Zvedl ruce, vzal její obličej do dlaní a jemně, velice jemně sklonil svá ústa k jejím rtům.

Vydala slabé zasténání, roztoužený povzdech, a Hugh už nedokázal dál vzdorovat, přitiskl si ji k hrudi, zabořil prsty do jejích hustých vlasů a přísál se k těm sladkým, něžným pootevřeným ústům, jako kdyby na tom závisel jeho život.

Ach, bože, stále voněla po čokoládě.

Jeho jazyk prozkoumal každíčký koutek jejích úst, něžná zákoutí i ostré hrany zubů, měkkou něhu jejích rtů i horkost hebkého jazyka. Uvolnila se, její rty sály jeho, vychutnávala si je, dokud se zase neoddělily a nedovolily jí se opět nadechnout.

Hughovi se chtělo zemřít touhou. Dnes večer. Hned.

Ale ona se mu něžně vysmekla z náručí, oči měla plné něhy a lítosti.

„Hughu, ne. Děti...“

Zatraceně.

Prudce ji pustil a ucouvl, dokud na to ještě měl dost sil. „Máš pravdu,“ řekl rozmrzele. „Omlouvám se.“

Zvedla ruku a něžně mu přiložila prsty na rty. „To nemusíš,“ zamumlala.

Přitiskl svou ruku na její, tiskl její prsty ke rtům a se zavřenýma očima hledal ztracenou rovnováhu. „Ukážu ti tvůj pokoj,“ řekl konečně a vedl ji nahoru do schodů. Oddechl si, protože Lucy a Tom čistě náhodou odvedli dobrou práci. Nachystali dokonce čisté ručníky, jeden hezčí než druhý. „Půjčím ti nějaké tričko,“ řekl, otevřel šatní skříň a vytáhl první, které mu přišlo pod ruku. „Potřebuješ ještě něco jiného?“

Třeba mě?

Chápavě se na něj usmála. „Ne. Já už si poradím. Děkuju.“

Přikývl, zaváhal a lehce ji políbil. „Dobrou noc, Evo," řekl potichu hlasem plným něhy.

„Dobrou noc," zašeptala a s tichým klapnutím za ním zavřela dveře. Zcela jasně si uvědomoval, že zůstal stát na jejich špatné straně.

Nesmysl.

Věděl, že by nedokázal usnout, tak sešel dolů, aby uklidil nepořádek, který v kuchyni udělaly děti. Naplnil myčku, vyčistil si boty a postavil je stranou, aby leštidlo zaschlo. Slyšel, jak Eva přechází po pokoji, slyšel zvuky z koupelny a potom už ho obklopilo jenom ticho. Bosý vyšel odhodlaně do své ložnice, pevně za sebou zavřel dveře a vklouzl do postele.

Políbil ji.

Eva ležela v tichém domě. Za okny začínalo svítat a zvenku k ní doléhaly první tóny ptačího zpěvu. Zvedla ruku a dotkla se rtů.

Vrátil se, aby ji políbil na dobrou noc.

Zavřela oči, otočila se na bok a objala polštář. Dobrý bože. Kdyby nezapomněla klíče od bytu, kdyby už byla doma, když se vrátil...

Byli by už milenci. O tom není pochyb.

A určitě se jimi stanou. Věděla to, tak jako věděla, že za malou chvíli vyjde slunce a on vstane, osprchuje se...

Ne, nesmím na to myslet. Nesmím myslet na horkou vodu stékající po jeho nahém těle, po chloupkách na hrudi, po plochem pevném břiše dolů...

„Evo?"

Zaklepání na dveře ji přimělo zvednout hlavu.

„Ano?“
„Uvařil jsem čaj.“
„Za okamžik jsem dole.“
„Ne, nemusíš. Přinesl jsem ti ho.“
Otevřel dveře. „Můžu dál?“

Spala jenom v tričku, které jí předchozího večera půjčil, a tak usoudila, že bude lepší, když nechá nohy ukryté pod peřinou. „Samozřejmě,“ řekla a zlobila se na své srdce, že jí tak prudce buší v hrudi. Najednou se jí jejich situace zdála příliš intimní.

Ne že by pokoj pro hosty byl malý. To vůbec ne. Byl to hezký, prostorný pokoj, ale jakmile do něj vešel Hugh v županu, pod nímž měl jen tričko a boxerky, jakoby se srazil. Zavřel za sebou dveře, přistoupil k posteli se dvěma šálky čaje v rukou a jeden z nich položil na noční stolek.

„Spala jsi dobře?“

Rozhodla se, že mu nepoví o hodinách strávených myšlenkami o něm, přikývla a usmála se. „Dobře, děkuji. Určitě mnohem lépe, než by se mi spalo v kartónové krabici.“

Úsměv, který jí věnoval, byl vřelý a škádlivý. Jediné, na co v tu chvíli Eva dokázala myslet, byly jeho polibky, něžné rty, dotek jeho jazyka...

„Proboha, Evo, nedívej se na mě tak,“ zasténal a ona zvedla oči od jeho rtů k hnědým očím, které se na ni dívaly s tak neskrývanou touhou, až se skoro zachvěla.

Opřela se o ruce, narovnala si polštáře za záda a posadila se opřená o záhlaví postele. V rukou svírala hrníček s čajem, jako kdyby to byl záchranný kruh. Ale přece tam nemohla jen tak sedět, popíjet čaj a předstírat, že ji nikdy nepolíbil. Protože přímochařost byla její vrozená vlastnost, řekla: „Nějak se nám to komplikuje, že?“

Vzdychl a prsty si prohrábl spánkem přeleželé vlasy.
„Ano. Ne.“

„Ne?“ řekla a zmateně se na něj podívala. „Jak to, že ne?“

Nevesele se zasmál. „Já nevím. Možná máš pravdu, nebude to jednoduché, ale to se nedá nic dělat. My to zvládneme.“

„Tak co budeme dělat, Hughu?“ zeptala se potichu.
„Budeme předstírat, že se nic nestalo, nebo...“

Odmlčela se a čekala, pohled upřený do jeho očí. Viděla, jak se mu svaly na krku napjaly a ohryzek se pohnul, jako kdyby chtěl polknout.

„Nebo co, Evo?“

Vystřelila naostro.

„Nebo spolu půjdeme do postele?“

Trhl sebou, až mu pár kapek čaje vyšpláchlo na prsty a opažilo ho. Setřásl je a strčil hřbet opařeného ukazováčku mezi rty a pak si ho otřel o tričko. „Zatraceně, Evo!“

Zavrtěla hlavou a rozesmála se.

„Jsi v pořádku?“

„Ne, nejsem v pořádku,“ zavrčel okamžitě. „Ničíš mě. Chci s tebou být sám, milovat se s tebou, ale moje dcera je ve vedlejším pokoji a syn hned naproti. Jak bych, proboha, mohl být v pořádku?“

Srdce se jí rozbušilo, protože už věděla, co udělá. Její rozum by s ní možná nesouhlasil, ale teď naštěstí ještě spal, a srdce a tělo naprosto přesně věděly, co chtějí. „Dnes dopoledne si seženu klíče,“ připomněla. Nic víc neřekla, ale ani nemusela. Víc nebylo zapotřebí.

Oči se mu rozšířily a přisály se k její hrudi hladovým pohledem, který téměř nedokázala snést.

„Tohle je moje nejoblíbenější tričko,“ řekl napjatým

hlasem. „Nikdy se na něj už nedokážu podívat, aniž bych si při tom vzpomněl na tebe.“

Otevřela ústa, aby se omluvila, ale najednou ji zalilo čistě ženské uspokojení. Bylo skvělé vyvolat na něčím obličej takový výraz, a i když nedokázala stále uvěřit, že je to pravda, nehodlala ho zaplašit.

Uběhlo už hodně vody od chvíle, kdy ji někdo považoval za moc přitažlivou, kdy po ní tolik toužil. A nevzpomínala si, že by to kdy bylo tak vzájemné. Ne, opravdu ho nechtěla zaplašit ani se o něj nechat připravit.

A už vůbec nehodlala příliš přemýšlet, protože kdyby to udělala, kdyby si dovolila myslet na komplikace, které si vztahem s Hughem způsobí, rozběhla by se opačným směrem a utíkala míle daleko.

Ale teď se chtěla alespoň jednou v životě zachovat nerozumně.

Naprosto nerozumně.

Tak se usmála a lehce se narovnala, aby se jí tričko na nadrech napnulo. V očích se mu rozhořelo, ale pak oči sklopil a podíval se jinam.

„Za tohle budeš pykat,“ zasténal, ale než mu stihla odpovědět, potichu zaklel a zvedl se, přičemž se mu župan zachytil o postel a rozevřel se. „Telefon,“ zamumlal omluvně a vyšel z pokoje.

Usmála se. Kdyby náhodou měla nějaké pochyby, jak na něj působí, právě teď se jí dostalo nevyvratitelného důkazu. Přiléhavé boxerky nedokázaly skrýt vůbec nic...

O vteřinku později byl zpátky. „To byl Sam. Molly začíná rodit. Už jsou na cestě do nemocnice. Slíbil jsem, že tam hned přijedu.“

„Můžu jet s tebou?“

„Jistě, jestli budeš rychle hotová.“

Bez přemýšlení odhodila pokrývky a Hugh vyvalil oči a pak je raději zase rychle zavřel.

„Obleč se,“ zamumlal přidušeně. „Počkám na tebe dole.“

SEDMÁ KAPITOLA

Když dorazili, Sam přecházel po chodbě jako zběsilý. Vrhł se k nim.

„Zjisti, co se děje," dožadoval se. „Dítě má příčnou polohu a já chci vědět, co mají v plánu. Oni mě vyhodili."

„Kdo oni?"

„Oliver a Sue. Říkali, že překážím. Říkali, že jestli nedokážu mlčet, mám vypadnout." Divoké výkřiky kontrastovaly s vyděšeným pohledem v jeho očích, a tak ho Hugh jenom objal okolo ramen, řekl mu, aby se nebál, a prošel dveřmi na porodní oddělení. Eva ho následovala.

Molly ležela na lůžku, Oliver a Sue stáli po stranách a monitor ukazoval křivku, v níž Eva rozpoznala tlukot srdce.

Hugh políbil Molly na tvář a podíval se na monitor. „Ahoj, potížístko. Tak jak to jde?"

„Mám vztek," řekla prudce. „Nemůžu tomu uvěřit, Hughu, to dítě je obrácené. Je to příčná poloha a já se pomalu otevírám. Pekelně to bolí, i když se snažím nijak to neuspěchat. Voda už mi odešla a vypadá to, že nezbude nic jiného, než císařský řez. A to jsem si ještě ani nestihla zabalit tašku. Vůbec na to nejsem připravená!"

Oči se jí zalily slzami vzteku. Eva bez rozmýšlení vykročila utěšit svou přítelkyni. Objala ji. „Molly, to bude dobré.“

„Já chci normální porod,“ ječela Molly. „Nechci žádnou operaci!“

„Podívej se na to z té lepší strany,“ uklidňovala ji Sue. „Mysli na své dno pánevní.“

Molly si pohrdavě odfrkla. „Já už žádné nemám,“ řekla bez obalu. „O to se postarala Bonne. Hughu, řekni mi, jestli by to dítě nešlo obrátit.“

Zatímco si stěžovala, Hugh ji vyšetřil, poslechl si ozvy a zkontroloval polohu ultrazvukem.

Oliver stál vedle něj a sděloval nutná fakta. „Probudila se v pět s kontrakcemi každé tři minuty a jela rovnou sem. Udělal jsem jí ultrazvuk, ale ten neukázal nic neobvyklého, a tak jsem zkontroloval dítě, jestli je taky v pořádku. Ale nechtěl jsem nic podnikat, dokud nedorazíš. Jestli mě už nepotřebuješ,“ dodal, „vrátil bych se na gynekologii, protože tam na mě čeká jedna pacientka.“

„Jdi, já se toho ujmu. Díky, Oliver.“ Povzdechl si, posadil se na kraj Mollyina lůžka a vzal ji za ruku. „No, jsi v pořádku, samozřejmě. Je to jen lehce vzpříčená poloha. Naštěstí je spíš hlavičkou dolů a dítě je naprosto v pořádku. Můžu se ho pokusit obrátit, jestli chceš, a možná se to i povede, ale pro jistotu nechám připravit sál. Dáme ti epidurál a nehádej se se mnou. Je to nutné, kdybychom museli rychle operovat.“

Molly na něm visela očima. „Myslíš, že to půjde?“

Pokrčil rameny. „Myslím, že to můžeme zkusit. Nic víc. A Sam do toho určitě bude mluvit a bude ho chtít obrátit sám, protože už nedokáže vůbec rozumně uvažovat, jak sama vidíš. A když se mi to nepovede na prv-

ní pokus, bude vykřikovat, abychom tě okamžitě převezení na sál k císařskému řezu. Volba je jen na tobě."

Přikývla. „Jdi do toho, Hughu. Opravdu, opravdu nechci císařský řez. A pošli mi sem prosím tě Sama. Na chodbě by praskl vzteky. Já ho zvládnou."

Zasmál se, vstal a povzbudivě stiskl Molly rameno. „Šikovná holka. Pokusíme se to provést tak rychle, jak to půjde. Chápu dobře, že chceš jen epidurál a ne celkovou anestezii, pokud bude operace nutná?"

Přikývla. „Kdybych si mohla vybrat, nechtěla bych nic. Nemůžeme jen sledovat dítě a použít epidurál, jenom když to bude bezpodmínečně nutné?"

„Musíme šetřit časem."

„Zkusme to, Hughu, prosím tě. Zkus to."

Povzdechl si, zavrtěl hlavou a nespokojeně zamumlal: „Sam na mě bude kvůli tomu našťvaný." Zamířil ke dveřím a nechal Molly samotnou s Evou a Sue.

Molly klesla zpátky do polštářů a zavřela oči. V koutku se jí zaleskla slza a Eva se posadila vedle ní, objala ji okolo ramen a jemně ji kolébala. Upřímně si milou a veselou porodní asistentku během uplynulých pár dní oblíbila a bylo pro ni těžké dívat se, jak je rozrušená.

„To bude v pořádku, Molly," řekla, ale vůbec si tím nebyla jistá, protože nedokázala odhadnout, jestli se Hughovi zákrok podaří. A evidentně o tom nebyl přesvědčený ani Sam. Přišel dovnitř o vteřinku později s Hughem a stále se s ním dohadoval. Eva mu uvolnila místo vedle jeho ženy a Sam Molly objal a pevně ji k sobě přitiskl.

„Bože, proč se to muselo stát zrovna tobě? Měla jsi přestat pracovat dřív. Jsi prostě blázněk," řekl přídušeným hlasem.

„Já vím - ale neboj se, budu v pořádku. Viděla jsem Hugha provádět takový zákrok už mockrát. Víím, že to půjde. Ztraceně, vždyť už jsi to sám dělal nejméně stokrát.“

„Jo, ale teď nesmím, že. Co když se mu to nepovede?“

„Povede se mu to.“

Sam si odfrkl a Hugh obrátil oči k nebi.

„Nepříjemná záležitost. Nikdy nerod' dítě svého kolegy,“ řekl Evě, ironicky. „Vědí toho víc, než je pro ně dobré. Je to noční můra. Nechceš raději počkat někde jinde?“

„Zůstanu tady. Chci vidět, jak si s tím poradíš,“ řekla Eva odhodlaně a Hugh se usmál.

„Nebo chceš vidět, jak se mi to nepovede?“ rýpl si do ní. „Tak dobře. Kde je Peter? Ať připraví epidurál, kdyby to bylo nutné. Pokusíme se mladého pana Gregoryho otočit.“

„Možná je to holka.“

Usmál se na Molly. „To je dost pravděpodobné, když neustále mění názor na svůj příchod na svět. Tak, jdem na to. Evo, půjdeš se převléknout?“

A v tu chvíli se na ni všichni podívali a všimli si sváteční sukně, přiléhavé halenky, vysokých podpatků. Cítila, jak se jí krev hrne do obličeje.

„Dobrý nápad,“ řekla honem a zamířila ke dveřím.

Kruci. Opravdu nebyl rád, že to musí dělat. Molly na důvěru ho tížila. Věřil, že je dítě možné obrátit, ale nemohl jí to zaručit.

A Molly chtěla záruku. Molly, která by měla moc dobře vědět, že jí nic zaručit nemůže.

No, může jenom udělat, co bude v jeho silách, a doufat, že to bude stačit. Byl to rutinní zákrok, který se čas-

to provádí u předčasných porodů vícenásobných rodiček, ale Sam mu bude stát za zády a sledovat každý jeho pohyb.

Bože. Nenáviděl případy, kdy musel rodit dítě své kolegyně. Je to noční můra každého doktora a mít pacientku, která je nejen kolegyní, ale i manželkou kolegy, a řešit komplikace, ho ve vzpomínkách vracelo k...

„Hughu? To bude dobré.”

Podíval se na Evu, která stála už převlečená vedle něj a vypadala stejně svůdně jako ve večerních šatech, a pochopil, že má problém.

Veliký problém.

Ale teď nebyl čas se tím zabývat. Nasadil úsměv. „Přál bych si věřit tomu stejně jako ty.”

„Ty nemusíš věřit. Prostě jen půjdeš a odvedeš svoji práci. Víru nech nám ostatním. Ty to zvládneš. Já vím, že ano.”

„Jak to můžeš vědět?”

Usmála se. „Protože to Molly říkala. Říkala, že tě to viděla dělat už mockrát.”

„Nemusí se to povést.”

„To ona ví taky. Je realistka. Přinejmenším ví, co se může stát.”

V to doufal. Ale vědět, že se něco může stát, a opravdu tím projít, jsou dvě různé věci, jak si dobře byl vědom. „Budu potřebovat tvoji pomoc. Potřebuju, abys tlačila dítě z jedné strany, zatímco já budu tlačit na druhé, aby se otočilo okolo středu. Je ti to jasné?”

Přikývla. „Jenom mi řekni kde tlačit a jak silně.”

„A nedovol Samovi, aby se do toho míchal.”

Zasmála se. „Myslíš, že bude?”

„Vím, že bude. Vím, že já bych se míchal.”

„Budeme ho držet stranou. Dobře. Jdeme na to?”

Zavřel oči, na chvíli se soustředil a pak přikývl. „Fajn, jdeme na to.“

Našli Petera, anesteziologa, jak stojí vedle Molly. I když se ji Sam snažil přesvědčit, nechtěla přistoupit na epidurál.

„No tak děti, nehádejte se,“ řekl Hugh klidně. „Jednou to zkusíme, a když to nepůjde, přijde řada na epidurál. Tak zní dohoda. Jsi připravená, Molly?“

Přikývla, ale bylo na ní vidět, že se na to moc netěší. Mohlo to být bolestivé a velice nepříjemné, ale v každém případě méně bolestivé než zotavování po císařském řezu. Alespoň měla čas se na to připravit.

Se Samem to bylo něco jiného. Ten nepokojně přeshlapoval a škubal sebou.

„Same, postav se Molly za hlavu a mluv na ni, když chceš být užitečný,“ řekl Hugh pevně. „Teď jsi jenom další otec. Teď nejsi doktor a jestli budeš překážet, pošlu tě na chodbu, dokud tady neskončíme. Je ti to jasné?“

Sam otevřel pusku, znovu ji zavřel a přikývl. Ústa se mu zvlhla do nervózního úsměvu. „Promiň. Jsem zvyklý, že na sále jde všechno podle mě. Už budu potichu.“

„Já ti odpouštím,“ zasmála se Molly a on se na ni napjatě usmál a objal ji.

„Je mi líto, že se to stalo, miláčku.“

„Neboj, budu v pořádku. Fajn, Hughu, jsem připravená.“

Já nebudu připravený nikdy - ne se Samem připraveným každou chvíli vybuchnout, Molly, která se mu svěřuje s takovou důvěrou a Evou - ne. Na Evu teď nemysli. Ta přijde na řadu později, až tohle skončí.

Povzbudivě se na Molly usmál. „Tak jdeme na to.“

Bylo to úžasné.

V jednu chvíli bylo dítě nalepené na straně a odolávalo všem jejich pokusům, a pak najednou Hugh naposled zatlačil tak pevně, až zavzdychal námahou, a Eva ucítila, jak se zadeček pod její rukou pohnul a lehce vklouzl pod Mollyina žebra.

„Je to," řekl, vítězně se usmál a Sam zaklonil hlavu, otevřel ústa a zhluboka si vydechl.

„To bylo zatracené štěstí," zamumlal, ale Hugh se pořád usmíval a Mollyiny tiché slzy bolesti a strachu se změnilly na slzy úlevy. Jemně si třela břicho, stírala ultrazvukový gel, který použili, aby se jí kůže během nešetrného zákroku nepoškodila a něco tiše říkala svému miminku.

A Eva - Eva jenom cítila hroznou úlevu kvůli Molly. Byla ráda, že to má za sebou a že se dítě podařilo otočit bez epidurálu nebo chirurgického zásahu.

Ale najednou a zcela bez varování věci dostaly rychlý spád. Molly doširoka otevřela oči a řekla: „Ach, mám takový pocit, že mi odchází voda." A z postele se začala řinout plodová voda a rozlila se po podlaze.

„Páni. Té je. Není divu, že se dítě otočilo docela snadno," řekl Sam a pozorně si ji prohlížel.

„Je čistá?" zeptala se Molly, ale Sue měla jiné starosti a když se pohnula, Eva pochopila, o co jde, a srdce se jí sevřelo.

„Je čistá, ale, Hughu, protrhla se pupeční šňůra."

Sam se vrhl dopředu, ale Hugh ho odstrčil loktem, jediným rychlým pohledem zkontroloval situaci a potichu zaklel.

„Dobře, Molly. Jsi zcela otevřená a máš dvě minuty na to, abys dostala dítě ven. Myslíš, že to zvládneš, nebo chceš řez?"

„Řez," řekl okamžitě Sam, ale Molly zavrtěla hlavou a zvedla se z polštáře.

„Zvládnu to," řekla s odhodláním v očích. „Same? Pomoz mi. Musím si kleknout. Hned!"

Během okamžiku ji Sam zvedl a otočil tak, aby visela přes polštáře hlavou dolů z postele. Pak se objevilo temeno hlavičky dítěte, Sue říkala Molly, jak má dýchat a Hugh kontroloval, aby pupeční šňůra nešla dítěti okolo krku. Aniž by čekalo na další pokyny, dítě vklouzlo Hughovi do rukou.

„Je to kluk a je v pořádku," řekl Hugh.

Sam se otočil, ramena mu klesla úlevou a Eva najednou zjistila, že ji chlapsky objímá.

„Promiň," řekl, popotáhl a ona se zasmála, podala mu kapesník a otočila ho zpátky k jeho ženě a dítěti, které teď řvalo u maminčiných prsou s pupeční šňůrou přes Mollyino měkké břicho. „Ahoj, mrně," řekl roztráseně, sklonil se a jednou rukou sevřel Molly v láskyplném objetí a druhou pohladil synka pohybem tak jemným, až se Evě sevřelo hrdlo.

„Krucí," zašeptala a pak uslyšela tiché: „Pojď sem," a ocitla se na Hughově pevné hrudi.

„Dobrá práce," zamumlala a on se potichu zasmál.

„Měl jsem štěstí," odpověděl a než ji pustil, pevně ji k sobě přitiskl. Pak se otočil zpátky k Molly, zkontroloval placentu, kterou Sue uložila do mísy, a spokojeně pokýval hlavou.

„Vypadá to dobře. Trochu menší, ale i dítě je dost malé."

„Opravdu?" řekla Molly a podívala se na něj. „Všechny děti vypadají menší, než jsou. To mi můžeš věřit."

„Jenom buď ráda, že je malý. Velké dítě by nám to dost zkomplikovalo."

„Větší dítě bychom možná neotočili," poznamenala Molly.

Dveře se rozletěly a dovnitř vešel Josh Lancaster. Pohledem přešel scénu a strojeně obrátil oči v sloup.

„Taky jsi na mě mohla počkat Molly," řekl s úsměvem.

Zvedla oči od dítěte a vesele se na primáře novorozeneckého oddělení usmála. „Trvalo ti to moc dlouho. Neměl sis dávat ještě jedno kafe."

„Ha-ha. Velice vtipné. Měla bys vidět ty brzdné dráhy, které jsem za sebou zanechal, jak jsem pospíchal za tebou do nemocnice." Sklonil se nad ní a políbil ji na tvář, poplácal Sama po rameni a prstem pohladel dítě po tvářičce. „Kdopak je tohle? Představí nás někdo?"

„Noe, řekl bych, podle té potopy na podlaze."

Josh se na Sama tázavě podíval.

„Noe?"

„Ne," řekla Molly se smíchem a plácla Sama přes ruku. „Je to Max."

„No, tak malý Maxi, hrozně nerad to dělám, kamaráde, ale musím se na tebe podívat a zkontrolovat, jestli budeš schopný napočítat do deseti, aniž by ses zaškobrtl. Pojd' ke strýčkovi Joshovi. Něco, co bych měl vědět?"

„Kromě protržené pupeční šňůry, velmi rychlého porodu, kýblů plodové vody a vzpříčené polohy? Ani ne."

Josh znovu obrátil oči k nebi, zvedl Maxe, položil ho na dětské lůžko a pochybovačně se na něj podíval. „Mám takový dojem, žeš mi onehdy říkala, že jsi ve třicátém pátém týdnu, Molly. Umíš počítat?"

Molly se zasmála. „Asi ne. Byla jsem sice na ultrazvuku, ale jen zpočátku," přiznala. „Hugh to včera upřesnil na třicátý osmý týden."

„Bože," řekl Josh. „Začínal jsem si myslet, že jsem

úplný amatér. Řekl bych, že to dítě je úplně donošené, i když je trochu menší. Je rozhodně dost vyvinuté, aby to zvládlo bez problémů. Co naznačily snímky?"

„Ty jsem poslední dobou taky nestihla," připustila Molly. „Měla jsem moc práce s dětmi."

„Ale ty první naznačovaly nějaké časové anomálie," připomněl Hugh. „Ale ty sis byla tak jistá načasováním. A kdo jsem já, abych pochyboval o tvrzení porodní asistentky a porodníka, když mi oba říkají, kdy se má to dítě narodit? Ale včera mi už bylo jasné, že jste to vy dva spočítali špatně. Možná byste si měli koupit kalendář a postavit ho na noční stolek."

Sam se trochu začervenal a ušklíbl se. „Asi jsme to fakt špatně spočítali. Jsme pořád ve shonu a u nás doma je tak rušno, že je zázrak, že jsme si našli čas vůbec dítě zplodit, natož si ještě pamatovat kdy! Jako kdyby na tom záleželo. Je v pořádku, Molly je v pořádku a já budu taky v pořádku, až si trochu odpočinu a vzpamatuju se z toho. Mám takový dojem, že je nejvyšší čas na vasektomii. Myslím, že Molly už měla dost dětí a já určitě taky! Nerad bych si ještě zopakoval takové zážitky, jako byl ten dnešní. Zvláštní, jak je porod těžký, když jde o vaše vlastní dítě."

„O tom mi povídej," zasmál se Josh a dokončil prohlídku malého Maxe. Potom jemně dítě zvedl a vrátil ho mamince.

„Je to nádherný klučina a všechno má, jak má být. Pochopil jsem správně, že už začal pít?"

„Ano."

„To je dobře. Příliš mnoho plodové vody by mohlo být známkou neprůchodnosti jícnu, ale jestli už saje, můžeme to vyloučit. Pro jistotu dohlédněte, jak saje, a kdyby se vám něco nezdálo, tak mě zavolejte. Jinak je

v pořádku. Myslím, že Molly si jeho příchod na svět odtrpěla víc."

„Asi ano," řekla Molly trochu roztřeseně. „Teprve teď si to začínám uvědomovat. Bylo to hrozně rychlé."

„Budeš v pořádku. Vedla sis statečně. Můžu teď jít domů a věnovat se trochu své zahradě? Lissa má na dnešní odpoledne nějaké plány, a tak jestli se mi nepodaří posekat trávník během dopoledne, budeme si někde muset koupit kozu, aby to udělala za mě."

„Jenom jdi," řekla Molly s vděčným úsměvem. „A děkuju ti."

„Bylo mi potěšením." Znovu ji políbil, pevně Sama objal a poplácal ho po rameni.

„Tak," řekl Hugh jemně. „Podíváme se na tebe, Molly. Vedla sis vážně skvěle a přivedla jsi ho na svět hrozně rychle, ale obávám se, že Josh má pravdu. Asi budeme muset šít."

„Určitě. Cítím to," řekla a začala se třást šokem z rychlého porodu.

Opatrně ji prohlédl a přikývl. „Ano. Je mi líto, ale bude to chtít pár stehů."

„Já to zařídím," řekla klidně Sue a pohládila Molly po ruce. „Co kdybyste si pánové zašli na snídani. Já už se o Molly postarám. Začneme šálkem čaje a pak se budeme zabývat tím ostatním. My to s Molly zvládneme."

„Víš to jistě?" zeptal se Sam a starostlivě se podíval na svou rozechvělou ženu. Molly si ho přitáhla, políbila ho a poplácala po tváři. „Je mi fajn, vážně. Za chvíli budu v pořádku. Tak je to pokaždé. Jen jdi. Můžeš zatím naplánovat tu vasektomii a my to tady se Sue dokončíme."

„Raději začnu kávou," řekl a při zmnice o vasekto-

mii se otřepal. „A taky vyřídím pár telefonátů. Tak pojďte pánové. Zvu vás na snídani.“

Když vycházeli z místnosti, jednou rukou objal Evu kolem ramen.

„Díky, že jsi přijela.“

„Nemáš zač. Vlastně jsem ani neměla moc na výběr. Byla jsem u Hugha, protože se mi včera večer podařilo zabouchnout si dveře od bytu a neměla jsem kam jít. Ale jsem ráda, že jsem tady mohla být.“

Zasmál se a přes rameno se ohlédl po Hughovi. „Díky za všechno,“ řekl. „A omlouvám se, že jsem byl tak protivný.“

„Nic jiného jsem ani nečekal,“ odpověděl Hugh s úsměvem. „Když o tom teď tak přemýšlím, tak to byl docela běžný porod. U své pacientky bys určitě postupoval stejně. Pravda, protržená pupeční šňůra nám to trochu zkomplikovala. Bez toho bych se obešel.“

Sam přikývl, tlačítkem přivolal výtah a pak pohledem přeletěl jejich sálové oblečení. „Vy dva nejste moc vhodně oblečení, abyste mohli jít rovnou do bufetu. Co kdybyste se zašli převléct. Já zatím vyřídím pár telefonů a za pět minut se sejdeme dole.“

Převlékli se a cestou do kantýny Eva zavolala svému domácímu a požádala ho, jestli by jí mohl půjčit náhradní klíče. Řekl, že jí je doveze ihned, což znamenalo, že Eva na společnou snídani nemůže. Hugh jí nabídl svoje auto. „Vezmi si ho. Stejně chci zůstat, abych mohl dohlédnout na Molly.“

Vytáhl klíče a vtiskl jí je do ruky. „Tady máš. Ještě se uvidíme.“

„Zavolám ti, až to zařídím, a vrátím se pro tebe.“

„Co kdybych se u tebe zastavil, až tady skončím? Řekněme tak za půl - tři čtvrtě hodiny?“

Najednou bylo zpátky napětí, které mezi nimi během Mollyina porodu zmizelo.

„Za hodinu," řekla se staženým hrdlem.

Přikývl, sklonil hlavu a lehce ji políbil. „Za hodinu," slíbil. „Budu tam."

„Tedy to vypadá dost intenzivně."

Hugh se na Sama podíval, ale pak rychle uhnul pohledem. „No, ano."

„To je dobře."

„Dobře?"

„Ona je přesně to, co potřebuješ - rozumná a příjemná žena s vyřešeným životem, která se ti nebude snažit převrátit život naruby a měnit tebe ani tvoje děti. Příjemný volný krátkodobý vztah bez závazků. To přece chceš, že?"

Hugh se zamračil. To asi hledá - nebo ne? Takové vztahy měl po Joině smrti. Žádné závazky ani komplikace. To, co Sam říkal, dávalo smysl, ale znělo to prázdně a uboze.

Tohle mu Eva nabízí?

Vzpomněl si na její polibky a věděl, že to není pravda. Nehodlal se ale se Samem hádat. Vzal ho okolo ramen. „O mě teď nejde. Pojďme se raději pořádně najíst, ať se můžeme vrátit za Molly. Potom musím jet domů a postavit děti do latě."

Aby mohl jet za Evou.

Je úžasné, co člověk zvládne za jedinou hodinu.

U vchodových dveří se potkala s domácím, omluvila se mu za komplikace a odemkla si byt, běžela do obchůdku na rohu koupit mléko a balíček kondomů, potom se vrátila, převlékla postel, natřepala polštáře na

pohovce a rychle se osprchovala. Právě se oblékala, když se rozezněl zvonek u dveří.

„Ano?“

„To jsem já.“

Stiskla knoflík bzučáku, ve sluchátku zaslechla cvaknutí a pak si honem dopnula zip u džínů a rukou prohrábla vlasy.

Bože, byla tak nervózní. Takhle se necítila už roky. Nebo možná ještě nikdy.

Když otevřela a pokynula, aby vešel dovnitř, usmál se na ni.

„Našla jsi klíče?“ zeptal se.

Přikývla.

„Byly tady,“ řekla a ukázala na stůl. Potom se jejich oči potkaly a z Hughova obličeje zmizel napjatý úsměv. Zůstala v něm jen touha, divoká a nezkrotná.

Srdce se jí zastavilo a pak se rozběhlo překotným cvałem. Natáhla ruku, položila mu ji na hrud' a ucítila, že jeho srdce tluče stejně rychle.

„Ach, Hughu,“ zamumlala a potom už mu ležela v náručí, jeho ústa drtila její a Eva myslela jen na to, že umře, jestli se s ním hned nepomiluje.

Nemusela se bát. Hugh ji neměl v úmyslu pustit z náručí. Prsty zabořil do vlhkých vlasů splývajících jí po šíji, druhou rukou ji hladil po zádech. Osprchoval se, pomyslela si jen tak mimochodem, ale pak už přestala přemýšlet, protože ji opřel o stěnu, jedno stehno pevně vklínil mezi její a pevně se na ni přitiskl.

Zalilo ji horko a připravilo ji o všechny síly, takže se o něj jen s výkřikem bezvládně opřela. Aniž od ní odlepil své rty, popadl ji do náručí, strčil do pootevřených dveří ložnice a položil na postel. Pak se položil vedle ní a znovu našel její ústa.

Se zrychleným dechem vklouzl jednou rukou pod svetřík a majetnický se propracoval k jejím ňadrům. Vzepjala se proti jeho ruce a on od ní odtrhl rty, stáhl svetřík přes hlavu a přisál ústa k roztouženému ňadru.

Vykřikla, natáhla se k němu, servala z něj oblečení a potom, když byli oba nazí, rukama, rty i jazykem zkoumali a laskali jeden druhého, dokud nezvedl hlavu a s divokým pohledem v očích se na ni nepodíval.

„Kondom?“ řekl stručně a Eva se roztřesenými prsty natáhla k nočnímu stolku. Vzal si ho od ní a o vteřinu později se nad ní sklonil, velkýma něžnými rukama sevřel její hlavu, upřeně se jí díval do očí a jediným pomalým pohybem do ní vstoupil.

„Hughu!“ vykřikla a on do ní narážel znovu a znovu, silněji a rychleji, dokud nebyla téměř nepříčetná touhou.

„Pojď se mnou, Evo,“ řekl chraptivým hlasem a Eva cítila, jak se její tělo napíná a svírá se okolo něj, vlna za vlnou, plet' se mu zrosila drobnými kapičkami potu, strnul a pak se proti ní vzepjal a vydechl její jméno.

„Hughu.“ Z očí jí stékaly slzy, objímala ho celým svým tělem a vnímala tlukot jeho srdce.

Potom zvedl hlavu, zadíval se jí do očí, něžně ji políbil a překulil se vedle ní. V objetí pak vnímali, jak se tlukot jejich srdcí zvolňuje, napětí opadá a vychutnávali si vzájemnou blízkost.

OSMÁ KAPITOLA

„Evo?“

Otočila se k němu a ospale se na něj podívala.

„Hm?“

„Musím už jít.“

Úplně se probrala a opřela se o loket. „Opravdu?“ řekla a z hlasu jí zaznívala lítost.

„Opravdu. Děti na mě budou čekat. Máme se v poledne sejít ve městě na oběd. Co kdybys šla s námi?“

Přes obličej jí přeletělo něco, co nedokázal pojmenovat. Uhnula očima.

„Myslím, že ne.“

Posadila se a rukama objala kolena. Zatoužil se jí dotknout, políbit ji. Ale kdyby to udělal...

„Proč ne? Nebude jim to vadit. Zdá se, že se jim líbíš. Oběma.“

Zavrtěla hlavou. „Je moc brzy, Hughu. Jenom se na nás podívají a pochopí.“

„Pochopí co?“ zeptal se, zvědavý co odpoví, ale ona jen pokrčila rameny.

„Že jsme strávili dopoledne v posteli,“ řekla upřímně. Pocítil lehké zklamání.

Bylo to od něj hloupé. Co asi čekal, že řekne? Že ji jeho děti nikdy nebudou mít rády? Směšné. Vždyť se

seznámili teprve před devíti dny a pracují spolu týden. Jasně že nejsou zamilovaní! Jsou jen rozněžnělí, protože je dojalo Samovo a Mollyino miminko.

Odhodil pokrývku, vstal a začal sbírat své oblečení. „Asi máš pravdu," řekl. „Tak co kdybychom spolu zašli zítra na oběd?"

„A co kdybys přišel ke mně?"

Otočil se k ní. „Nechci, aby náš vztah byl jen taková pokoutní záležitost. Nechci se k tobě plížit za zády svých dětí."

„Ani já přece nechci, aby ses za mnou plížil, Hughu," řekla vážně. „Jenom nejsem připravená jít s tím na veřejnost. Co by si lidi pomysleli?"

To netušil. Nevěděl, proč mu nestačí tajně se s ní scházet. Asi by se nad tím měl zamyslet.

Vzal její obličej do dlaní a povzdechl si. „Možná máš pravdu," zamumlal.

„Tak kdy se zase uvidíme?"

„Děti obvykle chodí v sobotu večer ven. Tak co třeba dnes v osm?"

„Něco uvařím."

„To bych nemohl jít s dětmi a pochopily by, že chci jít ven."

„Tak se najež jen trochu. Udělám dezert."

Zasmál se a něžně ji políbil. „Tak tedy dezert. Uvidíme se v osm."

Byl to začátek krásné epizody.

Alespoň pro Evu to bylo krásné. Nevěděla, co si myslí Hugh. Byl skvělý milenec. Něžný a vášnivý. Ještě nikdy neměla tak skvělého milence a asi už ani nikdy mít nebude.

Ale něco ve výrazu jeho očí při milování ji bolelo. Ja-

ko kdyby jí chtěl něco říct, ale nevěděl jak. Asi se do ní zamilovával a to byla myšlenka, která Evu děsila.

Nikdy by jim to nemohlo vyjít. Nemůže se do něj zamilovat. Má svou kariéru a láska a kariéra se navzájem vylučují. Vytyčila si cíle, kterých chce dosáhnout, sliby, které musí splnit. Nesmí se zaplést s otcem dvou dětí. Moc dobře si pamatovala, jaké měli její rodiče problémy s jejím bratrem, když dospíval. Už nikdy by tím nechtěla znovu projít.

Otec i matka byli jeho chováním doslova zničeni. Vkládali do něj své naděje, ale v dospívání se z bratra stal nezodpovědný spratek, který kašlal na školu i veškeré své povinnosti. Eva se snažila rodičům vše vynahravit, ale otec nevnímal její úspěchy, jen synova selhání. Jakoby pro něj neměla cenu.

Uvědomovala si, jak těžký je život s dospívajícími dětmi, a věděla, že Hugh a jeho děti by pro ni byli přítěží.

Během dalšího týdne spolu trávili skoro každý večer, a tak se Eva rozhodla, že pro ni bude nejbezpečnější, když začne brát antikoncepční pilulky. Hugh s úsměvem souhlasil, a tak se hned další den ráno vypravila pro recept. Patrně nebyla jediná, kdo dostal ten nápad, protože čekárna byla plná a když už začala uvažovat, že nechá návštěvu na jindy, vešel do čekárny Tom Douglas a okolo ramen držel hezkou dívku svého věku.

„Evo, jsem rád, že vás vidím," řekl překvapeně, ale s přátelským úsměvem. „Tohle je Kelly. Kel, seznam se s Evou Spicerovou, tátovou novou kolegyní."

Rozpačitě polkla a pokusila se o úsměv. „Ahoj, Kelly, ráda tě poznávám." Už se chtěla vymluvit, že přišla

pro kartu své pacientky, když se dveře otevřely a sestra se rozhlédla po plné čekárně.

„Eva Spicerová?" řekla a Evě nezbylo nic jiného, než jít za ní. Tomovi i Kelly musel být důvod její návštěvy naprosto jasný.

Při troše štěstí si snad budou myslet, že jde o běžnou kontrolu a že už má vztah s někým jiným.

Bože, ať je to tak!

„Hádej, koho jsem dnes ráno potkal, když jsem šel s Kelly pro antikoncepci?" řekl Tom nevzrušeně a opřel se pohodlně o kuchyňský stůl.

„Koho?"

„Evu."

Hugh se řízl do prstu, potichu zanádal a strčil prst do pusy. Ne že by ho to tolik bolelo, prostě jenom potřeboval čas, aby mohl vymyslet smysluplnou odpověď.

„Vážně?" řekl nakonec, podíval se na prst a znovu zaklel. Strčil ho pod tekoucí vodu, otřel papírovým ručníkem a přitiskl si na ránu obvaz.

„Doufám, že krev nebude i na sendvičích," řekl Tom vesele a Hugh měl chuť ho zabít.

„Klidně mi můžeš pomoci," poznamenal.

„Pro dnešek mám už krvavých záležitostí dost. Kelly si nechala dát implantát," řekl a Hugh se k němu otočil a pozorně se na syna zadíval.

„Je v pořádku?"

„Jo, ale bylo to dost drsné. Musel jsem se dívat jinam. Doktor říkal, že až odezní umrtvení, bude ji to asi bolet. Má na tom tlakový obvaz."

„Jo, to se musí. Jestli jí natečou prsty, povolím jí ho. Mám takový dojem, že je mají ve zvyku moc utahovat."

„Fuj," řekla Lucy ve dveřích kuchyně při pohledu na

zakrvácený papírový ručník v Hughově ruce. „Ty ses řízl - a pořád ti z toho teče krev.“

„Další odborník," zamumlal Hugh, odtrhl obvaz a šel si pro rychloobvaz, aby ránu stáhl. Byla přímo na konci levého ukazováčku a během pár následujících dní ho bude při operacích určitě zlobit.

„Co mají ve zvyku utahovat?" zeptala se Lucy a usadila se vedle Toma.

„Tlakové obvazy. Kel dostala antikoncepční implantát." Řekl Tom a snažil se nedat najevo rozpaky. Přesto se trochu začervenal.

Ale Lucy jen řekla: „Doufám, že je v pořádku. Andyho sestra při tom dostala do ruky infekci.“

„Pěkně ti děkuju, Lucy. Kelly bude moc ráda, až to uslyší. Určitě jí to řeknu!"

„Promiň! Jen jsem vás chtěla varovat.“

„Tak to, prosím, nedělej.“

Hugh si právě chtěl gratulovat, že se rozhovor odklonil od nebezpečného tématu, když Tom poznamenal: „A zdá se, že tam chodí spousta lidí. Divila by ses, koho tam můžeš potkat.“

„Koho?" zeptala se Lucy bezelstně a Hugh zadržel dech a strnul.

„Prostě spousta nejrozumnějších lidí," řekl Tom a mávl rukou. „Tati, můžu si půjčit nějaké peníze? Už mi došly.“

„Nechápu, za co je utrácíš," zabručela Lucy. „Tati, ty sendviče jsou pro nás? Doufám, že na nich není krev.“

„Ne, není. Kolik potřebuješ?"

Otočil se a podíval se synovi přímo oči. Tom pokrčil rameny. „Kolik mi dáš.“

„Ty máš ale drzost." Tom tázavě nadzvedl obočí. Hugh poznamenal. „Pokud vím, tak mi něco dlužíš.“

„Já?"

„Ano. Nebo už jsi zapomněl na minulé pondělí?"

Tom otevřel pusy, pak ji zase zavřel a pokrčil rameny. „Desítka by mi stačila."

„Dobře, ale je to jen půjčka."

Lucy naklonila hlavu ke straně a zamračila se. „Co se stalo v pondělí? Dostává víc peněz než já, tati? To není fér, jestli dostává víc než já!"

„Nedostávám," ohradil se Tom. „Potřeboval jsem peníze na lyžařský výcvik," poznamenal a znovu se posadil.

Zazvonil telefon. Lucy ho zvedla a řekla: „Ahoj, Amy," a odkráčela se sluchátkem z kuchyně. Hugh zůstal se svým synem sám.

„Tak co myslíš, že tam Eva dělala?" zeptal se Tom, jako kdyby se nechumelilo.

Hugh si povzdechl a otočil se k synovi. Už měl těch vytáček plné zuby. „Co *přesně* chceš vědět, Tome?" zeptal se přímo, protože čekal, že jeho syn vycouvá. To se ale nestalo.

Podíval se otci do očí a stejně zpřímá se zeptal. „Ty s ní spíš?"

„Ano."

Tomovi spadla čelist. Překvapeně se rozesmál. „Páni. Výborné, tati, skvělé!"

Hugh si to nemyslel. Nechtěl, aby jeho syn spekoval o jeho soukromém životě a docela určitě nechtěl, aby o tom věděla Lucy. „Podívej, myslím, že Lucy..."

„Ona to uhodla. Včera říkala, že si to myslí. Poslední dobou máš nějak moc schůzek a povinností. Nezapomeň, tati, že známe tvůj rozpis. Nejsme hloupí a zase máš v obličeji ten výraz jako pokaždé, když máš nějakou známost."

Bylo to čím dál tím horší. Hugh zavřel oči a zaklel. Tom se zasmál.

„Poslední dobou říkáš tohle slovo nějak moc často," poznamenal. Hugh si znovu povzdechl a rozpačitě se poškrábal za krkem.

„Tome, proboha, popřej mi trochu volnosti. Snažíme se být diskrétní, protože nechceme, aby to všichni věděli. A já docela určitě nechci, aby Eva věděla, že vy to víte. A jen tak mimochodem, co jsi myslel tím, jak vypadám, když mám známost?"

„Ale jdi, tati, tohle přece není poprvé. Nejsme hloupí."

Zatraceně! Špehují ho, nebo je opravdu tak průhledný? Asi obojí.

Zazvonil mu mobil. Otevřel ho a chtěl odejít někam, kde by měl soukromí, ale právě teď to dost dobře nešlo. „Ahoj."

„Ahoj. Můžeš mluvit?"

„Moc ne."

„Jenom jsem tě chtěla varovat. Potkala jsem v nemocnici Toma a Kelly."

„Já vím."

Na druhé straně bylo chvíli ticho. Potom se potichu zeptala: „Nějaké problémy?"

Přiškrceně se zasmál. „Jen trochu," připustil a pak využil toho, že už není co skrývat, a zeptal se přímo. „Evo, co děláš dnes večer?"

„Nevím. Čekala jsem, jestli něco navrhneš," řekla opatrně. „Ty jsi sám?"

Podíval se na Toma a povzdechl si. „Ani náhodou. Myslel jsem, jestli bys večer nepřišla na večeři. Vařím - jsem na řadě."

„Krucí, oni na to přišli, že jo?"

„Jo. Tak o půl osmé?"

„Hughu, je to dobrý nápad?“

„Možná ne, ale to je jedno. Vyzvednu tě.“

Ukončil hovor a podíval se Tomovi do očí. „Udělej pro mě něco, prosím tě,“ řekl vážně. „Ber můj vztah k Evě stejně vážně, jako беру já tvůj vztah s Kelly. Já jsem o něm nikomu neřekl, neprobíral jsem to s tvou sестrou, nedělal jsem si z tebe legraci a ani jsem tě nevydíral. Byl bych ti vděčný, kdyby ses choval stejně. Tohle není jen nějaký románek, Tome, a tak se podle toho chovej.“

Tom polkl, přikývl a zvedl se ze židle. Vypadal trochu zahanbeně. „Promiň. Jasně. Já jsem to tak nemyslel.“ Bradou ukázal na sendviče. „Tak sníme je, nebo se budeme dívat, jak tady osychají?“

Evě se svíral žaludek.

Bude večeřet v Hughově domě, pravděpodobně i s jeho dětmi, a ony to ví. Budou se na ni dívat a v duchu se ptát. Už teď se jí z toho dělalo nevolno.

Něco jiného by bylo, kdyby ji měl představit jako svoji budoucí ženu - ne že by po tom toužila - ale milenku? Při tom pomyšlení jí bylo úzko.

Zavolala Molly, protože potřebovala nějak vyplnit čas a taky se cítila trochu provinile, že ji od narození dítěte tak zanedbávala. Molly byla moc ráda, že ji slyší. „Máš toho hodně, Evo?“ zeptala se. „Sam má pohotovost a právě ho odvolali do nemocnice. Debbie, naše chůva, vzala děti na procházku. A Max si tady pobrukuje a nemůže zabrat. Nechceš se za mnou na chvíli zastavit? Byla bych opravdu ráda.“

A tak Eva za pár minut parkovala před domkem s červenou střechou obklopeným růžovými keři. Zatím ještě nekvetly, ale Eva si dokázala představit, jak krás-

ně budou vypadat a dělat radost šťastné rodince. Tak šťastné a idylické, až se Evy zmocnila panika. Za rohem se objevila Molly s dítětem v náručí. „Ahoj, cizinko! Jsem moc ráda, že tě vidím. Jak se máš?“

„Jsem v jednom kole,“ řekla a zauvažovala, jestli má Molly říct o Hughovi, ale neudělala to. Molly se na ni zkoumavě zadívala a přikývla.

„Vypadáš dobře. Vztah s Hughem ti očividně prospívá. Byl už nejvyšší čas, aby si někoho našel.“

Eva zavrtěla hlavou.

„Molly, tak to není.“

„Samozřejmě že ne. Řekneš mi, že jste jen dobří přátelé a já ti budu divoce přikyvovat a ty tomu uvěříš,“ řekla a ušklíbla se.

„Nic takového jsem ti říct nechtěla,“ popřela Eva. „O Hughovi nechci vůbec mluvit. Přišla jsem se podívat na miminko. Na, tohle je pro tebe,“ řekla a podala Molly kytici, přání a narychlo zabalené chrastítko. „Měla jsem přijet dřív, ale měla jsem moc práce...“ Zarázila se a zrudla, protože Molly se na ni vědoucně usmála. Věděla naprosto přesně, proč Eva neměla čas!

„Tak,“ řekla, aby změnila téma. „Jak se má malý? Sam říkal, že je v pořádku, ale Josh si dělal starosti s tou spoustou plodové vody.“

„Je v pořádku. Jí jako vlk a já jsem moc ráda, že už to oba máme za sebou.“

„S tou pupeční šňůrou jsi nás trochu vyděsila,“ řekla Eva a Molly se kysele zasmála.

„To mi povídej. Sam se z toho ještě do dneška nevzpamatoval. Vážně uvažuje o vasektomii. Už by to nechtěl víckrát zažít. Nejvíc o tom mluví, když Max probrečí celou noc.“

Molly otevřela zadní dveře a uvedla Evu do prostor-

né farmářské kuchyně s velikým stolem uprostřed. Živě si představila rodinu, jak sedí okolo, povídá a směje se. Pocítila podivnou směsici obav a závisti.

„Postavím na čaj," řekla Molly, „a ty mi můžeš povídat o práci. Jak ti to s Hughem jde - kromě tamtoho?"

„Dobře - a žádné *tamto* není."

„Když to říkáš," zamumlala Molly a dala květiny do vázy. „Tak jak se máš?"

Najednou už nedokázala dál nic předstírat. „Ach, Molly, mám problém." Molly pokývala hlavou.

„To jsem si myslela. Nevadí. Udělám nám pořádnou konvici čaje a popovídáme si o tom. Obědvala jsi?"

„Nemám hlad a navíc mám večeřet s Hughem a jeho dětmi."

Molly se na ni chvíli dívala. „Vypadáš jako jehně, které vedou na porážku. Co je špatného na večeři s dětmi? To jsou tak strašné?"

„Ne," řekla utrápeně. „Jen je to takové divné. Ony ví... že spolu spíme," řekla a začervenala se. „Tedy alespoň Tom to ví."

„Jak to?"

Nemohla jí to říct, aniž by prozradila, jak je to s Tomem a Kelly, a tak jen pokrčila rameny. „Prostě to zjistil. Teď mám strach, že po mně budou pokukovat a myslet si..."

„Myslet si co? Vždyť už to nejsou malé děti. Sex je všude. Prostě tě chtějí jen lépe poznat."

„Proč? Jako svou nevlastní matku? To si nemyslím. A nemám to ani v kartách."

Molly se na ni překvapeně podívala a Eva litovala, že nemlčela.

„Je ještě brzy," řekla Molly potichu. „Nesud' podle prvního dojmu. Tom je skvělý kluk a Lucy je moc milá."

Hlídají nám děti, když Debbie a Mark nemůžou. Jsou naše záchranná síť a děti je milují."

Molly jí položila ruku na rameno. „Evo, vychutnej si čas, který s nimi můžeš strávit. Vždyť jsi tady jen na pár měsíců. Nepožádal tě přeci o ruku, ne?"

Zavrtěla hlavou: „Proboha, to ne! A doufám, že to ani neudělá! To přece nejde!"

„Evo, čeho se vlastně tak bojíš?" zeptala se Molly jemně. „Dětí, závazků nebo pomyšlení na manželství?"

„Já se nebojím," zalhala. „Ale teď mám před sebou ještě tolik věcí, které musím udělat, než se usadím."

„Proč?"

Eva se na ni překvapeně podívala.

„Jak to myslíš *proč*?"

„Proč to musíš všechno udělat už teď? Proč ne později?"

Eva se na Molly dívala, jako kdyby na ni mluvila rusky. „Prostě proto. Stejně je zbytečné se o tom bavit. Jsme jen milenci, nic víc."

„Když to říkáš," odpověděla Molly. „Tady máš čaj. Dáš si sušenky?"

Dál už Eva neřekla ani slovo, jenom upíjela čaj a ukusovala sušenky. Dívala se přitom na malého Maxe a v hrudi jí začala narůstat nepřekonatelná bolest.

Kéž by neměla všechno tak naplánované. Kéž by si nebyla vytýčila tak vysoké cíle. Kéž by Hugh už neměl děti...

„To bude dobré, Evo," zamumlala Molly a jemně se dotkla jejího ramene. „Neplač."

Ani nevěděla, že pláče.

„Miluju ho," řekla skrz slzy.

„Já vím,"

„Nemůžu, Molly. Nemůžu to udělat. Slíbila jsem to."

„Komu?“

Polkla, zhluboka se nadechla a roztřesenými rty pronesla: „Otcí. Když umíral. Můj bratr byl pro něj takovým zklamáním, tak jsem myslela, že...“

„Že co?“

„Že se stanu doktorkou. Vždycky chtěl, aby šel bratr v jeho stopách, ale on jen plýtvál časem, a tak jsem se rozhodla splnit jeho přání já.“

Molly se zvedla a položila Maxe do postýlky. Pak Evu mateřsky objala. „Ubohá holčičko,“ řekla tiše, kolébala ji jako malé dítě a nechala ji vyplakat.

Na příjezdové cestě zastavilo auto a Molly zvedla hlavu. „To je Sam. Jsi v pořádku, nebo ho mám chvíli zdržet?“

Zavrtěla hlavou. „Už je to dobré. Promiň.“

„Neomlouvěj se. Myslím, že ses potřebovala vyplakat. Dej si ještě šálek čaje. Sam si určitě taky dá.“

Eva šla pomalu za ní, aby jí poskytla čas přivítat se s manželem.

„Jak se má Max?“ zeptal se.

„Konečně usnul.“

„Skvělé. Deset minut ticha. To byl zase den. Jsem úplně hotový. Složil se na kuchyňskou židli a zavřel oči.“

„Už půjdu,“ rozloučila se Eva. „Díky za čaj.“ A pochopení.

„Zase brzy přijď. Někdy se cítím trochu odříznutá od světa.“

„Je ti smutno?“

„Občas. Ale většinou na něco takového prostě nemám čas.“

„Dávej na sebe pozor. Brzy se uvidíme.“

Políbila Molly na tvář a odjela domů. Cestou se zastavila v supermarketu. Měla by k Hughovi něco při-

vézt - víno, květiny čokoládu. Ne, čokoládu ne. U Molly snědla tolik čokoládových sušenek, že ji tlačil pásek.

Sotva se stačila osprchovat, když dorazil Hugh. Otevřela mu jen zabalená do ručníku. Vzal ji do náručí a začal ji líbat a utírat a hladit...

„Přijdeme pozdě a děti pochopí, co jsme dělali," zaprotestovala a Hugh zvedl hlavu.

„Ty se toho bojíš?"

„Ano. Ne. Já nevím."

Zasmál se. „Já taky. Tak se honem oblékni, ať už je to za námi."

DEVÁTÁ KAPITOLA

Molly měla pravdu. Hughovy děti byly dobře vychované mladí lidé.

Kelly přišla také a Evu napadlo, jestli se zmíní o jejich setkání v nemocnici, ale Kelly jen přátelsky řekla: „Dobrý den, Evo," a bylo to. Nic, co by vzbudilo Lucyinu zvědavost.

Během pár minut Eva ke svému vlastnímu údivu zjistila, že se cítí uvolněně a užívá si živou a veselou společnost.

Jediná trochu nebezpečná chvílka přišla, když se chystali k jídlu. Byli v kuchyni a připravovali talíře, když se Hugh zadíval na Kellyiny prsty a zamračil se. „Máš ten tlakový obvaz moc utažený," řekl. „Pojď sem, já ti ho uvolním."

Eva sledovala, jak prsty, které tak dobře znala, uvolňuje obvaz. „Je to lepší?" zeptal se a Kelly přikývla a s úlevou zahýbala prsty.

„Mnohem lepší, děkuju vám, Hughu." Pak se s ostýchavým úsměvem podívala na Evu a řekla: „Musela jsem si nechat dát implantát. Raději bych brala pilulky, ale jsem hrozně roztržitá, určitě bych na ně zapomínala."

Eva nevěděla, co má říct. Že si dnes taky nechala

předepsat pilulky a první vzala o půl sedmé? Z rozpaků ji zachránil Tom.

„Takhle je to lepší. Nerad bych byl v osmnácti otcem - jako náš táta.“

Hugh obrátil oči k nebi. „To jsem rád. Nejsem ještě dost starý, abych byl dědečkem. Někdy si připadám, že jsem moc mladý i na tátu!“

„Ubohý stařečku,“ poškádlila ho Lucy.

„Tak to už by snad stačilo. Co kdybychom šli konečně jíst, než nám to vystydne?“ zavelel Hugh a vedl je do jídelny.

Jídlo bylo vynikající. Vařil Hugh, tak jako ostatně skoro každý večer, a Evu napadlo, jak těžké musí být nakupovat a starat se o rodinu, zvláště pro člověka s tak náročným povoláním. Jaké by to asi bylo vyrůstat s tak milujícím otcem, jako je Hugh, napadlo ji a cítila, jak se jí do očí tlačí slzy. Ovládla se a připojila se k rozhovoru.

„Pojďme do klubu,“ navrhla Kelly. „Hughu, co kdybyste šli s Evou s námi?“

Hugh zasténal a zasmál se. „Bože chraň mě od všeho zlého. Po ničem netoužím víc, než po klidném večeru. A ty Evo?“

„Souhlasím s tebou. Asi už jsem na to příliš stará.“

„To je směšné. Vůbec nejste stará. Kolik vám je? Vsadím se, že vám ještě nebylo ani třicet,“ řekla Kelly s odzbrojující bezprostředností mládí.

„Dvacet sedm,“ odpověděla.

„To je srandovní. Mně je skoro osmnáct, Hughovi třicet pět, takže to jste tak uprostřed. Páni.“

„To znamená, že bych se měl cítit starší nebo mladší?“ zeptal se Hugh ironicky. „Protože právě teď si připadám, jako kdyby mi bylo sto.“

„Chudáčku starý," usmála se na něj Eva a on se na ni usmál.

Počkej, však já ti to vrátím, říkaly jeho oči, jen počkej, až budeme sami.

„Tak kam tedy půjdete?" zeptal se dětí. Chvíli se dohadovaly, ale nakonec se za nimi zavřely dveře a Hugh zůstal s Evou sám, protože Lucy odešla k Amy.

Hugh se opřel o stěnu a s úlevou si vydechl. „Někdy je to těžké."

„Jsou skvělí," řekla Eva, sama překvapená, že to myslí upřímně.

„To jsou," souhlasil. „Ale je jich plný dům. Pojd', dovezu tě domů. Máme dvě hodiny, než se vrátí. Chci si užít každou vteřinu."

„A co úklid?" zeptala se a pohledem přejela kuchyň.

„Udělám to pak." Přistoupil k ní a vzal do náručí.

„Musíme plýtvat časem a jezdit ke mně?" zeptala se.

„Při mé smůle by některá z mých ratolestí zjistila, že něco zapoměla, a přistihla nás. Nejsem si jistý, že jsou na to připravení."

„Ne, to ne," souhlasila Eva. To byla ta poslední věc, po které toužila. Vědět je jedna věc, ale vidět na vlastní oči je něco docela jiného.

Tenhle víkend úplně změnil jejich vztah.

Netrávili už čas jen v jejím bytě ale i u něj doma, ve společnosti jeho dětí a k Evinu úžasu to vůbec nebylo tak hrozné, jak si myslela.

V nemocnici měli oba spoustu práce a Hugh ji stále víc nechával pracovat samostatně.

Jednoho dopoledne ji zavolal mladý lékař z chirurgického oddělení. „Byl bych moc rád, kdybyste se přišla podívat na jednu pacientku. Přijali jsme ji s pode-

zřením na slepé střevo, ale má i pozitivní těhotenský test."

Zpozorněla. „Co krev?"

„V pořádku. I tlak je dobrý. S největší pravděpodobností je to opravdu apendix, ale byl bych raději, kdybyste přišla."

„Už jdu. Jak se jmenuje?"

„Jenny Fieldová."

Pacientka byla bledá a zpocená. Na tvářích měla červené skvrny. Eva se na ni usmála. „Dobrý den, Jenny. Já jsem Eva. Pracuju na gynekologii. Můžu vám položit pár otázek?"

Jenny přikývla, odpovídala tak, jak bylo v jejích silách a když jí Eva prohmatávala břicho, bolestí vykřikla. Bolest byla stálá, bez výkyvů a Eva měla čím dál tím větší podezření na mimoděložní těhotenství.

„Uděláme ultrazvuk a budeme chytřejší," rozhodla.

„Myslela jsem si, že je to slepé střevo. Myslíte si něco jiného?"

„Nejsem si jistá. Kdy jste naposled měla menstruaci?"

„Asi před dvěma měsíci."

„Uděláme pár testů a uvidíme."

Udělala ultrazvuk a probrala výsledky s Hughem. Potvrdil její názor. Byli si téměř jistí, že se jedná o mimoděložní těhotenství.

„Jenny, obávám se, že máme problém," řekla pacientce jemně. „Vaše těhotenství neprobíhá tak, jak by mělo. Ohrožuje váš život. Je mi líto, ale pokud nezasáhneme, je ohrožen váš život."

„Já vám nevěřím. Neumřu, vy strašně přeháníte!"

Eva zadržela dech.

„Bohužel ne. Mimoděložní těhotenství je nejčastější příčinou úmrtí těhotných žen během prvních tří měsí-

ců. Je mi opravdu líto, ale potřebujete okamžitou operaci. Čím dříve tím lépe."

Jenny zavřela oči. Po tvářích jí stékaly slzy. „Ani jsem nevěděla, že jsem těhotná," zašeptala. „Musím to zavolat manželovi."

„Kdy jste naposled jedla?"

„Ani nevím... bylo mi tak zle. Dnes určitě ne."

„Fajn. Vezmeme vás na sál jak nejrychleji to půjde."

Když odcházeli, Hugh jí povzbudivě stiskl paži. „Dobrá práce. Chceš to operovat ty?"

Ne že by po tom toužila, ale ještě potrat nedělala a tenhle byl alespoň opravdu nezbytný.

„Dobře," řekla a on se na ni povzbudivě usmál.

„Uvidíme se na sále," řekl a zmizel ve výtahu.

Jennyina operace proběhla bez komplikací. Hugh jí mlčky asistoval, ale když se narovnala, řekl: „Dobře. Díky. Teď je na řadě další pacientka - císařský řez. Uděláš ho ty."

Překvapeně se na něj podívala.

„Páni. A kde budeš ty?"

„Budu ti přece asistovat, hlupáčku," řekl a usmál se na ni očima. „Přece tě v tom nenechám úplně samotnou. Ale matka bude při vědomí, tak ti nebudu říkat, co máš dělat. Kdybys něco potřebovala, tak se zeptej."

Nemusela se ptát.

Byl to, jak se říká, učebnicový případ, i když technicky dost náročný, a pocítila nesmírné uspokojení, že byla prvním člověkem, kdo se novorozeného dítěte dotkl a přivedl na svět.

„Je to holčička," řekla dojatě a ukázala dítě rodičům. Věděla, že se jí oči dojatě lesknou, ale zdálo se, že to nikomu nevadí. „Gratuluju."

„Je tak krásná," zašeptala matka a rozplakala se. Eva

musela zamrkat, aby potlačila dojetí a mohla dokončit porod.

„Skvělá práce," pochválil ji Hugh, když byla hotová. „Jápak se ta maličká jmenuje?"

„Nevím." Matka se podívala na Evu. „Jak se jmenujete vy?"

„Eva," odpověděla a matka se usmála.

„Eva, hezké jméno. Můžeme jí říkat Eva?" zeptala se manžela a on přikývl a usmál se.

„Eva - ano. To je hezké. Nebude vám to vadit?"

„Samozřejmě že mi to nebude vadit," řekla Eva dojatě.

„Tak to tedy mají štěstí," zamumlal Hugh, když vyšli ze sálu, „že se nejmenuješ Ermintrude."

„To by mi ještě tak scházelo," odpověděla. „Už tak se na mně rodiče podepsali až dost."

Zaraženě se na ni podíval, ale Eva rychle změnila téma. „Tak, povídej, co jsem udělala špatně?"

„Nic."

„Něco určitě ano. Příliš malý nebo příliš velký řez? Moc hluboký? Nebo mělký?"

„Ne."

„Byla jsem pomalá? Držela jsem to dítě špatně?"

Zavrtěl hlavou a usmál se na ni. „Ne. Všechno bylo správně. Kdyby to byla moje žena, svěřil bych ti ji bez obav."

Páni. Tak to byla tedy poklona.

Obrátil ji k sobě.

„Opravdu jsi moc dobrá," řekl vážně. „Poznala jsi mimoděložní těhotenství, i když ji přijali se slepým střevem, a to vážně není nic jednoduchého. Věř si. Musíš si věřit."

Polkla a byla v pokušení se rozplakat, ale na to ne-

byl čas. „Máme tady další pacientku," řekla a přistoupila k umyvadlu.

Toho večera měla poprvé službu sama. Měla spoustu práce a teprve ve tři hodiny po půlnoci se dostala do kantýny, aby si vypila šálek čaje. Sáhla do kabelky pro peněženku a nahmátla krabičku s antikoncepcí.

„Kruci," zamumlala. Nebylo to poprvé, kdy si vzala pilulku později, a devět hodin zase nebylo takové zpoždění, přesto ale nebyla nadšená. Na dítě teď vážně nebyla ta nejvhodnější doba.

V kapse jí zapípal pager. Dopila čaj a vyrazila na oddělení.

„Můžu tě tady nechat?"

„Jasně," řekla s úsměvem. Právě dokončovala další operaci a zbývalo už jen zavřít ránu. Během uplynulých týdnů získala dostatek sebedůvěry a pracovala už docela samostatně.

Hugh věděl, že z ní bude skvělá doktorka. Stala se nedílnou součástí jeho života nejen v nemocnici, ale i doma, kde s ním a dětmi trávil stále více času, a pomalu byla jako další člen rodiny.

Rád by jí řekl, jak moc ji miluje, ale bál se. Vycítil, že by se jejich vztah mohl pokazit. Nikdy si nemyslel, že by se mohl po smrti Jo ještě někdy zamilovat, ale stalo se. Věděl, že musí být opatrný, aby Evu od sebe nevyhnal.

Stále myslel na to, jak jí má říct, že ji miluje.

Zamířil do kanceláře, aby ještě před odchodem domů vyřídil pár papírů.

Právě rychle procházela oddělení, jestli jsou všechny její pacientky v pořádku, když ucítila první bolestivou

křeč. Položila si ruku na bedra. Asi jsem moc dlouho stála, pomyslela si, ale další bodnutí, které jí projelo podbřiškem, bylo ještě bolestivější.

A pak další.

Bolesti přicházejí ve vlnách, napadlo ji. Jako kontrakce.

Ne, to budou menstruační bolesti. Od té doby, co bere pilulky, ještě nemenstruovala. Skvělé. Dnes má službu až do večera, takže se jí to zrovna moc nehodí.

„Au!“

„Evo?“

Vzhlédla a bolestně zalapala po dechu. Sam se vedle ní zastavil a pozorně ji pozoroval.

„Je mi fajn,“ řekla a pokusila se o úsměv. „Mám jen menstruační bolesti. To bude dobré.“

„Podivné menstruační bolesti,“ zamračil se. „To máš vždycky takové?“

Zavrtěla hlavou a najednou ucítila mokro a při pohledu dolů ji vyděsila rudá skvrna na kalhotách světle modré nemocniční uniformy.

„Tak pojď,“ řekl Sam pevně a vedl ji do dveří prázdné vyšetřovny. „Polož se.“

„Same. Je mi dobře.“

„Dovol, abych to posoudil já,“ řekl a rukou jí prohmátával břicho. Kdy jsi naposled menstruovala?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Od té doby, co jsem začala brát antikoncepci. Dva, dva a půl měsíce. Určitě je mi tak zle kvůli tomu.“

Sam něco nesrozumitelně zabručel a pak se narovnal. „Dobře, uděláme ultrazvuk a budeme to vědět.“

Neptala se co, protože moc dobře věděla, co si Sam myslí. Odevzdaně ležela a čekala na konečný verdikt.

„Téměř určitě je to potrat,“ řekl jí, posadil se vedle ní a chytil za ruku. „Tvůj těhotenský test vyšel pozitiv-

ně, ale plod už je pravděpodobně několik dní mrtvý, tak bych ti nerad dával nějakou falešnou naději. Nevím ještě, jestli plod vyjde spontánně nebo jestli tě budeme muset převézt na sál, ale pulz i tlak jsou v pořádku, takže myslím, že nenastanou žádné komplikace. Jedno ale nechápu. Jak je možné, že jsi nevěděla, že jsi těhotná?"

Zavrtěla hlavou. „Vážně nevím.“

Pokýval hlavou. „Co bolesti?"

„Je to lepší.“ Stiskla mu prsty. „Same, neříkej to Hughovi.“

„Dobře, pokusím se to utajit tak dlouho, jak to bude možné.“

Vyšel z místnosti a potichu za sebou zavřel dveře. Za prvním rohem narazil na Hughu.

„Co se, proboha, děje. Někdo říkal, že Eva potratila. Kde je?"

„V mé ordinaci," odpověděl a vedl přítele stranou, aby mu co nejšetrněji sdělil, co se stalo.

„Jak je možné, že otěhotněla? Vždyť brala antikoncepci.“

„Neví. Neměla ponětí, že je těhotná. Nechtěla, abych ti to říkal. Potřebuje chvíli klidu.“

Hugh se zvedl. „Teď bych měl být s ní. Díky, že ses o ni postaral.“ Stiskl Samovi ruku.

Zamířil k oddělení a než otevřel dveře, lehce zaklepal. Ležela se zavřenýma očima a po tvářích jí stékaly slzy. „Evo?" zamumlal.

Zavrtěla hlavou a rozplakala se. „Nevěděla jsem to. Nosila jsem v sobě naše dítě a nevěděla jsem to. A teď je mrtvé.“

Vzal ji do náručí. „Ach, miláčku, je mi to moc líto.“

„Sam říkal, že mě pak prohlédne, jestli ve mně něco nezůstalo.“ Hlas se jí zlomil a pevně se k němu přitiskla.

„Zlatíčko...”

Nevěděl, co má říct, jak ji má utěšit. A tak ji jen držel a kolébal v náručí.

Po chvíli usnula nepokojným spánkem. Rád by s ní zůstal, ale musel domů za dětmi. Opatrně ji položil, ale ona otevřela oči a unaveně řekla: „Ani jsem to nevěděla. To je na tom to nejhorší. Neměla jsem čas ho milovat.” Pokusila se posadit. „Hughu, co když jsem udělala něco špatně? Co když moje dítě umřelo, protože jsem byla tak hloupá a nepoznala, že jsem těhotná?”

„Ne!” Zavrtěl hlavou. „Nic jsi neudělala špatně. Nemáš žádný důvod se obviňovat. Takové věci se prostě stávají.”

„Brala jsem antikoncepci.”

„To by nevadilo.”

Povzddechla si. „Myslíš, že nebylo v pořádku?”

Pokrčil rameny. „Asi ano. To bývá hlavní příčina potratu.”

„Chudáček,” řekla a oči se jí znovu naplnily slzami. „Díky, že jsi byl u mě,” zamumlala.

„Samozřejmě že jsem u tebe, Evo. Vždyť tě přece miluju. Kde bych měl být?”

Zvedla hlavu. „Ne, Hughu, neříkej to. To je jen reakce na to, co se stalo.”

Zavrtěl hlavou. „Ne, Evo, miluju tě a ty to moc dobře víš.”

Jen se na něj dívala. Políbil ji a odešel domů, aby dětem řekl, co se přihodilo. Lucy ho objala a Tom ho držel za ruku a uprostřed své milující rodiny se Hughovi z očí vyronily slzy. Plakal pro dítě, které ztratil, a pro ženu, která ho nechce milovat.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Same, můžeš pro mě něco udělat?“

Sam se na Evu pozorně podíval.

„Pokusím se.“

„Můžeš mě vzít na prohlídku, když tu teď Hugh není? Nechci, aby u toho byl.“

Sam si povzdechl a podíval se jí do očí. „Miluje tě, doufám, že to víš.“

„Vím, ale stejně ho u toho nechci. Prosím.“

„Tak dobře. Ale nebude rád.“

Eva sama ani nevěděla, proč Hugh u kontrolního ultrazvuku nechce. Možná proto, že se chtěla naposled rozloučit s dítětem, které vlastně ani nechtěla. Dítětem, které jí během několika posledních hodin uloupilo kousek jejího mateřského srdce.

Deset minut po sedmé ji zavezli na ultrazvuk. Sam byl s ní a díval se na obrazovku, aby s Mikem, doktorem z rentgenologie, našli důkazy jejího potratu.

„Zajímavé," zamumlal Mike.

„Co?“ zeptala se a otočila hlavu k obrazovce.

„Vypadá to, že je tady další plod," řekl. Prstem ukázal na obrazovku. „Tady - a tady jsou zbytky dalšího těhotenství. To je plod, o který jste přišla.“ Vrátil se k plodu a zaměřil se na něj. „Vidíte?“ řekl. „To je tlu-

kot srdce. Jenom jeden. Je mi líto, že to musím říct, druhý plod je definitivně pryč. Musela jste čekat dvojčata."

„Těhotenství?" zeptal se Sam, zatímco Eva bez dechu sledovala tlukot malého srdíčka.

„Asi osmý týden."

„Můžu se ještě podívat?" zeptala se. Stále tomu nemohla uvěřit.

„Tady. Chcete fotku?"

Polkla a zavrtila hlavou. „Ne."

Ten obrázek zůstane navždycky vrytý do jejího srdce. S největší pravděpodobností přijde i o tohle dítě.

Mike byl ale jiného názoru. „Vypadá to dobře. Druhé dítě zřejmě nebylo v pořádku, ale těhotenství v pořádku je. Nevidím důvod, proč byste to dítě nemohla donosit."

„Zítra uděláme další vyšetření na trojrozměrném skeneru," řekl Sam. „To nám prozradí víc."

Natáhla se a chytila ho za ruku. „Same, prosím tě, neříkej to Hughovi. Nechci, aby to věděl. Jenom mu řekni, že jsem o dítě přišla. Bude to pravda."

Sam se zamračil. „Evo, je to jeho dítě. Měl by to vědět. Miluje tě."

Odvrátila pohled.

„Já vím. Ale potřebuju čas."

Neochotně přikývl. „Tak dobře. Uvidíme se ráno. Pokus se spát."

Spát? Na to neměla ani pomyšlení. Je těhotná. A stojí před nejdůležitějším rozhodnutím svého života.

„Co tím myslíš, že se nesmím podívat?"

Sam si povzdechl. „Hughu, není to tvoje pacientka. Nemáš přístup k jejím záznamům."

„To je směšné!"

„Ne, je to její právo a já ho musím respektovat. Pro-
miň. Řekne ti všechno, co potřebuješ vědět.“

„A ty ne? Ztraceně. Myslel jsem, že jsme přátelé.“

Sam si povzdechl.

„Hughu, nedělej mi to ještě těžší.“

„A co já? Myslíš, že pro mě to není těžké?“

„Tady ale nejde o tebe, jde o Evu,“ řekl Sam pevně.
„Ztratila dítě a cítí se velice zranitelná. Měl bys to
respektovat.“

Hugh těžce polkl. Takže dítě je opravdu mrtvé, po-
myslel si. Sam mu to právě teď potvrdil. Vydal se na od-
dělení navštívit Evu, ale sestra mu řekla, že pacientka
právě usnula. Rozhodl se tedy, že za ní zajde později.

Když si konečně našel čas na návštěvu, narazil v me-
zipatře na Julii. Poslední člověk, kterého právě teď tou-
žím vidět, pomyslel si, ale Julie mu položila ruku na
předloktí a potichu řekla: „Je mi to líto, Hughu. Ani je-
den z vás si to nezaslouží. Měl jsi pravdu, Eva je milá
dívka. Je v pořádku?“

Překvapeně se na ni podíval. „No, ano, alespoň dou-
fám. Právě jdu za ní.“

„Tak ji pozdravuj.“

Neměl příležitost pozdrav vyřídit, protože když do-
šel na oddělení, Eva už byla propuštěna domů. „Jak jste
ji mohli pustit domů samotnou?“ rozčiloval se.

„Je v pořádku, Hughu,“ uklidňoval ho Sam. „Jediné,
co teď potřebuje, je prospat se a pořádně si odpočinout.“

Sam měl asi pravdu, ale stejně bylo pro Hughu moc
těžké soustředit se na práci. Stále hledal Evu vedle se-
be. Chyběla mu.

Nemohl ji dostat z hlavy - a když později přišel za Sa-
mem, aby s ním probral stav jedné pacientky, nenašel
Sama, ale Evinu kartu ležící přímo na stole.

Musel se do ní podívat. A když to udělal, skoro se pod ním podlomily nohy.

„Hughu, co to, ksakru, děláš?”

„Čtu Evinu kartu,” řekl a vztekla se na Sama podíval. „Proč jsi mi neřekl, že čekala dvojčata?”

Sam zanádal. „Neměl ses to dozvědět.”

„Tak ona čeká moje dítě a já jsem se to neměl dozvědět?” zařval. „Zatraceně, Same, proč jsi mi to neřekl?”

„Protože mě o to požádala.”

„Proč? Proč bych to neměl vědět? Pokud ovšem...” S hrůzou v očích se na Sama podíval. „Panebože, snad se toho nechce zbavit? Chce jít na potrat? Tak ano nebo ne?”

Sam mlčky zavrtěl hlavou. „Hughu, o tom s tebou nemůžu mluvit, to víš.”

„Ne, ale ona o tom se mnou mluvit může,” řekl a vyrazil ze Samovy ordinace.

Ani jí nezavolal. Sedl do auta a rozjel se do jejího bytu. Klíče měl od doby, kdy si zabouchla a nemohla se dostat dovnitř, ale doposud je ještě nepoužil. Dnes to ale udělá. O slušném vychování si můžou promluvit později.

Eva se svlékla, vklouzla do postele a stočila se do klubíčka. Byla tak unavená a zmatená. Ještě včera netušila, že je těhotná. Teď se celý její život obrátil vzhůru nohama.

Usnula, ale o tři hodiny později ji probudil klíč v zámku. Překvapeně se posadila. Ve dveřích se objevil Hugh. Podle výrazu jeho obličeje pochopila, že už to ví. Její utržené srdce se sevřelo ještě víc.

„Hughu, jak ses dostal dovnitř?”

Zvedl klíče a zazvonil jimi.

„Měl jsi zavolat.”

Posadil se na kraj postele. „Proč jsi mi neřekla, že jsi těhotná," zeptal se tiše.

Polkla. „Nebyla jsem si jistá," zalhala. Zvedl se a šel do kuchyně. Slyšela jak vztekla zabouchl dvířka.

„Jasně, že jsi to věděla. Dozvěděla ses to včera večer - proto jsi mě dnes nechtěla vidět, Evo. Viděl jsem tvoji kartu."

Vzdorovitě se na něj podívala.

„Na to nemáš právo..."

„Ty mi o právu nic nevykládej," řekl vztekle. „Práva dítěte jsou teď mnohem důležitější než ta moje nebo tvoje."

Oči se jí zalily slzami. Vrátil se k ní a na noční stolek jí položil krabici s ovocnou šťávou.

„Promiň. Omlouvám se."

Zavrtěla hlavou.

„Miluju tě Evo," řekl přiškrceným hlasem. „Nevyháň mě od sebe."

Před očima uviděla otcův obličej. Ach tati, pomyslela si smutně, proč jsem to udělala. Proč jsem tě taky zklamala?

„Slíbila... slíbila jsem svému otci, že to dokážu. Musím to dokázat."

Překvapeně na ni zíral. „Dokázat co? Co jsi mohla slíbit tak důležitého?"

Povzdechla si. „Můj otec byl despota," řekla po chvíli. „Ne, to by vůči němu nebylo spravedlivé. Byl prostě přísný k sobě i k ostatním. Chtěl, aby z bratra byl stejně dobrý chirurg, jako byl on sám, ale bratr na to kašlal. Já jsem sice byla *jen holka*, ale chtěla jsem dokázat to, co si otec přál."

„Tak takhle to je? Chceš být nejlepší kvůli svému otci?" Posadil se na židli vedle postele. „Evo, já jsem pře-

ce taky táta a nikdy bych nechtěl, aby moje dcera udělala něco, z čeho by byla nešťastná."

„Ale já nejsem nešťastná. Miluju medicínu..."

„Teď mluvím o dítěti."

Vzlykla.

„Řekni mi, proto chceš jít na potrat?"

Podívala se na něj s hrůzou v očích. „Já přece nechci jít na potrat!"

„Tak si mě vezmi."

Zavrtěla hlavou a znovu vzlykla.

„Ne, Hughu, nemůžu."

„Kvůli nějakému hloupému slibu?"

Zavřela oči. „Nemůžu ho zklamat."

„A mě ano? Evo, byl to tvůj táta, miloval tě..."

„Nikdy mi to neřekl."

Překvapeně se na ni podíval.

„Cože? Já to svým dětem říkám každý den. Nikdy o tom nemusely pochybovat."

„Já vím."

„Evo, prosím," řekl. „Promysli si to. Nemusíš přestat pracovat. Nemusíš měnit své plány. Zvládneš to."

„Nechci dopadnout jako moje matka. Musela zůstat doma, starat se o nás. Víím, že byla nešťastná, cítila se jako v pasti. Starat se o domácnost a ještě poslouchat, že bratra špatně vychovala, protože otce tak zklamal..."

„Tak toho se bojíš? Bojíš se, že se budeš starat o celý dům a moje děti... Ale moje děti nejsou monstra, Evo. Máš je přece ráda a ony mají rády tebe. Nikdy by mě nenapadlo chtít po tobě, abys zůstala doma a starala se o děti. Nepotřebují to. Dokážou se o sebe postarat. Vždyť nemají matku už jedenáct let. Proč by na jednu nějakou potřebovali?"

Vzlykla. „Vidíš to tak jednoduše."

Zasmál se. „Já moc dobře vím, že to nebude jednoduché, ale zvládneme to, protože se máme rádi a budeme milovat i naše dítě. Dokážeme to, protože budeme mít jeden druhého.“

„A nebudeš se cítit svázaný? Už jsi to jednou zažil, když Jo otěhotněla.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Ne. Necítil jsem se svázaný. Jo jsem moc miloval. Potřebovali jsme být spolu. Byli jsme jak dvě poloviny jednoho celku. Bez ní jsem byl ztracený. Nikdy by mě nenapadlo, že budu ještě někdy někoho tak milovat. Ale miluju. Miluju tě, Evo, a život vedle tebe pro mě bude štěstím.“

Dlouze se na něj zadívala, jako kdyby nemohla uvěřit tomu, co říká. „Nikdy jsem nechtěla jít na potrat,“ řekla potichu. „Nevěděla jsem, co budu dělat, ale o potratu jsem vůbec neuvažovala.“

„Ale... myslel jsem...“

Zavrtěla hlavou a usmála se.

„Nikdy bych to neudělala.“

„Ale Sam říkal...“ odmlčel se. „Ne, Sam nic neříkal, to já jsem došel k mylnému závěru.“ Usmál se na ni. „Tak co bude s tou svatbou?“

„Tak to abych vstala a oblékla se. Byla bych ráda u toho, jak se budou tvoje děti tvářit, až jim řekneš, že se budeme brát.“

„Tome? Lucy? Můžete přijít dolů?“

S rachotem seběhli ze schodů, zastavili se v hale a překvapeně zírali na Evu.

„Ahoj. Myslel jsem si, že jsi v nemocnici,“ řekl Tom překvapeně.

„Pustili mě dřív. Už je mi dobře.“

„To s tím dítětem mě vážně moc mrzí,“ řekla Lucy

a něžně ji objala. Eva chvíli nehybně stála, ale pak k sobě dívku přitiskla a oči se jí naplnily slzami.

„Díky," zašeptala hluboce dojata Lucyinou účastí.

„No, tak..." řekl Tom rozpačitě. „Doufám, že už jsi v pořádku. Muselo to být hrozné."

Usmála se na něj. „Bylo a pořád jsem ještě smutná, ale je tady něco jiného, co..."

„Bylo to dvojče," dořekl za ni Hugh, když ji zradil hlas. „Pořád ještě je těhotná."

Lucy vzhlédla a oči se jí rozšířily radostí. „To je úžasné. Budu mít sestřičku nebo bratříčka! Skvělé!"

„A vezmeme se," dodal Hugh, jednou rukou objal Evu a druhou k sobě přitáhl Toma. „Doufám, že s tím vy dva souhlasíte?"

„Souhlasíme? Vždyť to je skvělé. A už byl nejvyšší čas," řekl Hughův syn drsně, ale oči se mu podezřele leskly. Pak se natáhl k Lucy a všichni tam stáli v láskyplném objetí.

POŽÁDÁNÍ O RUKU

Marion Lennoxová

PRVNÍ KAPITOLA

Jak se klepe na bránu středověkého zámku? A co takový zámek dělá v odlehlé australské rybářské osadě?

Doktorka Kirsty McMahonová měla obavy, byla unavená a začínalo pršet. Brána zámku vypadala, jako by ji mohlo otevřít leda beranidlo, a pokus využít nemístně vyhlížející interkom selhal. Zabušila ze všech sil a dokonce zavolala, ale žádná odezva.

Najednou se z druhé strany ozvalo zuřivé štěkání. Že by přece jen někdo přišel?

Ohromná dřevěná brána se pootevřela, pak se otevřela víc. Ven vystrčil hlavu hnědý pes nedefinovatelné rasy. Něčí ruka ho popadla za obojek. Mužská ruka.

Kirsty ucouvla. Vypadalo to tu přesně jako v nějakém gotickém hororu. Zámek stál vysoko na skalách nad mořem, za ním se tyčily hory s nafialovělými úbočími. Schylovalo se k večeru a začala padat mlha. Kirsty skoro čekala, že se na ni vyřítí smečka psů a za nimi válečníci v brnění a se sekýrami.

„Borisi, jestli na někoho skočíš, dám si tě k svačině.“

Zamžikala. Ten hlas vůbec nezněl jako drsný válečnický. Spíš... mile?

Vrata se otevřela dokořán a Kirsty usoudila, že výraz *milý* rozhodně jeho majitele nevystihuje.

Její válečník byl úchvatný.

Bylo mu tak kolem pětatřicítky? Na sobě měl svetr, seprané džíny a obnošené boty. Husté tmavě hnědé zvlněné vlasy měl rozčuchané přesně tak, jak se jí to u mužů líbilo.

Působivý vzhled doplňovala ošlehaná tvář s výraznými lícními kostmi. V očích mu jiskřilo veselí. A tělo... to měl prostě dokonalé.

Ale ne, kristepane, vždyť tu stojí před nějakým směšným australským zámekem a civí na toho člověka s nepřipustnými myšlenkami! To by jí ještě scházelo. Všechno se jí v poslední době vymyká z rukou. Doma má milého bezpečného přítele Roberta, který zůstane milý a hodný, dokud to po něm bude chtít. Ona svůj život zasvětila medicíně.

Ale tenhle mužský vypadá v každém případě úžasně.

„Ehm... dobrý den," začala.

Muž zatáhl psa zpátky dovnitř a dal jí tak trochu času vzpamatovat se. Za nimi zahlédla Kirsty část nádvoří.

No nic, bude muset přestat zírat jako Alenka v říši divů.

„Co byste potřebovala?" zeptal se muž a ona se pokusila promluvit aspoň trochu srozumitelně.

„Přijely jsme se sestrou za Ang - za hrabětem."

„Je mi líto, ale jeho lordstvo návštěvy nepřijímá." Příkře ji odmítl a začal znovu zavírat bránu.

Strčila do mezery nohu.

To byla chyba.

Vyjekla. Muž zaklel a znovu otevřel.

„Ublížil jsem vám?"

„Ano."

„Neměla jste tam strkat nohu."

„Vždyť jste mi chtěl zabouchnout před nosem."

Vzdychl. Chvíli se oba dívali na její nohu, jako by měla udělat něco zajímavého, ale Kirsten měla pevné boty a nohu vytáhla poměrně rychle. Zřejmě vyvázne jen s modřinou.

„Omlouvám se," řekl a jeho hlas zněl najednou znovu vlídně. Jeho kouzlo opět zapůsobilo a Kirsten podlehla.

Mluvil totiž tak, jako by o ni měl opravdovou starost. Něco takového už dávno necítila. Zřejmě jsem unavenější, než jsem myslela, usoudila vzápětí.

„Jeho lordstvo právě teď nepřijímá návštěvy," zopakoval, ačkoli stále vlídným tónem. „A s turisty se nestýká nikdy."

„Nejsme turistiky."

„Vy?"

Mávla rukou k vozu, odkud z okénka vykukovala Susie. „Ano, sestra a já."

„Jste Američanky."

„Trefa," řekla. „Ale turistiky přesto nejsme."

„No, za jeho lordstvem stejně nemůžete." Znovu začal zavírat.

„Jsme jeho příbuzné," řekla rychle.

Muž se zarazil.

„Co jste to řekla?"

„Jsme Angusovy příbuzné," zopakovala. „Přijely jsme za ním až z Ameriky."

Následovalo ohromené ticho. Najednou už se jeho oči neusmívaly. Vypadal chladně, odtažitě a velmi rozčileně. „To jste tu moc brzy," řekl a zatáhl psa za sebe, jako by se od ní mohl něčím nakazit. „Čekal jsem, že se supi začnou brzy slétat. Ale Angus je ještě naživu."

Dokonce se ani nepodíval, kde má nohu tentokrát.

Zabouchl jí přímo před nosem.

Kirsty se vrátila do vozu, nalila si teplý čaj z termosky a seznámila Susii s průběhem situace.

„No, přinejmenším jsme trefily na správné místo," řekla nakonec. „Ale netuším, co je ten chlap zač. Jeho syn?"

„Podle mě Angus rozhodně syny neměl." Susie se zavrtěla na sedadle spolujezdce. Byla v osmém měsíci těhotenství a těžko hledala pohodlnou pozici. Susie toho má na talíři i takhle dost, pomyslela si Kirsty zachmuřeně. A v posledních několika týdnech to bylo ještě horší. Klinická deprese je ochromující.

Ba co hůř. Je děsivá.

„Tak co budeme dělat?" zeptala se Susie, ale zdálo se, že jí na odpovědi v podstatě nezáleží.

Nechá to na Kirsty. Jako vždycky.

Kirsty se poslušně zamyslela. Co mají na vybranou? Odjet do města a pokusit se sem dostat ráno? Zatelefonovat? Rozhodně měly zavolat předem, ale s tím už se nedá nic dělat.

Cesta sem se ukázala jako katastrofální, usoudila, ale doma v New Yorku jí to připadalo jako dobrý nápad. Susie trpěla poslední měsíce depresí a ona udělala všechno proto, aby jí pomohla. Sestra se málem pokusila o sebevraždu.

Přede dvěma lety si Susie vzala Roryho Douglase. Byl to skotský Australan, který se po dvou minutách známosti se Susií rozhodl, že se v Americe usadí. Bylo to velmi šťastné manželství. Ještě před půl rokem zářila Susie těhotenským štěstím a s Rorem se vesele připravovali na rodinný život.

Jenže pak došlo k autonehodě. Rory na místě zemřel. Susie byla ošklivě zraněná, ale její psychický stav byl ještě vážnější.

Psychiatrie nepomohla. Nepomohlo nic.

„Co si zajet do Austrálie?“ navrhla nakonec Kirsty, když už ji nic jiného nenapadalo. „O Roryho rodině toho víš tak málo. Víím, že jeho rodiče už nejsou naživu a s bratrem nevycházel, ale aspoň se můžeme podívat do míst, kde se narodil. Dolphin Bay? Opravdu jsou tam delfíni? Vííme jenom, že je to na pobřeží někde na jih od Sydney. Mohla bych si vzít v nemocnici volno. Vyrazíme na výzkumnou cestu, abys svému dítěti mohla jednou vyprávět, odkud byl jeho otec.“

Připadalo jí to opravdu jako dobré řešení. Jistě, Susie byla těhotná a díky poranění zad se většinu času pohybovala na vozíku, ale Kirsty byla lékařka. Dokáže se o ni postarat. Protože byla Susie provdaná za Australana, výdaje na léčení v Austrálii pokryje pojištění. Už jí mnoho času na cestování nezbývalo, podle pravidel leteckých společností se od osmého měsíce těhotenství létání nepovolovalo. Ale Kirsty usoudila, že i kdyby v Austrálii uvízly, nic by se nestalo. Tak by měla Susie svého malého Australanka.

Jenže Susie byla od začátku cesty apatická a nic se nevyvíjelo tak, jak mělo. Ještě než letadlo přistálo v Sydney, začala Susie vykazovat známky předčasného porodu. Takže následovaly čtyři týdny v nemocnici v Sydney, což její depresi jen prohloubilo.

Ale nakonec dítě zůstalo tam, kde má. Teď je Susie v osmém měsíci, a kdyby začala rodit, neznamenaloby to nic dramatického. Kirsty už měla dost nicnedělání. Konečně se vydaly za svým cílem, po cestě se zastavovaly často k odpočinku a prohlédnout si hezká místa. A výsledek? Susie byla ještě apatičtější.

„Proč mi Rory neřekl, že je jeho strýc hrabě?“ zašeptala Susie. „A žije na takovémhle místě... kdybych to bývala věděla, nikdy bych nepřijela.“

I Kirsty byla šokovaná. Odpoledne dorazily do Dolphin Bay a vydaly se poptat na Roryho strýce na poštu. Tam se to také poprvé dozvěděly.

„Angus Douglas? To určitě myslíte jeho lordstvo. Hraběte.”

„Angus Douglas je hrabě?” užasla Kirsty a paní poštmistrová se usmála a opřela se lokty o přepážku s nadějí, že si trochu poklábosí.

„No ano. I tady v Dolphin Bay máme svou šlechtu. Říká, že je hrabě z Loganaichu, ale myslím, že na tuhle část svého já už dávno zapomněl.”

„Z Loganaichu?” zopakovala užasle Kirsty. Paní poštmistrová nepotřebovala víc pobízení, aby se rozpovídala.

„Jeho rodný zámek ve Skotsku vyhořel,” vysvětlovala. „Lord Angus říká, že to bylo ohavné místo, navíc s průvanem, takže to není až taková ztráta. Vůbec není sentimentální. Tedy s výjimkou skotských sukni. To byste měla vidět, když si ji oblékne! No, každopádně lord Angus a jeho bratři odešli ze Skotska jako mladíci a dva nejstarší přišli sem do Austrálie.”

„Povězte nám o nich něco,” požádala Kirsty a žena nadšeně pokračovala.

„Lord Angus se za války oženil se zdravotní sestrou,” vykládala a ukázala na obecní nástěнку, kde visela mimo jiné zažloutlá fotografie starší dámy, vystřižená z novin.

„To je Deirdre, dej jí pánbů věčnou slávu. Byla to moc milá dáma.” Vzdychla a Kirsty pochopila, proč je výstřižek dosud na nástěnce. Tohle byla osobní ztráta.

„Měli děti?” zeptala se jí. Odpovědí bylo důrazné zavrtění hlavou.

„Neměli žádné děti, ale byli šťastní.” Paní poštmist-

rová vytáhla kapesník a vysmrkala se. „Deirdre umřela teprve přede dvěma lety a jeho lordstvu to zlomilo srdce. Nám všem. A teď je starý hrabě docela sám. Doktor mi říkal, že na tom není dobře. Doktor se snaží a dělá, co může, ale je tu na všechno sám.”

„Říkala jste, že měl... jeho lordstvo mělo bratry?” zeptala se Kirsty opatrně.

„Ten bratr, kterého jsme znali my, byl tak trochu... podivín. A vzal si děvče, co bylo ještě horší. Měli dvě děti, Roryho a Kennetha. Hoši se tu narodili, ale rodina brzo potom odjela. Chlapci sem jezdili na prázdniny pro trochu zázemí. Deirdre s Angusem je měli moc rádi, ale podle toho, co jsem slyšela, byl Kenneth až moc po svém otci. Pořád Rorymu ubližoval. Nakonec se Rory odstěhoval do Ameriky, aby měl od něj pokoj. No a pak jsme se před pár měsíci doslechli, že zemřel při autonehodě. Jeho lordstvo to neslo moc špatně. Kenneth se tu občas objeví, ale nikdo ho tu nemá rád. Rozhodně mu nebudeme říkat lorde Kennethe, až Angus zemře, to ani náhodou.” Semkla zachmuřeně rty. „Takové tituly se hodí, když máte někoho rádi, jako mají všichni rádi lorda Anguse, ale Kenneth... Tfu tajbl.”

„Ale... zatím je hrabětem Angus,” zašeptala Susie. Paní poštmistrová se podívala na její invalidní vozík a soucitně se na ni usmála.

„Zní to směšně, že ano? On nechce, aby se mu tak říkalo. Angus prý bohatě stačí. Jenže my mu tak říkáme, když o něm mluvíme mezi sebou. To, co on a Deirdre udělali pro naše město... to se ani nedá vypovědět. Jen počkejte, až uvidíte, kde bydlí. Říkáme tomu Loga-naich, jen žertem, samozřejmě. Nakreslím vám plánec, jak se tam dostanete.”

Roryho strýc je hrabě?

Tehdy nescházelo mnoho a Susie by se byla otočila a odletěla zpátky do Ameriky. A teď je to stejné, ve voze před tím ohromným sídlem z bílého kamene, Loganaichem. Otočila se k sestře s naprosto bezútešným výrazem v očích.

„Kirsty, co tu děláme? Pojdme se vrátit domů. Byla to hloupost, letět sem.“

„Už jsme se dostaly tak daleko! Navíc se stejně vrátit nemůžeme, žádná letecká společnost tě nepustí na palubu, dokud nebudeš po porodu. Víš co, najdeme si někde nocleh a ráno se sem vrátíme.“

„Vraťme se ráno do Sydney.“

„Susie, to ne. Nemůžeš přece ztratit veškerá pouta s Rorem.“

„Už se stalo. A slyšelas tu paní z pošty. Rory se stejně se strýcem přestal stýkat.“

„Rory přece mluvil o Angusovi a své tetě hezky. Poštmistrová říkala, že hraběte zdrtilo, když se dozvěděl o jeho smrti. Musíš za ním.“

„Ne.“

„Susie, prosím...“

„Brána se otevírá,“ konstatovala Susie s naprostým nezájmem. „Někdo chce jet ven. Musíme uhnout z cesty.“

Kirsty se otočila a uviděla, jak z nádvoří vyjíždí zaprášený land rover. Dlážděná příjezdová cesta byla široká jen pro jedno vozidlo, takže teď blokovaly tomu druhému výjezd.

Brána se za land roverem zavřela. Evidentně měl zámek všechny moderní vymoženosti.

Tak dobře, pojedeme, usoudila Kirsty. Nastartovala a naposledy se ohlédla po tom land roveru.

Za volantem seděl muž, který jí předtím zabouchl

před nosem. Vedle něj seděl hnědý pes. Muž se tvářil zachmuřeně a netrpělivě, bubnoval prsty o volant a čekal, až mu uhnou.

Kirsty zaváhala.

Prsty bubnovaly.

Muž vypadal rozčileně.

Ale to není sám. Kirsty pohlédla na sestru. Zítra už ji sem dozajista nedostane. Susie se tvářila naprosto beznadějně.

Kam se poděla ta rozverná usměvavá Susie, kterou znala ještě před rokem?

Kirsty ji chtěla zpátky. Zoufale. Truchlila pro své dvojče. Její vztek se zdvojnásobil. Zečtyřnásobil.

Explodoval.

Vypnula motor.

„Co...?“ začala Susie, ale Kirsty už byla venku z auta. Stálo napůl na příjezdové cestě, napůl na trávníku. Hned u dveří řidiče byla velká louže. Předtím ji Kirsty opatrně překročila, tentokrát však na ni zapomněla. Zabořila se do bláta po kotníky.

Sotva si toho však všimla. Jak se opovažuje bubnovat před ní netrpělivě prsty o volant?

Samozřejmě její rozpoložení způsobilo víc věcí, než jen to jeho gesto, ale byla to prostě příslovečná poslední kapka. Za poslední měsíce prožila příliš mnoho zármutku, zoufalství a strachu a to vše teď najednou vyhřezlo na povrch.

Kirsty dopochodovala k land roveru a otevřela dveře tak zprudka, že je málem vyvrátila z pantů.

„Vylezte,“ štekla. „Odpovíte mi na pár věcí, a to teď hned!“

Měl být doma už přede dvěma hodinami.

Doktor Jake Cameron strávil celý den řešením nej-
různějších problémů, ale ten, který teď stojí před ním,
je zjevně všechny předčí. Popouzel ho zejména fakt, že
na něj čekají jeho dcerky. Paní Boyceová bude muset
dvojčata uložit i dnes místo něj.

Jenže odjet nemůže, dokud mu ta ženská neuhne se
svým autem z cesty.

Chce si promluvit?

„A o čem byste chtěla mluvit?“ zeptal se chladně. Vy-
stoupil, aby se jí postavil tváří v tvář. Tvrdí, že je Angu-
sova příbuzná, a přece ji tady nikdy neviděl. Co je zač?

Usoudil, že kdyby ji někdy viděl, rozhodně by si to
pamatoval. Byla štíhlá, ne příliš vysoká, s hnědýma oči-
ma a lesklými kaštanovými vlasy, které jí ve vlnách
splývaly po ramena. Kolik jí může být? Odhadoval ji
tak na dvacet osm. Byla krásná, oblečená ve vyšisova-
ných upnutých džínách a příliš velké impregnované
bundě do deště, přesto bylo zřejmé, že je krásná.

Zato nohu měla obalenou bahnem. Začínalo mu jí
být líto. Jenže pak si vzpomněl na Anguse a lítost vzala
za své.

„Přicestovaly jsme se sestrou až z New Yorku, aby-
chom navštívily pana... lorda Douglase," rozčilovala
se. „Musíme se s ním sejít.“

„Myslíte Anguse.“

„Sestře není dobře," pokračovala.

A co má být? „Nikomu není dobře," opáčil hořce.
„A já jsem tu na to sám. Musím do večere vyřídit ještě
tři pacienty. Mohla byste, prosím, uhnout s tím autem?“

„Vy jste doktor?“ zeptala se bez obalu.

„Ano," vzdychl. „Jake Cameron. Léčím Anguse.“

„Rozhodně jako doktor nevypadáte.“

„Podle vás bych měl mít bílý plášť a stetoskop? Tady? Před hodinou jsem odstrkoval krávy, které mi blokovaly cestu za pacientem. Tady si člověk bílých plášťů moc neužije.“

„Myslela jsem, že jste jeho synovec.“

„To jste tedy opravdu blízké příbuzné,“ podotkl suše. „Potřebuje vaše sestra ošetřit?“

„Ne, ale -“

„Pak tedy, prosím, uvolněte cestu. Mám už dvě hodiny zpoždění a kvůli vám se prodlužuje.“

Neposlouchala ho. „Je tu někdo jiný, s kým bychom mohly mluvit?“

„Angus je sám.“

„V tomhle obrovském domě?“

„Je na to zvyklý. Ale jestli vás to utěší, už tu dlouho nebude. Zítra se stěhuje do Dolphin Bay do domu s pečovatelskou službou. Bude mnohem jednodušší, když ho navštívíte tam, nemyslíte? Ovšem jestli ho chcete přesvědčit, aby změnil svou závěť, nenamáhejte se. Jestli se k němu jenom přiblížíte s právníkem, zavolám policii.“

Překvapeně si ho prohlížela.

„Proč se chováte tak příšerně?“

„Nechovám se o nic příšerněji, než je nutné. Angus už je tlakem rodiny unavený k smrti a já spěchám.“

„Tak to se musíte rychle začít chovat slušně. Řekněte mi, z jakého důvodu nám bráníte v setkání s hrabětem.“

Vzdychl. Už měl téhle rodiny po krk. „Angus má kruté dýchací obtíže,“ oznámil jí. „Pro dnešní noc jsem ho ošetřil a uložil, a jestli si myslíte, že sejde dolů jen proto, aby ho mohly vydírat dvě hrabivé -“

„Takže tohle je váš problém,“ přerušila ho rozzuřeně. „Chováte se k nám, jako bychom byly nějaká spodina. My Anguse ani neznáme a vůbec jsme netušily, že

je hrabě, nebo že bydlí v domě něco mezi Disneylandem a Camelotem. A co se týče hrabivosti -"

Poslouchal jen na půl ucha. Má takové zpoždění! Slíbil Mavis Hiptonové, že se na ni přijede odpoledne podívat, věděl, že potřebuje analgetika, aby přečkala noc. Rozhodně ji nenechá trápit se kvůli těmhle dvěma.

Podíval se významně na hodinky. „Tvrdíte, že jste příbuzné," řekl. „Tak jak to, že o něm nic nevíte? Plácáte nesmysly."

„Má sestra se provdala za Angusova synovce," prohlásila neústupně. Bylo zřejmé, že nemá v úmyslu nikam odejít, dokud se tohle nevyřeší. „Susie se vůbec s jeho rodinou neseznámila a ráda by to udělala."

„Zvlášť teď, když umírá, že?" odsekl. Jen před pár hodinami mu volal Kenneth a byl zjevně nadšený, že jeho strýc umírá. Jakeovi z toho bylo nanic. A teď tohle... Kennethova manželka?

Ne, na to prostě nemá čas.

„Musím odjet."

„Nevěděly jsme, že Angus umírá," zuřila. „Vůbec jsme netušily, jestli má Roryho strýc nějaké peníze, nebo je chudý jako kostelní myš. Prostě je to jediný příbuzný, který Rorymu zbyl - kromě bratra, se kterým ale nevycházel - tak jsme se vydaly celou tu dlouhou cestu až sem. A podle vás nám jde jen o peníze!"

Zaváhal. Přinutil se přemýšlet. Říkala Roryho strýc? Takže ne Kennethova manželka. Jde o synovce, který se odstěhoval do Států.

No dobře, tak se možná spletl. Angus byl jeho drahý přítel a oznámit mu, že musí do domova s pečovatelskou službou, byl opravdu tvrdý oříšek.

Kenneth je sice nevyrovnaný a podlý, ale není třeba předpokládat, že jsou takoví i všichni ostatní.

Možná jsou tyhle dvě opravdová rodina.

Pokračoval v úvahách. Angus o Rorym vždycky mluvil s láskou. A když se dozvěděl o jeho smrti, byl zdrcený.

„Opravdu Anguse neznáte?“ zeptal se.

„Už jsem vám to řekla. Ne.“

„Ale chtěly byste se s ním dnes večer setkat?“

„Ano, ale -“

„Snad byste mohly zůstat do rána,“ pokračoval, jak se mu v hlavě rodil plán. Velmi nerad nechával Anguse o samotě. Potřeboval by ošetřovatelku na čtyřicet hodin denně, jenže něco takového odmítal. Stejně jako odmítal jet do nemocnice. Vzhledem ke stavu jeho plic bylo pro něj velmi nebezpečné zůstat o samotě.

Stačí zvládnout tu situaci do zítřka, kdy se uvolní lůžko v domě s pečovatelskou službou. Kdyby tu ty dvě zůstaly, tak i kdyby jim šlo o jeho peníze...

„Seznámím vás s ním,“ rozhodl. Ten náhlý obrat ji zaskočil.

„Cože? Ted?“

„Ano, teď hned. Jestli mi slíbíte, že tu zůstanete přes noc, tak vás s ním seznámím.“

Zírala na něj, jako by zešílel. „Nemůžeme tu zůstat přes noc.“

„Proč ne?“

„No...“ Ohromeně si ho měřila. „Nikdo nás nezval.“

„Tak vás zvu já. Angus teď potřebuje rodinu víc, než kdy dřív. Zítra se stěhuje do domu s pečovatelskou službou, ale potřebuje pomoc přes noc. Trpí plicní fibrózou - má velmi omezenou kapacitu plic a já mám strach, že zkolabuje a nedokáže si přivolat pomoc.“ Podíval se na ni s nepříliš nadějným výrazem, ale za pokus to stálo. „Asi nejste některá zdravotní sestra, že?“

Oplatila mu neochvějným pohledem. „Proč?“

„Vždyť jsem vám to právě vysvětlil," vzdychl. „Je nemocný. Potřebuje pomoc. Jestli ho chcete navštívit, postaráte se o něj? Kdyby byla jedna z vás zdravotní sestra..."

„To nejsme, ani jedna. Susie je zahradnice.“

„Krucí," ulevil si.

„Ale já jsem doktorka.“

Doktorka.

Nastala dlouhá odmlka. Prohlédl si ji od hlavy k za-
blácené patě.

Zachmuřeně ho sledovala.

Doktorka.

„Utahujete si ze mě," řekl nakonec. „Doktorka medicíny?“

„Doktorka medicíny.“

Začala se v něm probouzet nová naděje. „Víte něco o plicní fibróze?“

„Ano, i u nás v USA už jsme o plicích něco slyšeli," odsekla, znovu podrážděná. „Podle posledních výzkumů jsou plíce zřejmě někde mezi krkem a podbříškem. Nebo jsem to popletla?“

No ne. Zvedl ruku a usmál se.

„Omlouvám se. Myslel jsem -“

„To je jedno," přerušila ho. „Nezajímá mě, co si myslíte. Urazil jste nás všemi možnými způsoby. Ale..." Zaváhala. „Angus umírá?“

Úsměv mu zmizel z tváře. „Ano," potvrdil. „Možná nezemře dnes v noci, ale brzy. Odmítá kyslík a analgetika, navíc ho zlobí srdce. Jestli jste opravdu lékařka -“

„Jestli mi nevěříte..."

„Nezlobte se." Musím trochu zmírnit to napětí, pomyslel si. A to rychle. „Angus je můj přítel. Omlouvám

se, že jsem byl tak příkrý, ale hrozně mi vadilo, že ho nechávám samotného. Jestli tu dnes v noci zůstanete, můžete hodně vynahradit."

„Vynahradit co?"

„Zanedbání."

Chyba. „My jsme nikoho zanedbaly!" rozkřikla se na něj. Překvapeně si ji prohlížel. Když se rozčiluje, ohromně jí to sluší, pomyslel si.

Hmm... to má znamenat co?

Že začíná hloupnout.

Koukej se vzpamatovat, nařídil si.

„Tak dobře," kývl. „Zanedbaly jste Anguse, nevěděly jste o něm. Přijímám to."

„Jak ušlechtilé," odsekla. Otočila se ke svému vozu, zdálo se však, že žena uvnitř se nehýbe. „Skutečně potřebuje Angus pomoc? Lékařskou?"

„Opravdu. Lékařskou i osobní. Naléhavě."

„Dobře, tak tu tedy zůstaneme," rozhodla.

Tentokrát to zaskočilo jeho. „To se nemusíte zeptat sestry?"

„Susie není ve stavu, aby se mohla o něčem rozhodovat."

Zamračil se. „Říkala jste, že je nemocná. Co jí je?"

„Není tak nemocná, aby tu nemohla přes noc zůstat. Předpokládám, že postele tu mají."

„Je tu čtrnáct ložnic. Deirdre - Angusova manželka - byla vždycky ohromně společenská. Sice v nich nikdo už dávno nespál, ale hospodyně je větrá, jen pro jistotu."

„Výborně, takže přespát je kde. Ty ložnice jsou v přízemí?"

„Některé ano, ale -"

Neposlouchala jeho ale. Šla rovnou k věci. „Kde je ta hospodyně?"

„Nebydlí tu. Chodí sem třikrát týdně.“
„Takže je opravdu sám.“
„Říkal jsem vám to.“
„Slyšela jsem,“ odsekla. „Tak dobře. Běžte ho připravit na náš příchod.“
„Jak že se jmenujete?“
„Já jsem Kirsty McMahonová.“ Napřímila se. „Doktorka McMahonová. Má sestra Susan se provdala za Angusova synovce Roryho.“
„Toho Roryho, co zemřel.“ Jake se odmlčel. „Vyba-
vuju si, že o tom Kenneth - jeho bratr - Angusovi před
pár měsíci říkal. To mě mrzí. Ale -“
„Zapomeňte na to,“ řekla hořce. „Vám postačí vě-
dět, že nám je nějaké dědictví tím pádem úplně ukrá-
dené. Tak už tu přestaňte okounět a běžte hraběti říct,
kdo jsme. Potřebuji se postarat o sestru.“

Je nádherná.
Navíc jeho spása.
Nechal ji tam a s Borisem po boku se vrátil do domu.
Měl klíče - od Angusova posledního infarktu. Vydal se
po schodech za starým pánem.
Doktorka. Tady. Neuvěřitelné.
Angus nebyl v posteli. Stál u okna a díval se ven na
kuchyňskou zahradu a moře za ní. Byl to malý šla-
chovitý mužík, na kterém se podepsala léta rybaření
a zahradničení. Miloval život na venkově. Jakea při
tom smutném pohledu zabolelo u srdce. Bude mu
scházet.
Potřebuje srdeční by-pass, jenže o tom nechce ani
slyšet. To je vážný problém, ale horší je to teď s jeho plí-
cemi. Až ke dveřím byly slyšet jeho hvízdavé nádechy.
Trpěl nedostatkem kyslíku.

„Myslel jsem, že máš být v posteli," zabručel. Angus se otočil od okna.

„Na to mám ještě dost času. Je teprve pět."

„Večeři máš na nočním stolku," řekl mu Jake ochraptěle. Přinesl mu jídlo nahoru sám, protože jinak by ho Angus nejedl.

„Za chvíli se do něj pustím. Co že ses vrátil?"

„Zvládl bys návštěvu?"

„Návštěvu?"

„Dvě Američanky. Sestry. Jedna se prý provdala za Roryho."

„Za Roryho." Angus se přestal usmívat. „Mého Roryho?"

„Ano, tvého synovce." Jake zaváhal. „Byl to Kennethův starší bratr? Musel odjet za moře, než jsem se sem nastěhoval. Pověz mi o něm něco."

„Už jsem ho dávno neviděl."

„Máš přece tři synovce, že?" pobízel ho Jake. Potřeboval ve starci probudit zájem. Sledovat, jak ho omrzel život, bylo zlé. Možná by ty dvě mohly být jeho záchranou.

„Měl jsem dva bratry," vyprávěl tiše Angus. „Ze Skotska jsme odjeli spolu. Dougal, nejmladší z nás, se vydal do Ameriky. Já s Davidem jsme přijeli sem. O Dougalovi už dávno nic nevím - ano, někde mám ještě třetího synovce, ale nesetkal jsem se s ním. David se tu oženil a narodili se mu Rory s Kennethem. Z Dolphin Bay se odstěhovali, ale chlapci sem jezdili na prázdniny."

„Jací byli?" zeptal se Jake.

„Rory to tu měl moc rád," pokračoval stařec tiše. „Celé hodiny jsme spolu rybařili. Milovali jsme ho s Deirdre jako syna, kterého jsme nikdy neměli. Ale Kenneth..."

Jake se ušklíbl. Na to, jaký byl Kenneth, se opravdu nemusel ptát.

„Kenneth je problematický člověk, to sis jistě sám všiml," posmutněl Angus. „Vyvedl se přesně po otci. Kdykoli byli s Rorem pohromadě, dopadlo to špatně. Navíc si začal uvědomovat, že můj titul zdědí Rory. Jako kdyby na nějakém titulu záleželo víc než na rodině."

Odmlčel se a přerývavě dýchal. „Kenneth byl na Rorého tak zlý. Proto se Rory po smrti rodičů rozhodl, že mu to za to nestojí," vyprávěl smutně. „Vyrazil do světa. Byl pryč posledních deset let a pak mi najednou Kenneth řekne, že je mrtvý. Bylo mi... to moc líto."

Možná mu tedy Kirsty říkala pravdu a o Angusovi skutečně nevěděla, pomyslel si Jake. Na chvíli zalitoval, že ji tak rozčilil. Pak si ale vzpomněl, jak jí zčervenaly tváře a z očí sršely blesky, a usoudil, že nelituje. Téměř se usmál. „Jsou venku a čekají," řekl.

„Kdo?" Angus byl tak ztracený v myšlenkách, že se zapomněl.

„Rorého vdova a její sestra."

„Rorého vdova," zopakoval Angus.

„Aspoň to tvrdí."

„Kenneth mi neřekl, že se Rory oženil."

„Možná to nevěděl."

Angus se zamyslel, pak kývl. „No ano. Asi to tak bude. Rory se naučil držet před ním svůj život v tajnosti."

„Chceš se s nimi vidět?"

„Moc rád," přitakal Angus.

„Mohly by tu zůstat na noc?" zeptal se Jake a zatajoval dech, když čekal na odpověď.

Stařec to zvažoval. Od zhoršení zdravotního stavu stěží dokázal vystát přítomnost hospodyně. Snesl by tu dvě cizí ženy?

Jak moc měl Roryho rád?

„Roryho vdova," zašeptal Angus znovu. „Jaká asi bude?"

„To nevím," přiznal Jake. „Mluvil jsem jen s její sestrou Kirsty. Je taková... temperamentní."

„Co to znamená?"

„No, vlastně docela roztomilá," připustil Jake a Angus se uchechtl. Vzápětí se rozkašlal.

„Ale, ale. Takže se nám někdo probouzí k životu. Už bylo na čase. Tvá žena už je dlouho pryč."

„Angusi..."

„Já vím, nic mi do toho není. Říkáš, že jsou ty dvě venku před branou?"

„Ano. Jestli s tím souhlasíš, půjdu je uvést dovnitř."

„Myslíš, že by tu měly zůstat?"

„Myslím, že ano."

Angus si doktora dlouho prohlížel. „Je roztomilá?" zeptal se téměř laškovně.

„Ne Roryho vdova," odpověděl Jake škrobeně. „Mluvil jsem jen -"

„Já vím, koho jsi myslel. Její sestru. Je roztomilá?"

„Ano, ale -"

„A když tu zůstane přes noc... Ráno přijedeš."

„Ano, ale -"

„Ta ale si nech od cesty," usmál se rošťácky Angus. „Tak roztomilá, říkáš? No dobře. Samozřejmě, že tu mohou zůstat."

DRUHÁ KAPITOLA

No dobře, Angus chce dělat dohazovače, ale na tom nesejde. Hlavně že souhlasil, aby tu zůstaly, usoudil Jake po cestě dolů po schodišti.

Vyšel ven a zastavil se.

Nechal stát svůj vůz tak, že blokoval bránu, bylo tu jen tolik místa, aby se kolem mohl protáhnout jeden člověk. Navíc byly okraje cesty blátivé a kluzké.

V půli příjezdové cesty zahlédl převrácený invalidní vozík. Na zemi ležela žena a Kirsty se skláněla nad ní.

Jakeovi stačil jediný pohled a rozeběhl se k nim.

Byla to nepochybně Kirstyina sestra. Jednovaječné dvojče? Možná. Rozhodně si byly podobné, ale ne zas tak docela. Dívka, která ležela na zemi, byla v pokročilém stadiu těhotenství. Obličej měla celý bílý, na čele tenkou dlouhou jizvu. V očích měla zoufalý a otupělý výraz. Jake ten výraz znal, vídal ho v očích pacientů, kteří byli vážně nemocní a neměli už pro co žít. Ale u tak mladé ženy ho to šokovalo.

„Ach Susie, je mi to moc líto,“ říkala právě Kirsten. Klečela v blátě a snažila se sestře zvednout hlavu. „Byla tam díra. Byla plná vody, nedošlo mi, jak je hluboká.“

„Co se stalo?" Jake si klekl vedle nich a automaticky vzal ženu za zápěstí. „Upadla jste?"

„Vy jste ale bystrý," zabručela rozčileně Kirsty. „Vyklopila jsem ji z vozíku. Susie, co tě bolí? Záda? Nehýbej se." Byla celá vyděšená.

Jake našel pulz a automaticky ho odhadl.

„Ublížila jste si při tom pádu?" zeptal se. Žena jen ztrápeně zavrtěla hlavou.

„Přežiju to." Snažila se zvednout, ale Kirsty jí v tom zabránila.

„Copak copak?" Jake jí přidržel ramena, aby nemohla vstát. „Zůstaňte, prosím, ležet a povězte mi, co vám je, ano?" Mluvil jemně, ale s tichou autoritou. „Nerad bych, abyste si ublížila ještě víc."

„Utrpěla před pěti měsíci poranění páteře," vysvětlovala Kirsty rozechvělým hlasem. „Částečné ochrnutí, ale cit se jí vrátil."

„Můžu chodit sama," řekla Susie do bláta.

„S berlemi a na rovném povrchu," opravila ji Kirsty. „Ale ne dlouho. Pořád má oslabené dolní končetiny a částečnou ztrátu citu v chodidlech."

„Doběhnu si pro tašku."

„Můžu vstát," zabručela Susie a Jake jí položil ruku na tvář. Byl to otcovský, uklidňující dotek.

„Udělejte to pro mě. Nebude mi to trvat dlouho, ale rád bych se přesvědčil, že vám nic nehrozí, když se zvednete."

V mžiku byl zpátky, klekl si před ni a znovu ji vzal za zápěstí. Pulz se zklidňoval. Pohlédl na Kirsty. Kdyby si měl vsadit na to, která z nich je víc bledá, rozhodně by vsadil na Kirsty. Byla hrůzou bez sebe.

„Pojedu vám prsty podél páteře," řekl Susii. „Předpokládám, že jste za poslední měsíce prodělala tolik vy-

šetření, že víte přesně, co máte cítit a kde. Byl bych rád, abyste mi řekla, pokud by to někde bylo jiné. Cokoli."

„Potřebujeme pomoci," obořila se na něj Kirsty. „Musí zůstat nehybná, dokud neseženeme rentgen. Chci sanitku, nosítka a odvoz do nejbližší nemocnice."

Jake se jí podíval do očí. „K úrazu vaší sestry došlo před pěti měsíci," řekl tiše. „Poranění by už mělo být téměř úplně zahojené."

„Nejste chirurg ani ortoped."

„Ne, ale vím, co dělám. A tohle je měkké bláto."

„Sláva měkkému blátu," zabručela Susie. „A sláva doktorovi, co má rozum. Dobře, doktore, zkontrolujte mi páteř, ať můžu vstát."

„Susie," začala Kirsty ustaraně, ale sestra se jen ušklíbala.

„Zmlkni, Kirsty, a nech toho milého doktora, aby udělal, co je třeba."

„Rozkaz," usmál se Jake.

Udělal, co bylo třeba, zatímco Kirsty seděla na patách a tvářila se jako bouřkový mrak.

Jsou jako dvě strany jedné mince, pomyslel si Jake a zkoušel jednotlivé obratle, zlehka tlačil, zkoumal, přejížděl Susii pod svetrem, protože ji nechtěl svlékat, aby jí nebyla zima. Ale přece je to znát, že jde o jednovaječná dvojčata. Jen jedna je utrápená, pochroumaná a těhotná, a druhá ochromená strachem.

Nakonec usoudil, že je Susiina páteř v pořádku, přinejmenším natolik, jak by se v této fázi hojení dalo čekat.

„Ve kterém měsíci těhotenství jste?" zeptal se jí.

„V osmém," odpověděla. „Čtyři týdny do porodu."

„Už se objevily známky předčasného porodu," zamumlala Kirsty.

„A vy jste se rozhodly pro cestování," podotkl suše.
„Opravdu chytré."

„Starejte se o sebe," odsekla Kirsty.

„Bud' hodná," napomenula ji Susie a Kirsty se zatvářila překvapeně, jako by nebyla zvyklá, že její sestra sama od sebe promluví.

„Vy jste letěla ze Spojených států do Austrálie v osmém měsíci těhotenství?" zeptal se Susie, ta však neodpověděla.

Kirsty chvíli počkala, pak se ujala vysvětlení sama. „Přiletěly jsme před měsícem. Myslely jsme si, že by Susii mohlo pomoci, kdyby našla Roryho strýce a popovídala si s ním o Rorym. Jenže přišly známky předčasného porodu a trvalo měsíc, než jsme mohly odjet ze Sydney. Dost vyptávání. Myslíte, že bychom mohli Susii dostat do tepla?"

Jake poznal, že je její zlost namířená jen proti ní. Obviňuje se z toho všeho.

Pomohl Susii posadit se a povzbudivě se na ni usmál.

„Pomalů. Žádné prudké pohyby."

„Tenhle doktor je skoro tak panovačný jako ty," poznamenala Susie. „Hezké." Otočila se k Jakeovi. „Co kdybyste teď chvíli rozkazoval Kirsty? Potřebuje to víc než já."

„S vaší sestrou se vypořádám až po vás," opáčil Jake. Bylo mu jasné, že tu jde o víc než jen poraněná záda a těhotenství. Proč je Kirsty tak vyděšená? A proč je Susie tak hubená?

„Poranila jste si ještě něco?"

„Svou hrdost," řekla Susie a její srdnatost poněkud ochabla. „Jsem úplně celá od bláta."

„Můžeme ji vzít dovnitř?" zeptala se znovu Kirsty.

Dobrá, usoudil Jake. Vstal a zvedl Susii do náruče.

I přes své těhotenství byla tak lehoučká, že ho to vyděsilo ještě víc.

Kirsty si oddechla a začala k němu tlačit invalidní vozík. Jake se ale otočil na druhou stranu a vyrazil k bráně.

„Hej," houkla na něj. „Posaďte ji sem."

„Vozík je mokrý," namítl rozumně. „Navíc bychom stejně kolem mého auta neprojeli."

„Nemůžete ji nést."

„Proč ne?"

„Říká se *prosím*, Kirsty," plísnila Susie sestru. Ta byla znovu ohromená tím, že sestra promluvila sama od sebe, a ještě ke všemu žertem.

„Kvůli mně je teď zablokovaná brána," řekl Kirsty a vyslal k ní uklidňující pohled.

Zdalo se, že s ním nakonec souhlasí.

„No, tak jestli ji unesete..."

Pokusila se o úsměv, ale strach na ní byl pořád velmi dobře vidět.

„My doktoři z Austrálie jsme hrozně silní," nadhodil v pokusu o odlehčení situace. Konečně se usmála. Usoudil, že se usmívá moc hezky.

Až moc hezky.

„V Austrálii musí doktoři posilovat?"

„Součást studia - hned potom, co se naučíte, kde jsou plíce."

Susie se rozesmála a Kirsty vypadala naprosto vyvedená z míry.

Podařilo se mu sestru rozesmát.

Kirsty Susii pomohla umýt se a převléknout, pak ji uložila do té nejopulentnější postele, jakou kdy viděla, a ustoupila stranou, aby ji Jake mohl prohlédnout. Po-

stupoval pečlivě, jako by měl spoustu času, ačkoli předtím velmi spěchal.

Rozesmál Susii.

Poslední dobou se nikdy nesmála.

Vykládal jí během ošetření ty nejlepší vtipy a Susie, která jindy vyšetřování přímo nesnášela, se bez protestů nechala prohlédnout a ještě se u toho smála.

„Kdy jste naposledy jedla?“ zeptal se Jake Susie. Ta se na něj usmála, což Kirsty zahřálo u srdce.

„Mm... asi jsem obědvala. Tak před pěti hodinami.“

„A co jste měla, Susie?“ zeptal se jí.

„Sendvič,“ řekla Susie a Kirsty už už chtěla něco říct, ale umlčel ji pohledem.

Mlčky poslechla.

„Kolik jste z něj snědla, Susie?“

„No...“

„Pravdu.“ Usmíval se, ale na tom, jak to říkal, bylo zřejmé, že tuší, jak to bylo.

„Asi půlku,“ šeptla Susie. Jake se jí podíval do očí. Po chvíli se Susie ošila. „Možná jen čtvrtku.“

„Je nějaký důvod, proč nejíte?“

„Je mi z jídla špatně.“

Kirsty zatajila dech.

„Začalo to od té doby, co váš manžel zemřel?“

Kirsty kolem té tragédie chodila tak dlouho po špičkách, že ji tenhle přímý přístup docela vyvedl z rovnováhy. Chvilí bylo ticho. Pak... „Ano.“

„Mluvila jste o těch stravovacích potížích s nějakým odborníkem?“

„Proč bych o tom měla s někým mluvit?“ zašeptala Susie. „Kirsty o tom drmolí pořád dokola...“

Kirsty otevřela ústa, ale znovu po ní šlehl pohledem. Dobře, bude mlčet.

„Vám se nezdá, že když nejíte, mohlo by to způsobit vážné obtíže?“

„Ne.“

„Opravdu?“

„To si myslí jedině Kirsty a pořád mě s tím šikanuje. Prostě nemám chuť.“

„Počítám, že máte chuť jen na máloco.“

„To máte pravdu,“ kývla hořce. „Jenže všichni na mě pořád tlačí...“

„Víte, Susie, myslím, že byste potřebovala trochu si odpočinout,“ řekl tiše. Podíval se do poznámek, které si zapisoval v průběhu vyšetření. „Jen pro začátek, krevní tlak máte vyšší, než by měl být, a potřebujeme ho snížit.“

„Já do nemocnice nepojedu.“

„To jsem vám ani nechtěl navrhnout,“ řekl klidně. „Ale popřemýšlejte o tom, jestli byste nechtěla na chvíli zůstat tady...“

Překvapeně zvedla hlavu.

„Tady?“

„Jste Angusova příbuzná. Určitě bude moc rád, když u něj třeba na týden zůstanete. Promluvím s ním o tom, ano? Vy se mezitím musíte najíst a vyspat.“

„Nemám hlad.“

„Víte, já bych se vsadil, že máte,“ prohlásil. „Dělám totiž nejlepší omelety na světě.“

„Cože?“

Kirsty řekla v duchu totéž.

„Mou omeletu si přece dáte, ne? Urazil bych se, kdybyste neochutnala.“

Jak by mohla sestra odolat takové nabídce? Kirsty však přece jen cítila semínko hořkosti. On ji okouzlí a je to. Kolik jídel už sestře uvařila ona a nikdo je nesnědl?

To je směšné, napomenula se. Vzhledla a zjistila, že se na ni Jake pobaveně dívá. Umí snad číst myšlenky?

„Udělám omeletu i vaší sestře," řekl Susii. Kirsty zčervenala.

„Udělám si sama," prohlásila. „Pokud to tedy nebude vadit Angusovi. Koneckonců je tohle jeho dům, ne?"

„To máte pravdu," řekl Jake vážně. „Susie, jestli nás omluvíte, zavedl bych vaši sestru za Angusem. Vás omluvíme. Můžete se s ním setkat ráno."

„Jak si můžete dovolit..." Kirsty byla bez sebe rozčilením, jakmile byli z doslechu. „Jak si můžete dovolit nabízet Susii pobyt tady, u člověka, kterého jsme ještě ani neviděly? Strýce, který umírá? Jste jeho doktor, nebo jeho majitel? Co jste zač? A nespěchal jste předtím?"

„Jsem jeho lékař a přítel," odpověděl. Kráčet po chodbě tak rychle, že musela skoro běžet, aby mu stačila. „Milá doktorko McMahanová, rýsuje se nám tu šance na záchranu tří životů a v tom případě se přece nebudu starat o nějaké zpoždění, které už navíc stejně mám."

„Nerozumím vám."

„Susie, její dítě a Angus," vysvětloval, když zatočil za roh. Sídlo bylo skutečně velmi rozsáhlé. Zařízené jako skutečný zámek. Tedy spíš...

„Není to tu zrovna velkolepé," poznamenal Jake. „Najdete tu Ludvíka XIV i nábytek z výprodeje."

Neuvěřitelné, jako by jí znovu četl myšlenky.

„Angusova žena měla skvělý vkus a nápady," pokračoval, zatímco došli ke schodům a začali stoupat nahoru. „Jenže když tohle sídlo dostavěli, Angus řekl, že če-

ho je moc, toho je příliš. Je bohatý, ale ne hloupý. Jednou tu z toho udělají turistický hotel - už jenom ten výhled, jaký odsud je. Angus na stavbě nešetřil, se zařízením je to ale něco docela jiného. Takže tu máme nádherný taneční sál s obrovskými lustry, které jsou ale umělohmotné napodobeniny křišťálu."

Otočil se přes rameno.

„Říkala jste, že je sestra zahradnice."

„To je taky svízle," kývla Kirsty. „Teď není ve stavu, aby mohla pracovat. Nemá co dělat, a tak jen sedí a myslí na to, co ztratila."

„Pořád má dítě," namítl Jake. „Není to zas tak zlé."

„To se lehko řekne," opáčila Kirsty.

„Omlouvám se."

„Kam to jdeme?"

„Za Angusem."

„Říkal jste, že už bude spát."

„Říkal jsem, že si šel lehnout. To je rozdíl. Čeká na nás."

„To je tak nemocný, že nemůže přijít, aby zjistil, co se děje?"

„Je tak trochu jako Susie," řekl Jake. „Měl by být v některé z dolních ložnic, ale odmítá. Odmítá cokoli, co by mu mohlo pomoci. Prostě jen sedí a čeká."

„Jak je blízko smrti?" zeptala se přímo. Všimla si, jak sebou cukl. Skutečně mu na tom muži záleží.

„Než jste přijely, byl bych odpověděl, že je to otázka několika týdnů." Najednou zpomalil, jako kdyby bylo důležité, aby mu rozuměla. „Snad dokonce i dnů. Obávám se, že jakmile by se přestěhoval do toho domu s pečovatelskou službou, ztratil by i poslední zbytky vůle k životu. Žije jen pro tohle místo."

„Tenhle zámek?"

Jake se ušklíbl. „Ne. Loganaich má rád, ale v podstatě to byl sen spíš jeho ženy. On ho nemiluje. Jeho srdeční záležitostí je zahrada. Jenže teď..." Odmlčel se.

„Ano?" pobízela ho.

„Teď tu máme zahradnici a doktorku. Kdo ví, třeba se dá ještě všechno změnit." Zastavil se před masivními dubovými dveřmi, které otevřel dokořán.

Vážné poškození plic se dá jen těžko skrýt a Angus vykazoval všechny příznaky. Seděl u okna, ale když vešli, vstal. Sevřel v ruce hůl a vydal se k nim. Dýchal mělce a přerývavě, rty měl mírně namodralé.

Kdyby byl můj pacient, dala bych mu kyslík, pomyslela si Kirsty.

„Tak tady je naše návštěva," řekl Angus s tázavým úsměvem. „Ale nevidím..." V obličeji se mu zračilo zklamání. Kirsty napřáhla ruku a on se podíval na prázdný prsteník. „Vy nejste Roryho vdova? Jake se tedy spletl, že? Rory se neoženil."

„Oženil," řekla Kirsty. Nechápala, proč se Rory rodině s tak důležitou věcí nesvěřil.

„Ale vy nejste..."

„Vzal si mou sestru," vysvětlila rychle.

„Ale ta tu není."

„Susie tu je, ale není na tom moc dobře," řekl Jake jemně. „Uložili jsme ji do postele. Je vyčerpaná."

„Je nemocná?" Kirsty dojalo, že má stařec o její sestru starost, ačkoli má sám vážné potíže.

„Moc se těší, až se seznámíte," řekla mu. „Jake nám navrhl, abychom tu přespaly."

„No jistěže."

„Nebudeme vás rušit a hned ráno odjedeme."

Posmutněl. „Tak brzy?"

„Nechceme vás obtěžovat."

„Nikdo mě nikdy nechce obtěžovat," řekl rozčileně, až se rozkašlal. „Proč mi Rory neřekl, že se oženil? A proč mi o tom neřekl ani Kenneth?"

Na to Kirsty odpověď neznala. Věděla, že má Rory bratra, ale nikdy se s ním nesetkala.

„Možná o tom bude Susie vědět víc," zamumlala. „Ráno si s ní můžete popovídat." Nejistě pohlédla na Jakea, pak zpátky na Anguse. Bylo zjevné, že má potíže zůstat na nohou. Mírně se zapotácel. Vzala ho za ruku a pomohla mu posadit se na postel.

„To- to-" Bylo toho na něj příliš. Položil se na polštáře a lapal po dechu.

„Potřebujete kyslík," řekla mu naléhavě a otočila se k Jakeovi. „Proč není připojen ke kyslíku? Určitě by se mu ulevilo."

Jake vzdychl. „Díky, doktorko McMahonová. Takže jste ve Státech taky slyšeli o kyslíku?"

„Omlouvám se," řekla okamžitě. Nemůže přece strkat nos do vztahu mezi lékařem a pacientem, nic jí do toho není. „Samozřejmě to není moje věc."

„Ještě jsem vás nepředstavil," řekl Jake. „Doktorka Kirsty McMahonová, jeho výsost hrabě z Loganaichu."

Věnovala Angusovi ostýchavý úsměv. „No páni, to jsem ráda, že vím, jak vám říkat."

Angus se usmál - a Jake také.

„Říkejte mi Angusi," navrhl jí stařec, vzápětí však začal znovu lapat po dechu. Jake zbledl.

„Angusi, musíš si nechat pomoci," oslovil přítele a z jeho hlasu byla znát úzkost. „Angus kyslík odmítá," otočil se k ní. „Když už jste o tom začala, můžeme vám to rovnou vysvětlit, co říkáš, Angusi?"

„Ne," vypravil ze sebe stařec namáhavě.

„Angus nechce kyslík, protože se rozhodl zemřít,"

pokračoval Jake ochraptěle. „Stejně jako vaše sestra Susie.“

„Susie chce umřít?“ užasl Angus. „Roryho manželka chce umřít? Proč?“

„Asi ze stejného důvodu jako ty,“ zabručel Jake. „Prostě nevidí nic, kvůli čemu by mělo smysl žít.“ Angus se znovu rozkašlal. Jake mu stiskl vrásčitou ruku. „Angusi, přestaň být tvrdohlavý jako osel. Můžu ti pomoci.“

Kirsty se nadechla. Po očku pohlédla na Jakea a rozhodla se.

„Víte, jak se na vás tak dívám, je docela dobře možné, že bez kyslíku se nedožijete rána,“ začala jemně. „Susie letěla přes půl světa, aby se s vámi setkala. Zničilo by ji to.“

„Já ne... rozhodně do rána neumřu.“

Kirsty vrhla po Jakeovi další ostražitý pohled, ten se ale odvrátil. Ale ani ji nezastavil.

„Jake vám říkal, že jsem lékařka,“ pokračovala tedy.

„Jojo. Je vás tu až moc na jednoho dědka.“

„Dva,“ upřesnil Jake. Přešel k oknu a vyhlédl ven. „Než jste přijela, byl jsem jediný doktor na sto mil daleko.“

„To je jedno,“ zajíkl se Angus. „Já umírám.“

„Ano,“ potvrdila Kirsty. „Ale nemyslíte, že zemřít dnes, když Susie urazila tak dlouhou cestu, jen aby vás poznala, by bylo trochu sobecké?“

Od okna se ozval přiškrcený zvuk.

„Sobecké?“ zasípěl Angus. „Já nejsem... sobec.“

„Kdybyste doktoru Cameronovi dovolil, aby vás napojil na kyslík, rozhodně byste se rána dožil. Možná byste žil i další rok nebo víc.“

„Jen mě nechejte, děvenko. Dnes v noci neumřu. Takové štěstí mě nepotká.“

„Máte modré rty. To je velmi špatné znamení.“

„Co o tom víte?“

„Jsem přece lékařka. Stejně kvalifikovaná jako doktor Cameron.“

Angus znovu zalapal po dechu, ale rozhodně teď měla jeho pozornost. Závoj apatie se nadzvedl. „Kdybych měl modré rty, Jake by mi to řekl,“ vypravil ze sebe.

„Říkal jsem ti to,“ zabručel Jake od okna a podíval se na hodinky.

Nastala chvíle ticha.

„No tak mám modré rty,“ zasípěl nakonec Angus.

„A co má být?“

Kirsty přemýšlela. Doma pracovala v hospiců a byla na jednání s vystrašenými a zuboženými lidmi zvyklá.

Možná ještě není připravený umřít.

Zdálo se, že Jake jí nechává volné pole působnosti.

„Tak co kdybychom vám teď dali kyslík,“ pokračovala. „A taky něco na bolest,“ dodala, protože ji napadlo, že jestli odmítá kyslík, zřejmě odmítá i morfin. „Uvidíte, že to bude velký rozdíl. Nejen v tom, jak dlouho budete žít, ale i v tom, jak se budete cítit.“

„Jak to můžete vědět?“ zeptal se.

„Angusi, u nás doma mám jednoho pacienta,“ řekla jemně. „Teď už je na kyslíku deset let. Deset let, která by jinak neměl. Deset let, kdy si užívá života.“

„Jak si asi tak může užívat, když je připojený ke kyslíkové bombě?“

„Náramně,“ pravila neochvějně. „Cyril se stará o svého vnoučka, zahradničí -“

„Jak může zahradničit?“ přerušil ji Angus.

Ano! pomyslela si Kirsty. Konečně zájem.

„Vozí si bombu s kyslíkem všude s sebou. Jako nákupní tašku. Viděla jsem ho, jak pleje zahrádku. Mám

pocit, že tu trubičku, co mu vede do nosu, už vůbec nevnímá."

„Není na tom jako já."

„Jake říkal, že máte plicní fibrózu. V tom případě je na tom úplně stejně."

„Já nemám vnuka," namítl Angus, zahnaný do kouta.

„Ne, ale za pár týdnů budete mít praneteř nebo prasynovce," řekla rychle. „Myslím, že by byla hanba, kdybyste se nesnažil, abyste ho mohl poznat."

Její slova měla přímo závrtné účinky. Předtím ležel Angus schlíple a odevzdaně na posteli, teď se celý napřímil. Nevěřicně na ni zíral, v očích zrnko naděje.

„Prasynovec. Roryho syn?"

„Susie čeká Roryho dítě."

„Kenneth by mi to řekl -"

„Kenneth Susii poznat nechce," řekla Kirsty a snažila se vystříhat rozčileného tónu. „Dal jasně najevo, že s námi nechce mít nic společného. Tak jsme přijely sem v naději, že strýček Angus, o kterém Rory s láskou vyprávěl, by mohl projevit trochu lásky jeho dítěti." Uvažovala, co má říct dál. Rozhodla se, že to sice není její pacient, ale zatlačí ještě trochu. „Což ale nemůžete, jestli zemřete. Takže pokud v sobě máte aspoň malý nesobecký kousek, necháte si od doktora Camerona aplikovat kyslík a dávku morfinu pro úlevu, hezky mu poděkujete a pořádně se vyspíte, abyste se ráno mohl setkat s matkou Roryho dítěte."

Tak jednoduché to ale nebylo. Angus ještě zcela nevstřebal, co se právě dozvěděl. „Roryho žena je těhotná," zašeptal užasle.

„Ano."

„A já musím žít, jestli chci to malé vidět."

„Ano."

„Nelžete mi?“

„Proč by měla lhát?“ vložil se do toho Jake. „Angusi, můžu ti tedy teď nasadit ten kyslík, jak tahle dáma navrhuje?“

Angus na něj upřel pohled. Pak se otočil na Kirsty.

„Ano,“ zašeptal. „Ano, prosím.“

Jake během krátké chvíle připravil kyslíkovou bombu a aplikoval Angusovi hadičku. Pak mu dal injekci morfia. Angus chvíli bručel něco o otravných doktorech a příbuzných. Zanedlouho už dýchal lépe a trochu se mu vrátila barva. Ještě si chvíli povídali - Kirsty si však nemohla nevšimnout, že se Jake pokradmu znovu podíval na hodinky - a konečně mohli sledovat, jak se mu z tváře vytrácí napětí. Bojoval s bolestí tak dlouho, že byl naprosto vyčerpaný.

„Necháme tě teď spát,“ řekl Jake a vstal. Stařec se usmál a zavřel oči.

„Díkybohu,“ vydechl, když za sebou zavřeli dveře. „Malý zázrak. Předzvěst velkého zázraku.“

„Opravdu vám na něm záleží,“ poznamenala Kirsty.

„Co jste myslela?“

Zbývala jen omeleta pro Susii.

„Já ji udělám,“ zabručela Kirsty, když došli do zámecké kuchyně. Tady se naštěstí Deirdreina vášeň pro melodrama a kýč nepromítla. Od chvíle, kdy vyrazily ze Sydney, neměla Kirsty pořádnou kávu.

„Tady zůstanu napořád,“ vydechla, jakmile uviděla poctivý kávovar. „Doktore Camerone, už se tu o všechno postarám.“

„Říkejte mi Jakeu.“ Boris se přihnál do kuchyně za nimi. „Když donesete sestře omeletu, bude ji jíst?“ zeptal se.

„No... ne,“ přiznala sklíčeně.

„To mě napadlo. Vezmu jí jídlo sám.“

„Ale máte přece ještě pacienty, kteří na vás čekají.“

„Holčičky už stejně spí, takže tu můžu klidně zůstat.“

„Vaše žena chodí spát brzy?“ zeptala se Kirsty. Podíval se na ni, jako by se pomátla. „Na tom nesejde,“ řekl. „Vy toast. Já omeletu.“ Zazubil se na nadějně větřícího Borise. „A ty - sedni!“

„To je rozvržení práce.“

„Když už jsme u toho - asi byste nestála o lékařskou spolupráci, že?“ zeptal se bez valných nadějí, sehnutý k ledničce.

„Vždyť mě ani neznáte,“ vydechla překvapeně.

„Znám vás dost na to, abych vám nabízel práci.“

„Přece nejste tak zoufalý, abyste nabízel lékařskou spolupráci docela cizí Američance.“

„Jsem zoufalý.“ Zavřel ledničku, vyklepl vajíčka a začal šlehat bílky s takovou vervou, jako by je chtěl ztrestat.

Kirsty na něj po očku pohlédla - a usoudila, že mlčení bude nejlepší. Pustila se do přípravy toastů.

Ticho se chvíli táhlo, ale oba zjevně přemýšleli o svých záležitostech. Kirsty se dralo na jazyk tisíc otázek, ale Jake ji nakonec předebral.

„Kde si představujete, že bude Susie rodit?“ zeptal se a znělo to nanejvýš rozčileně. Takže nabídka na spolupráci zřejmě padá. Už se zase vrátil k názoru, že je úplně tupá.

„V Sydney,“ odpověděla. „Přihlásily jsme ji do Centrální nemocnice.“

„Takže jste to promyslela.“

„Nejsem pitomá.“

„Táhla jste poraněnou, deprimovanou a těhotnou anorektičku přes půl světa -“

„Už jsem vám říkala, že jsem neměla na vybranou. Umírala, zatímco jsem jen přihlížela. Susie je moje dvojče, já ji mám ráda a tohle jsem nemohla připustit.“

„A čeho jste chtěla dosáhnout tady?“

„Susie Roryho moc milovala. Myslela jsem, že by tu prostě mohla najít něco z něj. A možná opravdu najde,“ dodala v sebeobraně a hodila toast na talíř. „Když se Angus usměje...je to Roryho úsměv.“

„Měl Roryho moc rád,“ připustil Jake o něco vlídněji.

Třeba se bál, že chce starosti se Susiiným těhotenstvím hodit na jeho hlavu. Možná kdyby byla praktickou lékařkou na takovém místě, taky by měla vztek.

„V to jsem doufala,“ řekla. „Víte, tenhle zámek je přesně taková šílená věc, jakou by si klidně postavil i Rory. Povězte mi o něm něco.“

„Zachránil to tady,“ řekl Jake.

„Cože?“ otočila se na něj překvapeně.

„Tohle je rybářské město,“ řekl a obrátil omeletu. Pak opatrně odkrojil z toastů kůrku. „Město bylo závislé na coutě, to je zdejší ryba,“ vysvětloval. „Skoro všechny lodě byly postavené k chytání couty, jenže ta asi před čtyřiceti lety najednou vymizela, téměř přes noc. Lidi říkají, že je vyhubil nějaký mořský parazit. Každopádně se lodě musely přestavět, aby byly vhodné i pro rybolov dál na moři, na to ale samozřejmě nikdo neměl. Město bylo zoufalé, žilo hlavně z rybolovu. No a pak se objevili Angus, hrabě z Loganaichu, a jeho báječná excentrická manželka. Rozhodli se, že si tu postaví ten svůj zámek. Stavěli ho lidi z města, a i když si ze zámku dělali legraci, já bych řekl, že Angus už tenkrát pochopil, že tak může zachránit celé město, když dá lidem na pár let šanci k pravidelným příjmům, než si přestaví lodě.“

„Myslíte, že to bylo takhle?“

„Kdo ví? Ale tady na něj nikdo nedá dopustit. Dávno už se zámku nikdo nesměje. Myslíte, že to takhle bude stačit?“

Podívala se na talíř, který držel. Rozkrojil toast na dva dokonale symetrické trojúhelníky bez kůrky a do prostřed umístil lákavě vyhlížející omeletu.

„Málem bych zapomněl," zabručel a vyšel zadními dveřmi ven. Za chvíličku byl zpátky se snítkou petržele, kterou večeři pro Susii ozdobil.

Kirsty připadal jako hotový kouzelník.

„Zůstaňte tady," nařídil. „Musím nakrmit pacientku. Vsadíte se, že to sní?“

„Eh... taky si to myslím," šeptla. V břiše jí zakručelo.

„Zbytek je pro vás," řekl a ukázal na zbylá vejce. „Udělám omeletu i vám, ale teď musím běžet." S tím zmizel v chodbě.

Já bych to rozhodně jedla, pomyslela si. Kdyby mi Jake uvařil a pak stál nade mnou...

Rozhodně bych to snědla.

TŘETÍ KAPITOLA

„Je úžasný.“

Kirsty seděla na kraji sestřiny postele a přesně věděla, o kom je řeč. O kom jiném?

Na nočním stolku stál prázdný talíř. Susie snědla všechno do posledního drobečku. Teď si pochutnávala na čaji.

„To je,“ připustila Kirsty s úsměvem. „Řekla bych, že se kolem tebe může přerazit. Jsi prostě přitažlivá vdova.“

„Kirsty...“

„Já vím. Promiň.“ Od Roryho smrti ještě neuplynulo dost času, rána byla příliš čerstvá, aby mohla Susie být jen pomyslet na nějakého muže v takovém kontextu.

„Ne, tady jde o tebe,“ řekla Susie zamyšleně. „Kirsty, je to sekáč.“

„S manželkou a dcerou. Nebo dcerami.“

„Jak to víš?“

„Říkal mi, že musí domů za svými holčičkami.“

„Krucí.“ Susie dopila čaj a uvelebila se na polštářích. Kirsty napadlo, že vypadá veseleji než za posledních několik měsíců. Snad se konečně děje něco zajímavého. „Jaký je Angus?“

„Působí mile.“

„Myslela jsem si to. Pro Roryho byl výjimečný. Nevzal mě sem na návštěvu jen kvůli těm Kennethovým výstupům.“

„Proč se tak vlastně Kenneth choval?“

„To opravdu nevím,“ řekla Susie unaveně. „Rory si myslel, že má asi nějakou psychickou poruchu. Terorizoval Roryho celé dětství. Přijel do Ameriky těsně před tou nehodou. Jednou v noci se objevil u hlavních dveří a... bylo to prostě takové divné. Rory mu nenabídl, aby zůstal. Šel s ním ven na večeři, ale přišel úplně oťřesený. Tehdy se zdálo, že se Rory do Austrálie už nikdy nevrátí. Myslíš, že je Angus opravdu hrabě? A proč mi o tom asi Rory neřekl?“

„To nemám ponětí,“ řekla Kirsty. „Ještě ti před spaním změřím tlak.“

„Když to musí být. Ale už mi určitě klesl.“

Byla to pravda. Zatímco ho Kirsty měřila, Susii se začaly zavírat oči.

„Myslíš, že bychom tu mohly na chvíli zůstat?“ zeptala se ospale.

Proč ne, pomyslela si Kirsty. Sice má doma ten malý problém s prací, ale... no, jak se zdá, i tady by se práce našla.

Každopádně tu teď má dva pacienty, kteří ji potřebují.

Kirsty se uložila v ložnici, která byla stejně opulentní jako Susiina.

Nastavila si budík a během noci byla dvakrát oba pacienty zkontrolovat, ale ti tvrdě spali až do rána. Připravila jim čaj a toasty, přemluvila je, aby je snědli, dala Angusovi další dávku morfia, kterou jí Jake nechal, pak se osprchovala v koupelně, kde nejen že visel lustr

z umělého křišťálu, ale navíc ji z oválné podobizny strnule pozorovala královna Viktorie.

Právě se sušila, když zazvonil zvonek. Bylo osm ráno. Příliš brzy pro obyčejnou návštěvu. Zvonek vzápětí zazvonil znovu. Kirsty pochopila, že nikdo jiný neotevře.

Nedalo se nic dělat. Zabalila se do ručníku a rozběhla se ke dveřím.

Našla za nimi Jakea. S Borisem.

„Myslela jsem, že máte klíč!“ durdila se a on měl tu drzost zazubit se.

„S klíči si člověk neužije tolik zábavy.“

Chtěla mu zabouchnout před nose, ale strčil do dveří nohu a bez velkého úsilí vešel dovnitř.

„Mohl jsem si odemknout, ale nechtěl jsem vás přistihnout v nějaké intimní situaci.“

„No jistě, zrovna jsem tu pobíhala nahá po chodbách.“

„Vážně?“ zeptal se se zájmem a Kirsty zrudla.

„Co si myslíte?“ Vzápětí prudce couvla, když jí Boris začal očichávat spodní lem ručníku. „Nemůžete si toho psa hlídat?“

„Nemějte strach,“ usmíval se. „Rozhodně nemá žádné nečestné záměry.“

„Co je vlastně zač?“ zeptala se roztržitě. Bylo to opravdu zvláštní zvíře. Částečně připomínal chrt, částečně špice, částečně... E.T. mimozemšťana? Měl velké převislé uši, hubené tělo a smutné oči, které zabíraly většinu podivné hlavy.

„Je jediný svého druhu,“ zazubil se Jake a Boris štěkl na souhlas.

Kirsty pustila jednou rukou okraje ručníku, aby ho podržela za ušima. Očividně to nebyl nejlepší nápad. Oba muži upřeli s nadějí na ručník oči.

„Nechal jste si ho vyšlechtit na přání?" zeptala se, aby stočila řeč jinam.

„Není můj."

„No jistě." Pes se mu opíral o nohu a přímo z něj sálala zbožná oddanost.

„Nebo aspoň ne dlouho," vysvětloval Jake. „Patřil jedné mojí pacientce. Slečna Pritchardová tu učila na základní škole, ale už byla dávno na penzi. Seznámila mě s Borisem a já ho podrpal za uchem zrovna jako vy před chvílí. No a tohle gesto mi vyneslo zmínku v závěti slečny Pritchardové. Říkal jsem advokátovi, že podle vyhlášky nemůžou lékaři dědit po svých pacientech, ale všichni se shodli, že Boris je výjimka."

„Vždyť ho máte rád," usmála se Kirsty.

„Možná. Jak jsou na tom naši pacienti?"

Kirsty se však rozhodla, že ačkoli je jen v ručníku, bude ve zpovídání pokračovat. Kdo ví, jestli se jí ještě naskytne příležitost?

„Narodil jste se tady?"

„Ne."

„A jak dlouho už tu praktikujete?"

„Asi čtyři roky."

„Jen čtyři? Proč jste sem, propána, přišel?"

„Líbí se mi tu," bránil se.

„Omlouvám se. Jen jsem se ptala." Usmála se na Borise, který jí se zájmem očíhával nalakované nehty na nohou. „A co na to říkala vaše žena, když jste se jednoho dne prostě objevil s Borisem v závěsu?" zeptala se a to byla chyba. Jake se okamžitě přestal usmívat.

„Je čas něco dělat," řekl a podíval se na hodinky. „Zaběhnu teď za Angusem. Můžu se pak podívat i na vaši sestru?"

„To bych byla ráda," řekla upřímně. „Abych řekla pravdu..."

„Copak?"

„Když jsme letěly do Austrálie, myslela jsem, že se o ni dokážu postarat. Jenže z lékařského hlediska to byla katastrofa. Být sestrou a zároveň doktorkou..."

„Nedokážete jí prostě nařídit, co má dělat," řekl chápavě.

Bylo to zvláštní. Stáli v hale kousek od brnění, Boris vrtěl ocasem a ona byla bosá, zahalená jen v ručníku. Rozhodně intimní chvíle. Jenže Jake si toho zřejmě ani nevšiml.

Měla by mu být vděčná. *Je mu vděčná. Ale...*

Jaké ale?

Žádné, vyplísnila se.

„Dělám to," namítla a hlas se jí najednou chvěl. „Říkám jí, že když nebude jíst, ublíží dítěti. Říkám jí, že by měla být optimističtější, když už ne kvůli sobě, tak kvůli tomu malému."

„Ale nezabírá to, co?"

„Ne," přikývla. „A kdo by se mohl divit? Rory byl báječný člověk a i mně je z toho do pláče. O kolik horší to musí být pro Susii?"

„Takže schází profesionální odstup."

„Naprosto," potvrdila ochraptěle. „Proto mám takovou radost, že jsme narazily na vás." Nadechla se. „Ehm... vy asi neděláte porodníka, co?"

Nastala dlouhá odmlka. Asi by měla odejít a obléknout se, jenomže si potřebovala tyhle věci ujasnit co nejdřív.

„Jdeme na to moc rychle," řekl Jake. Kirsty zamžikala.

„Prosím?"

„Už se Angus a Susie seznámili?"

„Ne. Myslela jsem -“

„Tak to vezmeme hezky popořadě, ano?“ navrhl poněkud unaveně. „Víte, co bych doporučoval pro začátek?“

„Co?“

„Abyste se oblékla. Máte sice velmi hezký dekolt, ačkoli z něj není zas tolik vidět, ale přece jen vás ten ručník moc nezakrývá. Mám pak problém stanovit si správné priority. Takže si běžte vzít něco na sebe a já zajdu za pacienty. Pak si můžeme promluvit o tom, co je důležité, aniž by mě rozptyloval nějaký ručník.“

Kirsty se oblékla v rekordním čase. Vyšla ze své ložnice, dosud trochu zardělá. Ze Susiina pokoje se ozývaly hlasy.

Ke svému překvapení tam našla všechny. Susie seděla na posteli se zaujatým výrazem, Angus se uvelebil v křesle vedle postele. Zjevně měl stále dýchací obtíže, ale barva už se mu vrátila. Vedle sebe měl malou kyslíkovou bombu na kolečkách.

Na posteli se také rozvaloval Boris a zbožně hleděl na Susii, která ho škrábala za ušima. Jake stál u okna.

Všichni se dívali ven do zahrady.

„Nedaří se mu,“ říkal právě Angus. „Můžu jít klidně do toho domu s pečovatelskou službou. Jestli Pašák nepřežije...“

„Máme snad dalšího pacienta?“ zeptala se Kirsty zmateně. Všichni se k ní otočili.

„Tak je to lepší,“ prohlásil Jake a v očích mu zajiskřilo, když si prohlédl její oblečení. „Nebo spíš bezpečnější, to je přesnější.“

Ignorovala ho. Téměř. „Kdo je Pašák?“

„Angusova dýně,“ prozradila jí Susie.

„Prosím?“

„Je to úžasná odrůda,“ řekla Susie, jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Jen se podívej na tu zeleninovou zahradu venku. Už jsi někdy takovou viděla?“

Kirsty přešla k oknu a vyhlédla ven

Skutečně tam byla zeleninová zahrada - a úchvatná. Táhl se snad akor daleko, úhledné záhony se zeleninou jeden vedle druhého, mezi nimi nejrůznější ovocné stromy, po straně pak skleníky.

„No ne,“ vydechla.

„Přesně tak.“ Susie odhrnula pokrývku a Borise. „Musím se tam jít podívat.“

„Opravdu si myslíš, že by se s ním dalo něco dělat?“ zeptal se Angus ustaraně a Susie mu věnovala uklidňující pohled.

„Vynasnažím se. Udělám testy kyselosti půdy. Možná je tam moc mokro. Prostě se na to musíme jít podívat.“

„Ale vždyť jsi těhotná, děvenko,“ namítl ustaraně Angus. Oči se mu zarosily. „Čekáš Roryho dítě.“

„A Rory by rozhodně neměl radost, kdybych tu jen ležela, zatímco dýně jeho strýčka hnije,“ opáčila Susie. „Kirsty, pomůžeš mi, ano?“

„Poslechni,“ otočil se Angus k Jakeovi a píchl prstem do vzduchu, „tys mi pomohl sejít dolů za svou novou neteří jen tak, bez saka a bez berlí. Mám je vzadu v šatně. Dojdi mi pro ně, buď tak hodný.“

„Ano, pane,“ zazubil se Jake.

O deset minut později stáli Jake s Kirsty u dveří na zahradu a pozorovali své pacienty. Pašák z nich vypadal nejhůř.

„No tohle... vypadá to jako zázrak, co říkáte?“ nadhodil Jake. Kirsty se zaškaredila, aby to nezakřikl.

„Susie ten tlak snáší mnohem líp, než jsem čekala.“

Jake je chvíli zamyšleně pozoroval. „Takže Angus má najednou neteř, jak sám říká, která čeká Roryho dítě a sdílí jeho lásku k zahradničení. Navíc potřebuje na pár týdnů střechu nad hlavou.“

„Jdete na to moc rychle,“ opáčila Kirsty. Povytáhl obočí.

„Ano? Tak mi řekněte, že když se na ně díváte, nedoufáte, že by to mohlo fungovat.“

„Na to je ještě moc brzy.“

„Včera jste měla apatickou sestru a já pacienta, který si přál zemřít. Zato teď mu najednou kyslíková bomba vůbec nevadí.“

„Používá ji jako zahradní sedátko,“ zazubila se Kirsty s pohledem upřeným k záhonům. „Tak dobře, musím připustit, že zatím jste všechno zvládl na jedničku.“

„Většina australských doktorů dobře ví, že na plicní fibrózu a vážné deprese je nejlepší dýně,“ usmál se na ni. „Ve Státech tuhle metodu ještě nepoužíváte?“

Rozesmála se. Možná by to opravdu mohlo vyjít, pomyslela si.

„Hej, Angusi, domluvil jsem ti na dnešek nástup do toho domu s pečovatelskou službou,“ zavolal Jake. Oba ošetřovatelé dýní se k němu otočili.

„Cože?“ zavolal Angus. Pak se rozpomněl a okamžitě schlípl. „No ano. Pravda.“ Otočil se k Susii. „Souhlasil jsem, že tam půjdu,“ vysvětlil.

„A proč tam chcete?“ zeptala se Susie udiveně. Zavrtěl poráženecky hlavou.

„Přišel čas, děvče. Už to tu sám neudržím. Doktor sem za mnou musí dvakrát denně jezdit a tak to dál nejde.“

„Angus má pokročilou plicní fibrózu,“ řekl vážně Ja-

ke, který došel spolu s Kirsty k nim. „Nemůže tu být sám.“

Susie chvíli přemýšlela. „To znamená, že byste mohl umřít?“ zeptala se a najednou byla ještě bledší než předtím.

„Na tom nesejde, děvenko. Všichni tam jednou musíme.“

„No rozhodně bys tam nemusel tak brzo, jak se chystáš,“ nadhodil Jake. „Říkal jsem ti, že správná fyzioterapie, kyslík a analgetika ti mohou dopřát ještě spoustu let. Zvlášť kdybys šel na by-pass.“

„Já o žádné roky nestojím. Co bych s nimi dělal?“

„Pěstoval byste mnohem větší dýně,“ prohlásila zapáleně Susie. „Angusi, právě jsme se poznali. Připomínáte mi Roryho. Kdybyste umřel, už by mi nikdo nezůstal.“

Díky, pomyslela si Kirsty, měla však dost rozumu, aby mlčela. Jake jí stiskl paži pro případ, že by jí to nedošlo.

„Nechtěl byste, abychom tu zůstaly?“ zeptala se Susie Anguse a Kirsty zatajila dech. Na Susii bylo takové rozhodnutí neuvěřitelné. Od Roryho smrti jí bylo všechno jedno a o nic se nezajímala. A přece teď navrhuje zásadní věc sama od sebe.

„To bychom mohly jedině v případě, že by doktor Cameron dokázal vést tvůj porod,“ ozvala se Kirsty napjatě. Jake se ušklíbl.

„Většinou posílám rodičky dva týdny před termínem do Sydney.“

„Proč?“ zeptala se Susie.

„Jediný venkovský doktor není zrovna ideální konstelace pro bezpečný porod,“ řekl. „Kdybyste potřebovala císařský řez, musel bych mít k ruce anesteziologa.“

Susie se rozjasnila. „Tak to je snadná pomoc. Kirsty to může obstarat. Tedy ne že bych něco takového plánovala. Hodlám dítě přivést na svět normálně. Byl to jediný problém?“ Znovu se otočila k Angusovi. „Nevadilo by vám, kdybychom zůstaly? Víte, stejně jsme v Austrálii uvízly. Přijela jsem vás hledat, ale teď už jsem tak blízko k termínu porodu, že mě žádná letecká společnost nepustí na palubu. Takže kdybyste potřeboval, aby tu s vámi někdo zůstal... mohli bychom zapracovat na té dýni.“

Kirsty si uvědomila, že jí Jake pořád drží za paži. A dívá se na ni. Angus se Susii se opět soustředili na Pašáka, byla to chvíle, kdy si všichni potřebovali promyslet, co bude dál.

Jenže jak by mohla uvažovat, když se jí Jake dotýká?

Setřásla jeho ruku a on ucouvl.

Výborně. Nebo ne?

„Je to jako požehnání," vydechla a otřela si oči, které se jí najednou zarosily. „Vedl jste si dobře.“

„Na australského doktora," škádlil ji. Zčervenala a znovu si otřela oči.

„Myslíte, že tu dokážeme pomoci Susii porodit dítě?“

„Není to zrovna ideální," zamyslel se. „Jindy bych to odmítl, ale když zvážíme všechna pro a proti, řekl bych, že pro jednoznačně převažují. Co vy na to, paní doktorko?“

„Možná.“

„Co jste vlastně za doktorku?“

„Americká," odsekla a on se zazubil.

„Jistě a taky hezká. Ale nemáte tam u vás nějaké specializace?“

„Máme.“ Chvíli si ho prohlížela. „Vy jste praktický lékař?“

„Ano, doktor pro všechno," přikývl. „Ale s chirurgickou praxí."

„Máte anesteziologa?"

„Ted' zrovna ne. Starý Joe Gordon před půl rokem umřel."

„Což vysvětluje vaše pracovní vytížení."

„Přesně tak. Takže co vy?"

„Já pracuju v hospiců. Hodně velkém."

„Takže máte jako specializaci tlumení bolesti?"

„No... ne tak docela."

„Ne tak docela?"

„Původně jsem byla anestezioložka," přiznala se. „Zaměřila jsem se na tlumení bolesti, proto ta práce v hospiců."

Znehybněl. Skoro slyšela, jak se mu otáčejí mozkové závity.

„Nedělejte předčasné závěry. Musím se starat o sestru," varovala ho.

„Jak moc se zajímáte o dýně?"

Musela se usmát. „Moc ne."

„Takže byste mi třeba mohla pomoci?"

„A jak bych to mohla udělat?" Sestra je pro ni i nadále na prvním místě. Susie seděla na zahradní zídce s Angusem. „Musím být tady, kdyby něco potřebovali. Sám víte, že ani Angus nesmí zůstat sám. Takže tím pádem..."

„Jste uvězněná na zámku," dopověděl za ni s úsměvem.

„To je přece skvělé," snažila se mluvit nadšeně. Ale nepodařilo se. Když zalétla pohledem k Susii s Angusem, bylo jí jasné, že se našly dvě spřízněné duše. Čekají je dlouhé dny strávené společně na zahradě.

No, pořád si může... třeba číst.

„Jedno řešení bych měl," ozval se Jake a vytrhl ji ze zamyšlení.

„Neříkejte?“
 „Jsem dost zoufalý.“
 „Nevypadáte na to.“
 Usmál se. „Umím to skrývat.“
 „No jistě, maskujete to hromy a blesky.“
 Usmíval se ještě víc. Kirsty zjistila, že se jí to náramně zamlouvá.
 Nezapomínej na Roberta, nabádala se rozčileně v duchu.
 A navíc je stejně ženatý. Má děti.
 „Takže jak přesně jste zoufalý?“ zeptala se opatrně.
 „Dost.“
 „O Anguse se postarám.“
 „Potřebuje tu ošetřovatelku," řekl Jake pomalu.
 „Ale já myslím..."
 „No ne, to bych do vás neřekla.“
 Úsměv se znovu objevil. Úžasný.
 „Dost prostorekosti. Mám nápad.“
 „Další!"
 „Tak mlčte už." Zubil se. Poprvé od chvíle, kdy ho poznala, vypadal opravdu uvolněně. Kirsty to dělalo dobře. Až moc. Zjistila, že se na něj usmívá od ucha k uchu, a musela se přinutit vrátit do reality.
 „Tak už mi to povězte.“
 „Moje dcerky..." začal opatrně a jí okamžitě přestalo být do smíchu. Což bylo hloupé. Jak by mohla žárlit na rodinu někoho, koho nezná ani čtyřicet hodin?
 „Co je s nimi?"
 „Mají hospodyni.“
 „No to je hezké," řekla na to a vysloužila si další smích.
 „To je," řekl pak. „A bude to ještě hezčí. Margie Boyceová je zdravotní sestra. Je jí přes šedesát, ale je

velmi schopná. Mohla by sem přes den docházet a dohlédnout na Anguse a Susii."

Tak to zní jistě zajímavě.

„Ale jak se bez ní obejdete?"

„No, neobejdu, ale -"

„A co vaše dcerky?"

„To je právě to," řekl trpělivě. „Mohly by sem s ní."

„Mohly by přijít sem?"

„Přesně tak."

„A co vaše manželka?"

Vzdychl. „Nemám manželku."

Chvilé ticha. „Nemáte manželku."

„Ne."

„Ale máte dcery."

„Jste dost zvědavá."

„To jsem," souhlasila rozzářeně.

Zdalo se, že ho její úsměv zaskočil. Strčil ruce do kapes a prohlížel si ji, jako by nevěděl, co s ní.

Dál se usmívala a čekala.

„Jsem rozvedený," zabručel neochotně Jake.

Kývla a otočila se k Susii s Angusem, kteří se vyhřívali na sluníčku. Další věc, kterou se naučila. Dát lidem prostor.

„Kolik těm vašim dcerkám je?"

„Čtyři."

„Oběma?"

„Jsou dvojčata."

„Dvojčata jsou skvělá," usmála se.

Úkosem na ni pohlédl. Hmm. Přestala se usmívat a odvrátila se, Jake zaryl ruce hlouběji do kapes. Usoudila, že to bude konec informací, ale po chvíli znovu promluvil, opatrně, jako by vysvětloval něco odporného.

„Seznámili jsme se s Laurel na medicíně," řekl, jako by si nebyl jistý, proč jí to vlastně vykládá, a chtěl to mít rychle za sebou. „Já se zaměřil na chirurgii, ona byla radioložka. Vlastně ani dneska nechápu, proč jsme se vůbec brali. Asi jsme měli moc práce a neměli čas hledat si někoho jiného. Oba jsme byli ctižádostiví, šli za kariérou. Jenže Laurel najednou otěhotněla."

„Neplánovaně?" zeptala se Kirsty jemně a Jake zamžikal.

„No jistě. Podle Laurel to byla katastrofa. Rozhodla se, že nepůjde na potrat jedině pod podmínkou, že bude mít od prvního dne po porodu chuťvu." Zaváhal. „A možná jsem s ní souhlasil. Já sám jsem byl jedináček a děti neměly v mých plánech místo. Jenže pak... se narodily Alice a Penelope."

„A stali se z nich živí lidé," dodala chápavě.

Zatvářil se překvapeně, jako by takové pochopení nečekal. „Úplně jsem se do nich zbláznil," pokračoval. „Zato Laurel všední realita života s dvojčaty ubíjela. Nenáviděla, jak se náš život změnil, a nenáviděla, co dělají dvojčata se mnou. Tak mi dala ultimátum - buďto si seženeme chuťvu, co u nás bude bydlet, aby byla pořád k dispozici, nebo ona odejde. Že prý se musím vrátit k životu, jak jsme vedli předtím. Takže jsem si musel vybrat. Ale samozřejmě znala odpověď předem. Mé dcerky jsou moc důležité na to, abych dovolil, že je bude vychovávat někdo jiný. To byl konec našeho manželství. Laurel odjela do Ameriky s neurochirurgem, když bylo dvojčatům půl roku. Od té doby se neozvala."

„A co jste dělal dál?" pobídla ho jemně.

„Přestěhoval jsem se na venkov. Pracovat v Sydney bylo časově velice náročné, takže bych děti skoro nevi-

děl. Navíc jsem měl takovou romantickou představu, že jako venkovský doktor budu mít spoustu času. Sem tam vytáhnu nějaké to klíště, budu obdivovat jalovice, chodit s dětmi ven..."

„Jenže to nakonec dopadlo jinak, co?"

„Vlastně ano. Jenomže já si to tady zamiloval. Lidi jsou tu báječní, všichni mají Alici s Penelopou rádi. Možná si mě děti neužijí tolik, jak jsem doufal, ale rozhodně si to vykompenzují jinde."

„A co vy, jak si to kompenzujete vy?"

„Tak to je rozhodně moc osobní," ztuhl najednou. „Osobní záležitosti nerozebírám. Tohle celé jsem vám vyprávěl jen kvůli Margii Boyceové. Jak jsem řekl, je to hospodyně a ošetřovatelka v jedné osobě. Navíc má za muže Bena, který tu dělával zahradníka, než se mu zhoršila artritida. Ben s Angusem jsou přátelé. Navrhoval jsem mu už dřív, že by za ním mohla Margie chodit, ale nechtěl o tom ani slyšet. Věděl, že mi hlídá děti, a odmítal, aby místo toho pobíhala kolem dědka, co chce stejně umřít, jak říkal. Ale teď..." Zalétl zamýšleně pohledem ke dvěma milovníkům dýní. „Když Angusovi řekneme, že by sem Margie chodila kvůli Susii a že by brala holčičky s sebou... mohl by s tím souhlasit.“

Znělo to dobře. „Jenomže pak nebudu mít nic na práci," namítla.

„Pracovala byste se mnou," prohlásil a ostýchavě se usmál. „Velkoryse jsem to navlékl tak, abyste se nenudila."

Snažila se tvářit rozhořčeně, ale bez úspěchu. „Vy mě vážně chcete," vydechla.

Zazubil se. „Vážně váš chci." Pak zaváhal. „Jako lékařku."

„No jistě," řekla rychle. „Jak taky jinak? Ale... přijde sem tolik lidí... co tomu řekne Angus?"

„Musíme to správně podat. Vy se mnou chcete pracovat. On chce, aby tu Susie zůstala, ta tu ale nemůže zůstat bez Margie. A Margie zase nemůže přijít, když s sebou nebude moct vzít dvojčata a Bena.

Už dlouho tu je jak v hrobce," pokračoval vážně. „Od té doby, co Deirdre zemřela, se Angus stranil ostatních a dokázal jen čekat na smrt. Ale je spousta důvodů, proč stojí za to žít. Jestli se nám podaří otevřít mu ty dveře, přivést sem jeho přítele Bena, Margii, která se o něj bude starat, dvojčata, která to tu ožíví a rozveselí - a Susie s tím maličkým mu dají znovu rodinu... Nemyslíte, že by to mohlo být skvělé antidepresivum pro Anguse i pro Susii, doktorko McMahonová?"

Nemusel dlouho čekat na odpověď.

Kirsty se rychle rozhodla. Zahajuje venkovskou praxi.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ve dvě odpoledne už Kirsty seděla vedle Jakea na cestě k prvnímu pacientovi.

Připadala si trochu jako v transu.

Na zámku nechali Susii s Angusem, Benem a Margii Boyceovými, dvojčaty a Borisem. Všichni vypadali náramně spokojeně.

„Jak dlouho vám trvalo, než jste tohle vymyslel?“ zeptala se Kirsty a Jake se spokojeně usmál.

„Když vidím odměnu, pracuju rychle. Dopadlo to docela dobře, že?“

„Přímo fantasticky,“ zašeptala. Z tmavého a pochmurného zámku se jako mávnutím kouzelného proutku stalo veselé a živé místo, jako stvořené pro rodinný život. Susie byla od rána veselá a usměvavá, což bylo od Roryho smrti poprvé. Dvojčata s hnědými kudrlinkami a čokoládovými očima po otci se jí náramně zalíbila.

„Prostě paráda,“ pochvaloval si Jake. Jenže...

„Jen nebuďte moc samolibý. Jestli se vrátíme a zjistíme, že Boris rozhrabal dýňový záhon...“

„Boris je inteligentní zvíře,“ prohlásil Jake. „Navíc ho dýně ani trochu nezajímají. Kdyby tam pěstovali jehněčí, pak bych měl starost.“

„Povězte mi o tom pacientovi, za kterým jedeme," navrhla pro jistotu.

Chvíli to vypadalo, že jí neodpoví. Možná taky o něčem přemýšlí, usoudila. Třeba myslí na to...

Tak na tohle rozhodně ne!

„Mavis Hiptonová je zlatíčko," řekl tiše. Bylo zjevné, že myslí jen na svou pacientku a má o ni starosti. „Je jí osmdesát a má rakovinu. Rakovinu dělohy s metastázami. Ani ona nechce do nemocnice. Ale asi je na tom líp než Angus, má dceru, která se o ni stará a to na výbornou."

„Tak proč za ní jedeme?"

„Trpí krutými bolestmi. A když jí dám analgetika, aby netrpěla, je zase tak malátná, že si nedokáže ani číst. Zvýšil jsem jí dávky morfia, ale říkal jsem si, že byste možná našla lepší řešení. Víte, zbývá jí tak nanejvýš pár měsíců života a já bych jí rád dopřál hezké chvíle s rodinou."

Dojeli k oprýskanému stavení, které však mělo veselé závěsy v oknech, dobře udržovanou zahradu a u schodů dovnitř děcko, co právě vyrábělo blátové koláčky. Přivítala je žena v džínách, volném tričku a farmářkách. Stiskli si s Jakeem ruce.

„Jakeu. Myslela jsem, že už se dneska nevrátíš. Víím, že máš dost napilno."

„Jak spala?"

„Jako nemluvně," pochvalovala si Barbara. „Jsem moc ráda, že sis na nás včera večer našel čas. Měla hrozné bolesti."

„A dnes?"

Barbara posmutněla.

„Je to asi horší, než by mělo. Nechce už další morfi-um. Prý si ho vezme večer, ale teď ne. Je pak hrozně

ospalá a říká, že jestli má v jednom kuse jenom spát, tak to může rovnou umřít."

Jake se ošil.

„No, možná s tím dneska svedeme něco lepšího. Barbaro, tohle je doktorka Kirsty McMahonová. Je ze Spojených států a její specializací je zvládání bolesti. Myslíš, že bychom s ní mohli za tvou matkou zajít?"

„Ale Jakeu máma zbožňuje každou návštěvu," usmála se. Po cestě ukázala na větší chalupu po pravé straně. „Tam bydlím já s manželem a dětmi. Zrovna mám v troubě rohlíčky. Běžte se na ni podívat a než skončíte, budou hotové."

„Výhoda doktora na venkově - platby v naturáliích," usmál se Jake a sehnul se, aby mohl obdivovat koláčky, které uplácalo děcko.

Mavisin pokoj byl velmi útulný, s dřevěnou podlahou, prostým nábytkem. Na posteli ležela nádherná patchworková pokrývka. Z okna naproti posteli byl krásný výhled do krajiny. Mavis odtud viděla na svou vnučku na zápraží, na slepice, které rozhrabovaly růžové záhony, i na krávy, které se v dálce toulaly po úbočí.

Kdo by chtěl ležet v nemocnici, když může stonat takdy? pomyslela si Kirsty.

Na Mavis už tak veselý pohled nebyl. Její oči prozrazovaly strach a bolest. Velkou bolest. Kirsty už takový pohled viděla bezpočtukrát. Smíření s tím, že tu bolest zůstane až do konce.

Na nočním stolku stála lahvička s morfiem, Mavis se ale zjevně rozhodla, že ho užívat nebude.

„Tak vy jste odbornice na bolest?" zeptala se, když vešli, a Kirsty si uvědomila, že tu je zřejmě zvenčí všechno slyšet.

„Dobrý den, paní Hiptonová," řekla a vzala starou paní za ruku. Kůži měla suchou. Je dehydrovaná? „Já jsem Kirsty McMahonová." Zaváhala. „Ale říkejte mi jen Kirsty." Něco takového by doma neudělala.

„Kde jste se tu vlastně vzala?" zeptala se šeptem Mavis. „Neříkejte, že jste sem přiletěla ze Států jen proto, abyste se na mě zašla podívat."

„Kirstyina sestra se provdala za Roryho Douglase," vysvětlil Jake a Mavis to okamžitě zaujalo.

„Angusova Roryho?"

„Ano. Sestra je teď u něj na návštěvě," potvrdila Kirsty, „tak jsem si říkala, že zatím můžu dělat něco užitečného."

„Takže Angus má zase rodinu," vydechla Mavis. „No ne. Takové štěstí." Pousmála se. „Každý by měl mít rodinu," zašeptala. Pak sklouzla bystrými očima z Kirsty na Jakea a zpět. „Dokonce i doktor Cameron."

„Mám pocit, že dvojčata jsou dostatečná rodina pro každého," snažila se Kirsty odlehčit situaci. „Paní Hiptonová -"

„Říkejte mi Mavis."

„Dobře, tedy Mavis," usmála se. „Nevadilo by vám, kdyby mě teď Jake seznámil s vaším zdravotním stavem?"

Kirsty poslouchala. Nějakou dobu nic neříkala. Čekala, zatímco Jake provedl obvyklé vyšetření, zkontroloval Mavis bolestivou proleženinu na zádech a vyslechl si její vypravování o tom, jak se její vnučka naučila jezdit na tříkolce. Chtěl jí dat dost času na přemýšlení.

A tak přemýšlela.

„Myslím, že bych vám přece jen dokázala trochu

pomocť," řekla nakonec napjatě. „Pokud mi budete důvěřovat."

„Ověřil jsem si reputaci doktorky McMahonové," řekl rychle Jake. „Je výborná."

Překvapeně se na něj podívala.

„Kdy jste naposledy vzala morfium?" zeptala se.

„Dneska ráno, ve čtyři hodiny."

„Od té doby ne? Proč?"

„Nepotřebovala jsem ho."

„Máte velké bolesti."

„Vydržím to," bránila se Mavis. „Víte... člověk si na to může zvyknout. Začne být závislý a pak už to neúčinkuje a je zle."

„Zle je už teď," řekl Jake jemně a Mavis se na něj ustrašeně otočila.

„Ještě neumírám."

„Ne," zavrtěla Kirsty hlavou a vzala Mavis za ruku. „Neumíráte. Ale máte bolesti. Víte, morfium je zvláštní lék. Když ho budete brát, abyste zapomněla na své problémy, pak se opravdu můžete stát závislou. Pak by lék ztratil účinnost a potřebovala byste čím dál silnější dávky. Ale když máte skutečné bolesti - jako vy máte - působit nepřestane. Mavis, myslím si, že zbytečně trpíte, protože se bojíte, že budete závislá a protože jste po něm ospalá. Kvůli tomu všemu neberete morfium pravidelně, což znamená, že před dalším požitím už máte opravdu velké bolesti. Dostanete se do takového stadia, že je bolest přímo nesnesitelná, když si morfium berete. Je to tak?"

„Já... ano," zamumlala Mavis.

„Mavis, věřte mi, morfium *není* návyková látka, pokud se bere na takovéhle bolesti ve správném dávkování. Můžu vám taky slíbit, že zůstanete přes den vý-

konná, jak dlouho budete potřebovat. Musíme jen stanovit správné dávkování. Je to u každého pacienta jiné, protože každý má jiné bolesti. Začneme tím, že budete brát předepsanou dávku pravidelně každé čtyři hodiny. O něco méně než berete teď - ale pravidelně. Chci, abyste mi slíbila, že to tak budete dělat. Za den nebo dva ospalost zmizí. Při dávkování, které vám předepíšu, si budete moct dál užívat život. Bolest úplně nezmizí, ale bude snesitelná. Pokud by došlo k nějakému většímu náporu bolesti, vezmete si morfia víc, ale jinak bude základní dávka stále stejná. Každý den mi zavoláte a postupně budeme tu základní dávku zvyšovat, dokud bolest nezmizí úplně. Tím myslím opravdu úplně. To mi můžete věřit, Mavis. Pak vás převedu na praktické prášky s dlouhodobým účinkem, které stačí brát dvakrát denně a morfium už nebude třeba. A pak se budete moct zase vrátit na verandu, do kuchyně, prostě být tam, kde je vám dobře - ne se jen na všechno dívat z okna."

Mavis zalétla pohledem k Jakeovi, který se usmíval, pak zpátky ke Kirsty.

„Vy tu nějaký čas zůstanete?"

„Sestra má za měsíc rodit, takže hned tak neuteču."

„Tak to bude mít náš doktor na měsíc kolegyni."

„Asi ano," kývla Kirsty. „Takže jestli chcete, budete teď mít moc přísnou doktorku."

„Jakeovi to nevadí?"

„Rozhodně ne," ozval se Jake. „Kirsty vypadá jako darovaný kůň, Mavis, a takovým se na zuby nekouká."

„To tedy ne," zasmála se Mavis. „Vítejte v Dolphin Bay, děvenko. Byla bych vám opravdu moc vděčná, kdyby se mi trochu ulevilo."

„Výborně," kývla Kirsty vesele. Stýskalo se jí po její

práci a být znovu užitečná bylo velmi příjemné. „Za-
krátko vás postavím na nohy. Teď se vás ale musím ze-
ptat na jednu důležitou věc.“

„Ano?“

„Jak jste na tom s vyprazdňováním?“

„To bylo senzační,“ rozplýval se Jake, když už seděli
znovu ve voze. „Opravdu.“

„Zatím ještě nevíme, jestli to bude brát, jak jsem jí
předeepsala.“

„Bude,“ ujistil ji. „Proč by to nedělala? Trápila se to-
lik, že už se těšila na smrt, a to, co jsem s ní dělal já, jí
moc nepomohlo.“

„Pomáhal jste jí od bolesti.“

„Nadopoval jsem ji tak, že se nemohla ani hýbat.“
Sevřel volant, až mu zbělely klouby. „V téhle oblasti se
toho musím ještě hodně učit. Vy to máte v malíčku.“

„Starám se o smrtelně nemocné pacienty každý den.
Jistěže tu práci ovládám, ale moje znalosti obecné me-
dicíny jsou určitě mnohem omezenější než vaše.“

„Mohla byste mi asistovat jako anestezioložka při
menším zákroku?“ zeptal se.

Kývla.

„No jistě. Co to bude?“

„Mám tu jednoho chlapíka ve středním věku s kýlou.
Moc rád by se jí zbavil, protože ho kýla v podbřišku
hrozně omezuje. Jenomže se bojí nemocnic ve městě.
Umínil si, že kdyby tam jel, už se nevrátí. Takže se zby-
tečně trápí s kýlou. S dobrým anesteziologem bych mu
ji vyoperoval i poslepu. Když už jste tady...“

„Tak byste mě rovnou mohl zneužít, co?“

„Přesně to mám v plánu.“

Ticho. Jake zapnul rádio a ozvala se nějaká táhlá me-

lodie. Kirsty se dívala oknem na moře safírové barvy. Ke břehu se vracela otlučená rybářská loďka.

„Je tu jak v ráji," zašeptala a Jake se na ni otočil se zvláštním výrazem.

„To máte pravdu."

„Opravdu skvělé místo pro výchovu dětí."

„Proto jsem taky tady."

Zaváhala. Blížili se k zámku a auto zpomalilo. „Co máte v plánu teď?"

„Dnes odpoledne?"

„Ano."

„Vysadit vás na zámku, vyzvednout Boyceovy, dvojčata a Borise a odvézt všechny domů."

„Ale máte přece ještě práci."

„Ano, ale když budete na zámku, můžete na Anguse se Susii dohlédnout, takže se může Margie postarat o děti doma."

„A nechcete všechny nechat na zámku do večera?" zeptala se impulzivně. „Vraťte se, až budete se vším hotový, a já uvařím večeři."

„Ne," odmítl příkře. „Díky."

Zírala na něj. Jeho výraz i tón se tak dramaticky změnily, že jí to připomnělo, jak je minulý večer přivítal, když se viděli poprvé.

„Řekla jsem něco špatně?"

„Ne."

„Proč byste si se mnou s námi nedal večeři?"

Krátké zaváhání. „Kirsty, vyjasníme si to rovnou," řekl bez obalu. „Možná to bude znít hloupě, ale nechci, abyste si udělala špatný obrázek. Já nenavazuji vztahy se ženami. Veškerý volný čas věnuji svým dětem a tím to končí."

Ticho.

Delší ticho.

Kirsty to vyrazilo dech. „Nenavazujete vztahy se ženami?" řekla nakonec.

„Je nám s dvojčaty víc než dobře tak, jak to je," opáčil. „Rozhodl jsem se, že jim nebudu komplikovat život tím, že bych si s někým něco začínal. Jsem hlavně a především otec. Pak jsem doktor v tomhle okrese. Můj sexuální život stojí až na samém konci."

Kirsty dokázala jen zírat. Pak počítala v duchu do deseti.

„Nenavazujete vztahy se ženami," zopakovala znovu a z hlasu jí číselo rozčilení. Dorazili k zámecké bráně. „Co konkrétně myslíte těmi vztahy?" zeptala se.

„Však víte."

„To tedy nevím," zavrčela. „Poslední hodinu jsme spolu pracovali. To je vztah?"

„Ne, já -"

„Mluvila jsem s vámi. Dokonce jsem si dovolila narušit váš životní prostor, když jsem chtěla, abyste mi odpovídal. Několikrát jste se usmál. To definuje vztah?"

„Víte moc dobře, jak to myslím."

Vypadal podrážděně.

„Takže vy se bojíte povečeřet se mnou, s mou sestrou, Angusem, dětmi, Boyceovými a Borisem. Máte strach, protože to už by podle vás byl vztah. Děsí vás představa, že bych se uprostřed dezertu mohla vrhnout přes stůl a strhat z vás oblečení."

„Nebud'te -"

„Melodramatická?" odsekla. „No jistě. Nemyslíte, že to jste vy, kdo tu předvádí melodrama, když považuje obyčejné pozvání na společnou večeři za projev mého chtíce? Nepřipadá vám to trochu urážlivé? Nic

o mně nevíte, doktore Camerone. Třeba mám na Manhattanu manžela a šest dětí a vy tu naznačujete, že nejen že vám dělám návrhy, ale že bych klidně zradila důvěru svého drahého muže. Nemluvě o těch šesti mrňatech, o která se stará, zatímco vláčím sestru přes půl světa."

„Vy jste vdaná?" zeptal se, překvapený jejím výbuchem, ale ona už mezitím vystoupila.

„Do toho vám nic není," odsekla. „No jistě, mohlo by, kdybych vám dělala návrhy, ale věřte tomu nebo ne, i když to vypadá neuvěřitelně, já jsem vám rozhodně žádné návrhy nedělala. Vezměte si to pozvání na večeři a strčte si ho někam, doktore Camerone. Nemáme žádný vztah. Žádný. Nic."

„Kirsty..."

„Co je?"

„Pomůžete mi i přesto zítra s tou kýlou?"

Takže žádná omluva. Copak si opravdu myslí, že po něm vyjela?

Spolkni ten vztek, nařizovala si. Stejně jsi tu uvízla a chceš dělat svou práci. Nudila ses už měsíc v Sydney, to stačilo.

„Můžeme tu kýlu odstranit, pokud budeme stát na opačných stranách stolu a uprostřed bude tlumočník," prskla. „Koneckonců, pravidla tu stanovujete vy, ne? Žádný vztah."

„Kirsty, mrzí mě to." Konečně omluva, pomyslela si, ale dost ubohá.

„To i mě," odsekla. „Protože jsme mohli všichni společně povečeřet a strávit hezký večer. Všichni dohromady. Možná by i všichni něco takového potřebovali. A mohli jsme mít velmi dobrý a slušný pracovní vztah. K tomu ale nedojde."

Bouchla dveřmi od vozu a hnala se přes nádvoří.

Jakmile byla uvnitř, zmizela ve svém pokoji a práskla za sebou dveřmi. Nevylezla, dokud neslyšela, jak se zvuk motoru vzdaluje.

Odjel.

Výborně.

Co jsem to za hlupáka?

Jake celý zbytek dne myslel na to, že se zachoval jako pitomec. Pozvání na večeri se vztahovalo i na všechny ostatní a on se choval, jako kdyby - se po něm vrhla a chtěla z něj strhat oblečení.

No dobře, tak to trochu přehnal.

Jenže svým způsobem ne.

Celý večer řešil jen běžné případy, nachlazení, vypisování receptů. Prostě nic, co by mu bránilo myslet na ni.

Na Kirsty.

Je krásná.

Možná se mnou žádné úmysly nemá, pomyslel si zachmuřeně, jenže já s ní ano. Stačilo se na ni jen podívat, poslouchat ji... Zvláště po tom, co viděl, jak vlídně zpracovala Anguse i Mavis. Toužil udělat další krok.

Jenže ona je vdaná...

Ale ne, není, to jen hodila do ringu, aby se po tom obvinění cítil ještě hloupěji.

„Podíval byste se mi ještě na palec u nohy, když už jsem tady?“ zeptala se Connie Bakrsonová. „Asi mi tam zarůstá nehet, hrozně to bolí.“

Jake předstíral vážnou prohlídku. Tohle měl na práci venkovského doktora rád, věděl totiž o svých pacientech všechno. Navzdory bolavému koleni se Connie s manželem oddávala jejich společné vášni, country

tancům. Jake ji onehdy sledoval a všiml si i těch kovbojských bot s úzkou špičkou, které měla na sobě.

V myšlenkách se znovu zatoulal ke Kirsty. Co kdyby se do ní zamiloval...

To ale není možné. Svou lásku může věnovat jediné dceřkám. Mají jen jeho a on na ně má už takhle málo času.

„Dneska toho moc nenamluvíte," poznamenala Connie. Jake se v duchu napomenul.

„Omlouvám se."

„Vsařím boty, že myslíte na ty pěkný slečinky ze zámku," zazubila se Connie. „To je ale krásná náhoda, že se tu objevily, vidíte? Všichni o ničem jiném nemluví. Jedna čeká Angusova prasynovce a druhá je doktorka. Úžasná kombinace." Natáhla si ponožku. „Že by bylo báječné, kdyby tu zůstaly? Pro Anguse i pro vás."

„Proč pro mě?"

„No, přece protože jedna je doktorka," řekla Connie překvapeně. „Jak jsem slyšela, už s vámi byla u pacienta, a všichni říkají, že je moc hezká."

No jistě, pomyslel si Jake kysele. Tady se všechno roznese rychlostí blesku. Další důvod, proč nechat Kirsty být. Kdyby se jí jen dotkl, všichni by to okamžitě věděli.

„Doktore, třeba je svobodná," nadhodila Connie rozzářeně. „Jak jsem slyšela, je to opravdu krasavice. Obě prý jsou hezké, ale ta druhá chuděrka je celá pochroumaná z té nehody, co měli s Rorem." Povyřádala zkoumavě obočí. „Tak co vy na to, doktore? Už jste sám moc dlouho. Ty vaše беруšky by potřebovaly mámu."

Jake nasadil úsměv a rozhodně vyprovodil Connii ke dveřím. Kirsty si myslela, že přeháněl, když ho zvala na

večeři. Jenže to nezná tenhle kraj. Stačí, aby se objevila svobodná žena, a oni už plánují svatbu.

„Margie tam dneska byla, že?“ zeptala se ještě Connie.

„Ano.“

„Možná se za ní po cestě domů zastavím.“

„Zastavte,“ kývl Jake a najednou se cítil unavený. „Zjistěte, jestli nenajdete ještě nějaké kostlivce ve skříni. A Connie?“

„Ano?“

„Týden žádné tancování.“

„Ale -“

„Nedá se nic dělat. Bolavé koleno, bolavý palec. Předepisuji nové boty a odpočinek.“

Druhý den probudilo Kirsty hvízdání. Nemohla uvěřit vlastním uším. Susie si píská.

Vyhlédla z okna.

Sestra byla oblečená a ležela na zahradním lehátku, které den předtím vytáhli. Venku bylo krásně. Lehátko stálo mezi záhony a Susie z něj okopávala mrkev.

Angus seděl opodál na lavičce a na všechno dohlížel.

A co já? pomyslela si Kirsty. Musím zavolat Robertovi, umínila si, když si vzpomněla na svého přítele v Americe. Byl to optik a znali se snad odjakživa. Jejich vztah byl velmi stabilní a klidný - až nudný.

Nezavolala mu celý týden. Je načase. Měla obavy, že její dlouhá absence vztah dočista dorazí, a ani si nebyla jistá, jestli by jí to vadilo. Na druhé straně prostě potřebuje někde zakotvit a o nikom lepším nevěděla.

Dobře. Zavolá Robertovi. Ale nejdřív zavolá Mavis, aby zjistila, jakou měla noc. Pak zkontroluje Anguse. A přinutí ty dva, aby se nasnídali.

Susie s Angusem se najednou začali znovu těšit ze života.

I ona by se měla na něco těšit.

Čeká ji operace s Jakem.

Těšila se.

Mezi námi není a nebude žádný vztah, připomněla si.

Ne - ale stejně se těšila.

PÁTÁ KAPITOLA

Nemocnice v Dolphin Bay byla úpravná malá budova z šedého kamene. Byly tu široké terasy a nádherná kvetoucí zahrada. Mezi trsy buganvilií a zimolezu prosvítalo moře.

Takovéhle místo by mělo být na Manhattanu, zasníla se Kirsty.

Naproti jí vyběhla mladá zdravotní sestra.

„Vy budete určitě doktorka Kirsty. Já jsem Babs. Čekáme na vás.“

Doktorka Kirsty. Babs. Vrchol formálnosti v Dolphin Bay, pomyslela si Kirsty, ale zazubila se.

„Doktor Cam- Jake říkal, že tu bude v deset.“

„Ano, ale Francis je v takovém stavu, že jestli ho rychle neuspíme, tak nám uteče.“ Babs ji spěšně vedla dovnitř. Jakmile vešly, zavolala: „Už je to dobré, Jakeu, Kirsty je tady.“

Jake měl na sobě operační oblečení. Právě kontroloval všechny nástroje, ale když vešla, otočil se na ni a usmál se. Okamžitě jí poskočilo srdce. Ztraceně, proč se jí tohle nestává, když se usměje Robert?

Tenhle člověk nechce žádný vztah!

„Čekali jste na mě?“ zeptala se.

„Máme tu toho nejvyděšenějšího pacienta na svě-

tě," řekl jí. „Francisovi je šedesát. Než se mu udělala kýla, byl to místní velitel hasičů. Postavte ho před hořící dům a on to všechno s rozvahou vyřeší, ale ukažte mu kapku krve a omdlí. Ještě pořád je v pokoji. Myslel jsem, že bychom ho mohli přivést sem, ale to by asi umřel na šok."

„Zajdu tam tedy za ním, ano?" zeptala se a on se znovu usmál.

„To budete hodná. Potřebujete ještě něco?"

Zamyslela se. Měl by to být jednoduchý zákrok, vyžadující jednoduchou anesteziologii.

Malý operační sál vypadal perfektně.

„Kolik má tahle nemocnice lůžek?" zeptala se.

„Dvacet. Plus deset lůžek pro dlouhodobé pacienty."

„To je na jednoho doktora až moc."

„To mi povídejte."

„Jake nutí pacienty pracovat na zahradě," ozvala se rozpustile Babs ode dveří. „Je to jeho metoda, jak zvládat špatné vyprazdňování. Buďto chod' pravidelně na velkou, nebo musíš na zahradu."

„To myslíte vážně?"

„Trestá tady zahradničením úplně všechno," pokračovala Babs. „Stačí, když si tu jen povzdechnete, a už vám někdo vrazí do ruky motyčku."

„A pacienti neprotestují?"

„Mají to rádi," vložil se do toho Jake a střelil po sestře pohledem. „Babs, zajdi Kirsty představit Francisovi. Chci ho tu mít spícího za deset minut."

„Samozřejmě jestli se přesvědčím, že je v pořádku," prohlásila Kirsty ve snaze ukázat trochu autority.

„Bude," ujistila ji Babs. „Jinak dostanete motyčku taky. Jake je přísný."

Motyčka nebyla zapotřebí.

Francis byl v dobré kondici, nekouřil a neměl žádné zdravotní potíže, které by byly na překážku. Jediným problémem byl jeho děs, patrný na první pohled.

„Dobrý den, jsem doktorka Kirsty, vaše anestezioložka. Jsem tu, abych vám pomohla uvolnit se před operací.“ Zaváhala. Ten muž byl strachem bez sebe. „To vám tak naháním hrůzu?“

„N-ne, ale...“

„Chodí vaše žena ke kadeřnici? Už někdy seděla pod sušákem na vlasy?“

„Jistě,“ zašeptal zmateně.

„No tak vidíte, vaše žena tím podstupuje větší riziko, že jí ublíží elektrický proud, než vy, že by se vám tu mohlo něco stát. Doktor Jake mi říkal, že máte strach.“

„Nemám... já ne...“

„Je to iracionální, chápu,“ usmála se a vzala ho za zápěstí, jako by mu chtěla změřit pulz, ale v podstatě mu jen chtěla dopřát útěchu něčího doteku. „Já mám zase hrůzu z molů. Nemůžu je vystát, běhá mi z nich mráz po zádech. Ale kdybych se s tím musela vypořádat, abych mohla dál normálně žít...“

„Udělala byste to?“

„No, asi ne,“ usmála se. „Přinejmenším ne bez ječení, utíkání a ztráty důstojnosti. Ale mohla bych požádat nějakého doktora, aby mi dal něco na spaní. Pak bych si hezky spala a zdálo by se mi něco pěkného, a ani kdyby kolem mě bylo tisíc molů, nevadilo by mi to.“

„Tím myslíte, že mi taky dáte něco takového?“

„No jistě, něco výborného, abyste se jen usmíval a počítal ovečky. Souhlasíte?“

Vypadal překvapeně. „Budu po tom spát?“ vypravil ze sebe.

„Ne," odpověděla. „Hezké sny vám nedopřeju, ale prostě se uvolníte. A až vám to bude vyhovovat - jedi-
ně až si řeknete - pak můžeme udělat další krok a dát
vám něco, co vás rychle uspí, aby vám mohl doktor vy-
operovat tu kýlu. To přece chcete, že?"

„Ano," zašeptal.

„Opravdu?"

„A-ano."

„Výborně," pochválila ho a pohládila ho po ruce.

„Tomu říkám odvaha. Můžeme začít?"

„A-možná."

„Dobře, tak nejdřív tu první část. Zavřete oči, Babs
vás vezme za ruku. Ucítíte jedno maličké píchnutí,
a pak uvidíme, jestli můj kouzelný lektvar funguje. Pod-
le toho se domluvíme dál, ano?"

Píchla mu odměřenou dávku, pak s ním dál nenuce-
ně klábosila a sledovala, jak se mu rozostřuje pohled.
Už se vůbec nebál, dokonce se usmíval.

„Další fáze?" zeptala se a dostalo se jí ospalého
kývnutí.

Hurá. Musí dát Jakeovi vědět, že mohou začít. Vtom
zaslechla šelest u dveří a otočila se.

Byl to Jake.

Sledoval ji s čitelným obdivem ve tváři.

Jak dlouho tu asi byl? Cítila, jak se červená. Ten člo-
věk s ní dělá hrozné věci.

„Jsi dobrá," řekl jí a ona se snažila obrnit. Věnovala
mu samolibý úsměv.

„Já vím," řekla. „Pracujeme s Francisem na hezkém
vztahu. Nemrzí vás, že vy žádný vztah nemáte?"

To neměla říkat.

Operace proběhla téměř v naprostém tichu. Atmo-
sféra byla tak napjatá, že to bylo k nesnesení. Kirsty

usoudila, že se jí podařilo zničit v zárodku jakékoli přátelství, jaké by mohli navázat.

Moc ráda by s ním pracovala. Sledovala jeho šikovné prsty při práci. Nebyla to složitá operace, ale bylo zřejmé, že je Jake velmi zručný chirurg. Francisovi zůstane minimální jizva a velmi rychle se zotaví.

Škoda tak dobrého chirurga na takovémhle místě.

Pak se v duchu opravila. Není ho tu škoda. Mají štěstí, že ho tu mají. Kdyby měla Susie při porodu nějaké komplikace, bude velká výhra mít ho u sebe.

„Krevní tlak?“ vyštěkl a ona si uvědomila, že na něj zírá celou dobu a tohle je jeho způsob, jak odvrátit její pozornost jinam. Zčervenala. Nikdo jí nemusí připomínat, aby dělala svou práci. Možná je dobrý chirurg, ale ona se zas dobře vyzná ve svém oboru a nedopustila by, aby přestala pacientův stav sledovat na víc než dvě tři vteřiny. Dostal tu nejlehčí anestézii, dýchal pravidelně a měl dobrou barvu.

„Pulz?“ štěkl Jake.

Povytáhla obočí. „Řekněte prosím,“ opáčila. Babs zalapala po dechu.

Jake po ní střílel pohledem. „Cože?“

„Řekněte prosím.“

„Kirsty...”

„Zdvořilost je základem všeho.“

„Prosím,“ prskl a ona se usmála.

„To je lepší,“ kývla. Otočila se k Babs. „Na chirurga je hrozně panovačný, že?“

„Mohli bychom se soustředit na důležité věci?“ obořil se na ni Jake a ona mu málem řekla, aby znovu poprosil.

Pak se na něj ale podívala a všimla si napjatých linek kolem jeho očí. Neudělala to.

At' už ho užívá cokoli, smíchem to neprorazí.
Pravděpodobně vůbec ničím.

Měl seznam.

Kýla měla být jen zkouškou, uvědomila si Kirsty. Když se vysvlékla z nemocničního hábitu, Jake už na ni čekal. Podal jí list papíru.

Dorothy Millerová: Žíly

Mark Glaston: Bazocelulární karcinom

Scotty Anderson: Osteochondrom

„Co to je?“ zeptala se opatrně. Stáli na chodbě před sálem. Možná by si mohli promluvit někde jinde. Jake má jistě svou ordinaci, usoudila, ale možná, kdyby ji tam vzal, překročili by hranice vztahu.

„Kirsty, omlouvám se,“ řekl podrážděně. Muselo mu být jasné, na co myslela. „Včera jsem to přehnal.“

„To přehnal.“

„Tak už to přestaňme rozebírat.“

„Vysvětlete mi ten seznam,“ vybídla ho chladně.

„Dorothy Millerová má báječné křečové žíly,“ začal. „Jedna jí minulý týden praskla a málem ji to zabilo. Je jí osmdesát a nechce do města, aby jí s tím něco udělali. Říká, že až přijde její čas, tak prostě umře, ale já bych byl radši, kdyby to ještě nenastalo. Mark má bazocelulární karcinom na obličeji, který byl neúplně odstraněn. Potřebuje ho vyříznout a nahradit kožní záplatou. Nebude to složité, ale Markova žena je slepá a mají dvě děti, takže je přesvědčený, že nemůže ani na jednu noc z domu. Říkal jsem mu, že to bude muset nějak zařídit, a on souhlasil, ale když jste teď tady, udělám mu to sám.“

„Když jsem se prokázala," podotkla suše. Usmál se.
„Jak říkáte."

„A ten osteochondrom?"

„Scottymu jsou čtyři. Ten kostní výrůstek má na noze. Udělal jsem biopsii a není to zhoubný nádor, ale roste. Scottyho matka je rozvedená a má tři další děti. Bude mnohem jednodušší, když to odoperujeme tady."

„Takže mě potřebujete," rozveselila se a on se zativářil zahanbeně.

„No... ano." Chvilku zaváhal. „To, jak jste pomohla Mavis... byl jsem za ní dnes ráno a ona mi říkala, že už jste jí volala a upravila dávkování. Ale ta proměna je už teď jako zázrak. A dnes tady... všechny ty operace na seznamu můžou počkat, ale když jste teď tady a máte čas..."

„Tak mě můžete využít," přitakala. Pak se rozhodla, že to zkusí. „Ale opravdu se musíte naučit mluvit se mnou," řekla. „Nejsem na ticho zvyklá. Možná můžeme na sále pouštět hudbu. Nebo poslouchat nejnovější drby. Na to jsem zvyklá od nás."

Tvářil se neurčitě. „Ticho prospívá soustředění."

„No jistě a na operaci kýly je třeba veškeré soustředění. Je to drama života a smrti."

„Nebud'te hloupá."

„Nejste to náhodou vy, kdo je tu hloupý?"

„Myslíte?" opáčil. „Nechte to být, Kirsty."

Jenže jeho výraz ji znovu rozčílil. Jako kdyby se jí bál. Kdyby měl strach, že ho chce tlačit do něčeho, o co nestojí.

„Prostě tohle nechci," dodal. Zamračila se.

„Nedělejte to."

„Co?"

„Nezacházejte dál, než už jste zašel," varovala ho.

„Jestli se chystáte říct něco o tom, že jistě cítím to co vy a že to není rozumné, nebo že jste si instinktivně uvědomil, že mi jde o vaše tělo, ale vy mě nechcete, nebo že byste se se mnou opravdu rád vášnivě pomiloval, ale jste utajený homosexuál..."

Za nimi se ozvaly přidušené zvuky. Stála tam Babs s vykulenýma očima a rukou přes ústa.

Kirsty se trochu vzchopila. Na chvíli jí připadalo dokonce celkem zábavné vykolejit Jakea Camerona z té jeho sebejisté neochvějné pozice.

„Nic si ze mě nedělejte," otočila se s úsměvem na Babs. „Jsem Američanka. O nás je známo, že jsme přímí a někdy až směšní." Pak se obrátila zpátky k Jakeovi. „Samozřejmě, že s vámi udělám ten seznam, doktore Camerone. Kdykoli. Kde budete chtít. Ale ne teď, protože teď se vracím do zámku, abych zkontrolovala Anguse a Susii.

Nic si z toho nedělejte, že jste nás poslouchala," řekla ještě Babs. „Koneckonců jste jen zřetelně slyšela, jak jsem doktoru Cameronovi *nedělala* návrhy."

Co to s tím člověkem je? Celou cestu zpátky rozebírala Kirsty, co vyvádějí její hormony. Proč se takhle cítí?

Když jí a sestře bylo deset, matka nečekaně zemřela na krvácení do mozku. Všichni z toho byli samozřejmě zničení, ale nejvíc otec, který svou ženu velmi miloval. Nikdy se z té rány nevzpamatoval.

Dva roky po její smrti si Taylor McMahon sáhl na život a nechal své děti samotné, odkázané na pěstounské rodiny.

Tehdy se Kirsty rozhodla, že kromě Susie nebude mít nikoho tak ráda, protože je to příliš nebezpečné.

Když se Susie seznámila s Rorem... na chvíli i Kirs-

ty znovu uvěřila v ono „žili šťastně až do smrti“. Jenže pak Rory zemřel. A celý ten začarovaný kruh se opakoval a to ji jen utvrdilo v tom, že se nesmí do nikoho bezhlavě zamilovat.

Zaparkovala na nádvoří a ze zámku se jí vyřítily naproti Jakeovy holčičky. To je těžké, povzdychla si hořce. Ty dvě cáorky jsou vážně roztomilé.

„Viděly jsme tě z okna,“ oznamovala Alice - nebo to byla Penelope? Měly na sobě stejné džíny a bundičky. Boty měly obalené blátem. „Angus si šel zdřímnout.“

„A Boris mu umazal celou peřinu, protože jsme ho pustily k němu do pokoje,“ doplnila ta druhá. „Margie se zlobila a pak uviděla naše boty. Říkala, že jsme darebáci, ale Angus řekl, že má darebáky rád.“

„Běžely jsme dolů a Penelope dokáže skákat po třech schodech najednou! Mně se to taky někdy podaří, ale ne pořád.“

„Potřebuješ to nacvičit,“ usmála se Kirsty a vystoupila. Zalétla pohledem ke dveřím, v nichž se objevila usměvavá Susie.

„Margie říkala, že hned jak přijedeš, musíme domů,“ oznámila posmutněle jedna z holčiček. Obě ji popadly za ruce a táhly ji ke dveřím. „Ale nejdřív se musíš podívat na Pašáka. Zavedeme tě k němu. Je obrovský!“

Susie se zasmála a Kirsty to znělo jako rajská hudba.

„Tak to jsem zvědavá,“ řekla.

„Prosím, prosím, můžeme tu zůstat na oběd?“ začala dvojčata škemrat. „Zavoláme tatškovi a přemluvíme ho. Pan Boyce je venku na zahradě a Margie říká, že by byl šťastný jako blecha, kdybychom tu zůstali do odpoledne, ale záleží to prý na tobě a na tatškovi.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Kirsty své sestry, když došly až k ní.

„Myslím, že tyhle žabky jsou báječné.“

„Já myslím, že báječné je celé tohle místo,“ řekla Kirsty.

„Mimochodem,“ vzpomněla si Susie, „volal ti Robert. Mám ti vyřídit, že ho mrzí, že tě nezastihl. Jede na víkend pryč, ale zavolá ti v pondělí. Tak *tomuhle* říkám vášnivý vztah.“

„Susie...“ varovala ji Kirsty a znovu se ozval ten drahocenný smích.

„Já vím, strkám nos, kam nemám. Ale je mi dobře a Kirsty, to je tak nádherný pocit!“

Dvojčata s Boyceovými směli zůstat.

„Ale vypadalo to, že se to Jakeovi moc nelíbí,“ oznámila Susie, když dotelefonovala. „Pořád opakoval, že nechce, aby tu byly jeho děti na obtíž, ale jak by mohly, když je tu s nimi Margie a Ben? Margie je zlatá a říkala, že je s dětmi mnohem radši tady než dole ve městě.“

Odpoledne příjemně ubíhalo. Po obědě šli všichni na zahradu. Angus s Benem seděli na lavičce, vyhřívali se na sluníčku a rozebírali zahradnické záležitosti, Susie odpočívala na lehátku a přitom dohlížela na Alici s Penelopou, které si hrály opodál. Margie seděla v křesle na verandě, pletla a poslouchala svůj oblíbený pořad v rádiu. Idylka, pomyslela si Kirsty. Klid a spokojenost.

„Škoda že tu není Jake,“ usoudila Susie. „Má na děti málo času. Měla bys mu víc pomáhat, dokud tu budeme, Kirsty, aby měl víc volna.“

„Snažím se,“ opáčila škrobeně.

Zazvonil zvonek.

„Nejsme doma,“ zívla Susie. „Je nám dobře, nikoho dalšího nepotřebujeme.“

Ale mohl by to být Jake. Kirsty vstala a vydala se otevřít.

Jenže to nebyl Jake. Nebyl to ani pojišťovací agent. Když otevřela, našla před bránou člověka, který vypadal jako Rory.

„Rory," vydechla impulzivně. Samozřejmě to ale nemohl být on. Když se podívala pozorněji, všimla si jistých odlišností. Tenhle muž měl jiný odstín vlasů, byl hubenější a měl trochu jiné rysy...

Jiné a přece stejné.

„Jsem Kenneth Douglas," oznámil a tím se všechno vysvětlilo. Roryho bratr. Kirsty se s ním nikdy nesetkala, Susie jednou, těsně před tou osudnou autonehodou. Tenkrát řkala, že je Kenneth divný.

Ale byl tu. Roryho bratr.

„Ahoj," řekla a napřáhla ruku. „Jsem Susiina sestra Kirsty."

„Kdo je Susie?" zeptal se nechápavě.

„Roryho manželka."

Ztuhl. „Roryho žena je tady?"

„No ano."

„Na to nemá právo."

„Zdá se, že je Angus více než rád," namítla Kirsty a snažila se udržet si úsměv. Nechtěla, aby jim tenhle člověk pokazil krásné odpoledne, ale je to Angusův synovec. Nemůže mu odepírat právo přijít sem. „Všichni jsme na zahradě. Mám vás tam zavést?"

„Kdo je na zahradě?"

„Váš strýc -"

„Angus tu není," zasyčel. „Je v domě s pečovatelskou službou, měl se tam stěhovat včera. Umírá."

Zármutek a strach dělají s lidmi divné věci, to Kirsty dobře věděla. Proto ji jeho slova nerozčílila.

„No, myslím, že rozhodně neumírá," řekla jemně.
„Přesvědčili jsme ho, že mu kyslík pomůže, a opravdu dělá zázraky."

„Jeho doktor říkal, že se přestěhuje tam."

„Když jsme teď tady, nechce odejít. Můžeme tu zůstat, jak dlouho bude chtít."

„Kdo my?" zeptal se vztekle.

„Má sestra a já."

„Vaše sestra na to nemá právo," zasyčel znovu. „Co si o sobě sakra myslí? Myslel jsem, že je vyřízená."

Nejraději by mu zabouchla před nosem, ale to už bylo pozdě. Byl uvnitř.

„Poslouchejte, pane Douglasi -"

„Chci ji vidět," prohlásil a namířil si to do zahrady tak rychle, že musela skoro běžet, aby mu stačila. „Jestli chce čachrovat se staříkovou závětí - jestli si myslí, že něco urve... Rory je mrtvý a já jsem jediný dědic. Jenom já!"

„Je mi líto, ale..."

Neposlouchal ji. Rozrazil postranní branku do zahrady, takže ji málem vyvrátil. Všichni se otočili. Susie se posadila.

„Kennethe," zašeptala.

Kirsty se mu podívala do tváře a byla šokovaná.

Z obličeje mu dočista vyprchala barva. Kdyby ho rychle nepodepřela, byl by upadl. Pomohla mu posadit se na kamennou zídku opodál.

Dal hlavu do dlaní a otřásl se. Pak vzhlédl.

„Jsi těhotná," hlesl nenávistně. „Čekáš Roryho dítě."

ŠESTÁ KAPITOLA

Chvíli nikdo nepromluvil. Dvojčata zírala s pusou dokořán, paní Boyceová přestala plést a Angus zíral na svého synovce jako na zjevení.

„Kennethe." Z jeho hlasu byla znát váhavá náklonnost. Zřejmě ho kdysi míval rád. Jako dítě?

„Máš být mrtvý," zavrčel Kenneth chladně.

„Jak vidíš, nejsem," řekl Angus unaveně.

„Volal jsem minulý týden tomu zatracenému doktorovi a ten říkal, že se stěhuješ a že umíráš."

„Říkal jsem, že jestli na něm nikomu nezáleží natolik, aby se o něj postaral, tak zemře."

Kirsty si vůbec nevšimla, že Jake přijel, ale najednou stál za nimi. Brána asi zůstala otevřená. Kennethův příchod ji tak vyvedl z míry, že si vůbec nebyla jistá. Kenneth zrudl.

„Lhal jsi mi," obořil se na Jakea.

„Kennethe, dávej si pozor. Nikdo tu není proti tobě. Mám ti představit svoje dcerky?"

Snaží se odlehčit situaci, pomyslela si Kirsty. Dívala se do Kennethovy tváře zruzněné vztekem a napadlo ji, jestli nemá nějakou psychickou poruchu.

Kenneth se však otočil k Susii. „Je těhotná," zašeptal. „Těhotná."

„Ano, Susie čeká Roryho dítě," potvrdil Jake vyrovnaně. „Všichni z toho máme velkou radost."

„Takže bude dědit..." zajíkl se.

„Rory je mrtvý, Kene," řekl Jake. „Susie nic dědit nebude."

„To dí -"

„Odejdi odsud." To promluvil Angus. Byl bledý jako tu noc, kdy přijely, a přidržoval se kyslíkové bomby, když ale promluvil, znělo to vyrovnaně. „Jestli urazíš Roryho manželku, nejsi tu vítaný."

„Máš být mrtvý! Tady to je moje!"

„Jakeu," řekl Angus unaveně a jeho přítel sotva znatelně kývl.

„Kene, půjdeme," řekl tiše. Vzal Kennetha za paži. Ten se pokusil vymanit, ale Jake ho držel velmi pevně. „Tady nemůžeš zůstat, kamaráde," pokračoval stále tichým hlasem. „Nemůžeš všechny urážet a čekat, že tě tu budou chtít." Otočil ho a táhl ze zahrady. „Pojď se mnou. Něco mi říká, žeš přestal brát léky. Pomůžu ti, když se mnou půjdeš. Vrátiš se sem, až budeš klidnější."

„Nesahej na mě!" Kenneth se znovu pokusil vší silou vytrhnout, ale marně. Jake mu zkroutil paži za záda a přirazil ho k sobě, zároveň ho popadl i za druhou paži. „Kene, pojedeme do nemocnice."

„Nepotřebuju -"

„Potřebuješ pomoci." Navzdory tomu, co se právě odehrálo, mluvil Jake, jako by se nic nestalo. „Víš, že musíš brát léky."

„Je těhotná! Ale všechno má patřit mne!"

„Kirsty, pomohla bys mi odvézt Kena do nemocnice?" zeptal se Jake. Usmál se ještě na holčičky, které jen vyděšeně zíraly. „Děti, pan Douglas je nemocný."

Bolí ho hlava a on pak říká věci, které tak nemyslí. Odvezeme ho a pomůžeme mu, aby mu zas bylo dobře. Margie s Benem, Susii a Angusem tu s vámi zůstanou a postarají se o vás, ano?"

Ještě pořád byly v šoku, ale otcův konejšivý tón je přece jen uklidnil.

„Tak jo," šeptla jedna z nich.

Ken se najednou téměř bezvládně sesul na Jakea. Ten zalétl pohledem ke Kirsty. „Chcete řídit, nebo sedět vzadu s naším pacientem?"

„Asi budu řídit," zamumlala. „Jestli vám to vyhovuje."

Cesta do nemocnice probíhala v pochmurném tichu. Ken nejevil známky odporu, vypadal téměř rezignovaně.

V nemocnici mu Jake píchl dávku chlorpromazinu a přidělil mu lůžko, pak u něj počkal, dokud Ken neusnul. Kirsty už mohla jet domů, ale čekala. Potřebovala se o Kenovi dozvědět víc. To, jak reagoval na Susii, jí nahánělo hrůzu.

Udělal si tedy na sesterně kávu a čekala na Jakea. Konečně se objevil se zachmuřeným výrazem. Když ji uviděl, zdálo se, že se trochu uvolnil.

„Myslel jsem, že už jste odjela."

„Přijeli jsme vaším autem. Neměl byste se jak odsud dostat."

„Někdo z místních by mě odvezl."

„Chtěla jsem se poptat na Kena. Nenávidí Susii. Proč?"

„Nenávidí celý svět," vzdychl Jake. Rozhodl se, že si taky udělá kávu. „Narodil se s mentální poruchou, díky které je paranoidní, myslí si, že jsou všichni proti němu. Angus mi vyprávěl, že když tu Ken býval jako dítě, byl to horor. Hrozně žárlil na Roryho a dělal

mu ze života peklo. Poslední roky ho Angus moc nevídal, ale teď už mě pár měsíců bombarduje dotazy na Angusovo zdraví. Počítám, že by byl rád, kdyby Angus brzy zemřel a on všechno zdědil. Dnešní chování to jen potvrzuje. Jenže musíte to brát s rezervou, je vážně nemocný."

„Dá se s tím něco dělat?"

„To si nejsem jistý," přiznal. „Dnes se choval tak extrémně, že bych ho ještě před pár lety nechal zavřít do léčebny."

„Jenže dneska už to není tak jednoduché, co?"

„Počítám, že ve Státech to bude stejné. Je k tomu zapotřebí důkaz o psychické poruše a prohlášení dvou nezávislých psychiatrů, že může znamenat ohrožení. Měl jsem ho dnes nechat někoho napadnout, pak bych ho mohl dát zatknout. Jenže to bych se musel stát tím dobrovolníkem já a k tomu jsem neměl velkou chuť."

„To se nedivím." Zaváhala. „Co teď?"

„Můžu ho tu udržet přes noc," řekl. „Dal jsem mu takovou dávku, aby spal jako nemluvně. Možná by mě mohl zažalovat, že s tím nesouhlasil. Doufám ale, že až se vyspí, bude klidnější. Zkusím zavolat do centrální databáze a poptat se, jestli ho některý z psychiatrů nezná trochu víc. Abych mu mohl předepsat něco na uklidnění. Jenže on s tím pravděpodobně nebude souhlasit, takže se toho moc dělat nedá."

„Jak normálně žije?"

„Angus mi vyprávěl, že většinou se chová celkem normálně. Žije v Sydney, dělá účetního. Má za sebou dvě krátká manželství."

„Zato dnes se normálně nechoval," zachvěla se.

„Ne. Když zjistil, že je Susie těhotná, asi si jasně uvědomil to, co zatím Angus ani Susie nevnímali. An-

gus je velice zámožný. Má titul, pozemky ve Skotsku. Z pronájmu Loganaichu má takový příjem, že by se vám z něj zatočila hlava. Jednou mi říkal, že o nic takového nestojí, ale nedá se s tím nic dělat, zákony o dědictví jsou jednoznačné. To je další z důvodů, proč byl tak zničený, když se dozvěděl o Roryho smrti, protože dalším v pořadí -"

„Je Kenneth," vydechla. „No nazdar."

„Jak se zdá, už se to změnilo. Může to být Susiino dítě."

„Ona nic nechce," zašeptala Kirsty. „Vím to."

„Ano, i mně to konečně došlo," řekl jemně. „Stačí znát vás, Kirsty, a je mi jasné, že Susie musí být stejně milá a laskavá jako vy."

„To neříkejte," ohradila se. „Nic o nás nevíte. Rory s Kenem byli taky bratři a přece jsou každý jiný. Takže co uděláme s Kennethem?" zeptala se hlasitěji, než zamýšlela. Zčervenala. „Myslím tím..."

„Jak jsem řekl, moc možností nemáme," řekl zamýšleně. Jenže nemyslí na Kennetha, jak Kirsty náhle došlo. Zčervenala ještě víc. „Prostě zkusím najít psychiatra, ke kterému už někdy chodil, a poradit se s ním. Pokusím se zajistit mu odvoz do nějaké léčebny. Můžeme jen doufat, že až se probudí, nebude se tomu vzpouzet."

„Snad bude všechno zase dobré."

„Snad," přitakal Jake, ale tvářil se ustaraně. „Možná bych mohl nechat Boyceovy s dětmi na zámku do večera. Společně se rozptýlí a přestanou myslet na to, co se stalo."

„A navíc pak budou Angus a Susie v bezpečí?"

„No ano." Chvilí přemýšlel. „Víte, zámek je dost velký, je tam spousta pokojů."

„Chtěl byste je obsadit?“

„Možná by se to dětem i Boyceovým líbilo. Zavolám Angusovi a zjistím to. Možná se vymluvím, že byste pak měla čas pomáhat mi.“

„Jestli zůstanou vaše děti...“

„Zůstanu taky," přikývl. „Do té doby, než budu vědět, že je Kenneth pryč.“ Po chvíli připustil: „Jsem z něj nervózní.“

„I já.“

„Snad si dokážeme na pár dnů udržet od sebe odstup.“

Strnula. Co to má znamenat?

„Nevím, jak vy, ale já nemám problém, udržet si od vás odstup. Leda bych vám mohla dát pohlavek. Ze všech vašich arogantních a sobeckých prohlášení...“

„Cítíte to taky.“

„Trhněte si nohou," odsekla. „Vezměte si své zvrácené city a ventilujte je někde jinde. Nemám tušení, o čem to mluvíte.“ Otočila se na podpatku a odkráčela s bradou nahoru.

„Jak se dostanete domů?“ zavolal za ní.

„Pěšky.“

„Počkejte chvíli, odvezu vás.“

„Nedůvěřovala bych si," křikla, aniž by zastavila. „Vy a já v jednom autě a všechna ta žhavá vášně... Bylo by to ohrožení bezpečnosti na silnici, pane Camerone. Nepřiblížím se k vám, dokud si své vášně nezamknete někam do skříně!“

Prohnala se rovnou kolem zkoprnělé Babs.

„Žhavá vášně?“ užasla dívka. „Uniklo mi něco?“

„Nám oběma," opáčila Kirsty. „Právě jsme s doktorem Cameronem přivezli pacienta s psychickou poruchou, ale na vašem místě bych si dala pozor, kdo je tu

nemocný. Co se týče psychické poruchy, někdy se potřebuje léčit i sám doktor."

S tím odešla, provázena Babsiným nevěřícím pohledem.

Byla to dlouhá procházka, ale Kirsty ji potřebovala. Než došla domů, dokázala se přece jen trochu uklidnit, pokud se důsledně vyhýbala jakýmkoli myšlenkám na Jakea Camerona.

Vešla na nádvoří.

Jsem doma, pomyslela si. Vzápětí se pousmála. Ještě přede dvěma dny by ji ani ve snu nenapadlo, že by někdy mohla nazývat tohle bláznivé místo domovem. Když došla do koupelny, přivítala královnu Viktorii skoro jako starou přítelkyni.

Angus se Susii už spali, stejně jako děti. Nakonec Kirsty objevila Margii, která v kuchyni loupala brambory za Benova dohledu.

„Vypadá to, že to tu budete muset s námi vydržet," usmála se na ni Margie. „Doufám, že vám to bude vyhovovat, dělám k večeři paštiku."

„Jake s vámi mluvil?"

„Mluvil s hrabětem a ten nám všechno řekl. Připadá nám to jako báječný nápad, vid', Bene?"

Ben spokojeně kývl.

„Vy byste sem nešla, kdyby vám to někdo nabídl? Tady můj Ben se s panem Angusem přátelí už dlouho. V jednom kuse si porovnávají dýně. Máme to tu jako prázdniny. Když jste teď tady, zastavím se u nás doma a sbalím vám nějaké věci..."

„A nezapomeň zalít zahradu," ozval se Ben.

„Včera pršelo, takže to není potřeba," ujistila ho manželka. Pak se otočila ke Kirsty. „Myslím, že i naše-

mu doktorovi tady bude dobře. Vždyť pořád bydlí v té otřesné nemocniční ubytovně."

„Proč si nenajde něco lepšího?"

„Je to praktické, moje milá. Jeho byt je vlastně součástí nemocnice. Když ho v noci potřebují, sestřičky mu zatím dohlédnou na děti. Já s Benem k nim chodíme přes den. Jenže v nemocnici musejí být holčičky potichu, žádné řádění a dovádění jako tady. Pro ně je to tu jako v ráji." Vrhla po Kirsty obezřetný pohled. „Víte, on by vážně potřeboval nějakou ženu. Jenže nečekáme žádné zázraky."

„Ani já ne. Je to samotář."

„Myslí si, že jste správná," broukl Ben. Kirsty zamžikala.

„Všichni si myslíme, že je Kirsty správná, Bene. Nech si to dohazování, víš, že to vede jenom k potížím," vyplísila ho manželka.

„Život bez potíží je nuda," opáčil Ben.

Následovalo několik velmi klidných dnů.

Jake s rodinou se nastěhovali do zámku, ale s výjimkou jídla se Kirsty s Jakeem moc nevidali. Dobrá, vyhýbala se mu, jak mohla a možná se i on vyhýbal jí.

O Kennethovi neslyšeli.

Jake jim řekl, že ho poslali sanitkou do Melbourne k psychiatrickému vyšetření. Závěr zněl, že pro tu chvíli je stabilizovaný a uvažuje racionálně, není tedy důvod nepustit ho, pokud bude brát léky. Několik dnů všichni na zámku čekali, že se vrátí, ale nestalo se tak.

„Můžete zpátky domů," řekla Susie Jakeovi u večere třetího večera, ale nijak ji to netěšilo. Slyšel z jejího hlasu zdráhání a usmál se. Asi i on cítí, jak je to takhle pro všechny prospěšné, pomyslela si Kirsty.

„Jestli to Angusovi nebude vadit, mohli bychom pobýt tady ještě o pár dnů prodloužit," řekl Jake. „Jsem z Kennetha tak nějak nesvůj."

„A tvoje dětičky si to tu náramně užívají," poznamenal Angus. „Konečně to tady vypadá tak, jak by mělo. Plno smíchu a rámusu."

„Jestli víš jistě, že tady nepřekážíme..."

„Sotva tě vidím, Jakeu," opáčil Angus. „Děti i Boyceovi tu vyplnili veškerý prostor a mně se to moc líbí, ale ty tu skoro nejsi."

„Mám moc práce."

„Tak si vezmi na pomoc Kirsty. Určitě by ráda."

„Kirsty mi pomáhá."

„Ale jen s něčím," nedal se Angus. „Vezmi ji i do ordinace."

„Dneska očkovala."

Byla to pravda. Zašla do místní základní školy a očkovala sedmdesát dětí. Samozřejmě to Jakeovi ušetřilo pár hodin, takže mohl domů dřív, ale jen sotva to byla velká medicína.

Mohla by mu pomáhat na klinice. Jenže to by byli celý den spolu a asi by se necítili zrovna dobře. Provedli všechny výjimečné operace a teď přijímal Jake její pomoc jedině tehdy, pokud pracovali odděleně.

Což je asi dobře, usoudila a zalétla pohledem k Susii. Po sklíčené ženě bez chuti do života nebylo ani památky.

A na ničem jiném nezáleží.

Zaměřila se na svou večeri, ale najednou měla pocit, že ji někdo pozoruje.

Susie vnímala, že něco není v pořádku. Mlčky se ptala sestry na věci, na které stejně nedokázala odpovědět.

Stejně jako Jake. I on si uvědomil to náhlé ticho a slyšel nevyřčené otázky.

„Musím jít," řekl a rychle vstal. Pohladil holčičky po vláscích. „Mám večerní ordinaci. Může vás Margie uložit do postele?"

„Susie mi čte dneska večer pohádku," oznámila Alice. „A Kirsty čte zase Penelope. Zítra si to prohodíme."

„Můžu číst oběma, jestli potřebujete, aby vám Kirsty pomohla," nabídla se Susie, ale Jake už byl na cestě ke dveřím.

„Stačím na to sám," řekl a byl pryč.

Dny se vlekly dál.

Zvládli odoperovat křečové žíly Dorothy Millerové, kožní nádor Marka Glastona i osteochondrom Scottyho Andersona, ale to byly jen menší zákroky, které Kirsty daly ochutnat toho, co jí scházelo. Nabízela se, že toho bude dělat víc, Jake jí však přenechával jen minimum práce.

Susie s Angusem na tom byli čím dál lépe. O Kennethovi nebylo vidu ani slechu. Zámek byl plný lidí a všem se to líbilo. Měla by být šťastná.

Bylo pozdní odpoledne a děti si hrály na zahradě s Borisem. Angus a Susie se cvičili v chůzi. Ben odjel domů, aby se postaral o vlastní zahradu. Margie vařila. Kirsty si vzala knížku - a přitom dokázala myslet jen na to, kde je asi Jake.

Zblázní se z toho.

„Asi se zajedu podívat na Mavis," rozhodla se, když se Ben vrátil.

„Jake tam chodí skoro každý odpoledne," zazubil se Ben, Kirsty se však snažila zachovat si důstojnost.

„Jestli mě tam není potřeba, rozhodně se tam cpát nebudu," opáčila hladce.

„Jen tam zajed'te, děvenko," prohlásila Margie.
„A ty se, Bene, starej o své."

Kirsty seděla ve voze a mračila se nad svou hloupostí. Byla ráda, že se dostala ze zámku. Potřebuje klid na přemýšlení. Potřebuje...

Sama už nevěděla, co vlastně potřebuje.

Zpomalila a zastavila u cesty, aby se pokochala výhledem. Ve vlnách podél útesů se občas mihl delfín. Nálada se jí přece jen o něco zvedla.

Mavis. Pojede za Mavis.

Když ale dojela k jejímu domu, ukázalo se, že měl Ben pravdu. Znovu se zakabonila. Jake už by měl být v nemocnici, pomyslela si podrážděně. Pak se však zmohla na trochu profesionálního přístupu a napadlo ji, že má možná Mavis potíže.

Jestli je to tak, měla by být vevnitř u ní a ne sedět umíněně venku. Stejně tu zůstanou nejméně měsíc, takže by se mohla začít chovat normálně, nejlépe hned teď.

Právě když vyšla po schůdcích na verandu, vynořil se ze dveří Jake. Musela se přemáhat, aby se znovu nezamračila.

„Ahoj," řekla. Zíral na ni, jako by netušil, o koho jde.

„Proč jste tady?"

„Myslela jsem, že jste chtěl, abych s Mavis zůstala v kontaktu."

„To chtěl. Ale myslel jsem, že teď jste na zámku."

„No, tak nejsem," opáčila. „Jak je na tom Mavis?"

„Sedí v posteli, má u sebe dvě vnoučata a sadu pro

malování Rembrandta podle čísel," odpověděl a pou-
smál se přitom. „Barva je všude a Barbara se snaží tvá-
řit rozčileně. Nechcete jít dovnitř?"

„Chci," řekla a dokonce se taky usmála - tedy než si
uvědomila, s kým to vlastně mluví. „Ale nechci vás zdr-
žovat, zjevně máte napilno."

„Ne zas tak, abych se nemohl podívat, jak se vám bu-
de líbit, co jste tu dokázala," řekl, ustoupil stranou a ne-
chal ji projít. „Zvládla jste to skvěle."

Zčervenala. Musela projít přímo kolem něj a při té
příležitosti zčervenala ještě víc.

Zoufale si pomyslela, že se potřebuje vrátit do Států.
Začíná bláznit.

Vešla do Mavisina pokoje a zůstala překvapeně stát.

Místnost byla plná dalších členů rodiny. Mavis sedě-
la opřená o polštáře, z každé strany jedno vnouče. Po-
stel byla odtažená ode zdi, aby mohly mít děti vedle po-
stele z obou stran židli. Na kolenou měla Mavis podnos
s barvami, štětcem a plátnem.

Na posteli bylo skoro víc barvy než na plátně, ale ni-
komu to zvlášť nevadilo. Barbara stála u okna a teď vy-
běhla Kirsty naproti. V očích měla dojetí.

Chvíli si povídaly o tom, jak se Mavis vede.

„Takže nic nepotřebujete?" zeptala se Kirsty pa-
cientky.

„Ale ne, děvenko, je mi moc dobře."

Kirsty věděla, že se to časem změní. Tahle nemoc je
krutá a smrtelná. Nádory se budou zvětšovat a dávko-
vání léků na bolest bude třeba upravovat, dokud stará
paní neodejde. Ale pro tuhle chvíli se cítí dobře a uží-
vá si život.

„Než odsud odjedete, vyškolíte mě v tom," řekl Jake
tiše a ona věděla, že myslí na totéž co ona. Znovu ji za-

razilo, jak podobně se odvíjí jejich myšlení. Bylo to tak nějak zvláště důvěrné.

„Samozřejmě, že to s vámi proberu.“ Odvrátila se od Jakea a usmála se na Mavis. „Mohla bych vás na chvíli vyrušit od malování a prohlédnout vás? Máte nějaké otlačeniny?“

„Trochu mě bolí kyčel,“ přiznala Mavis, „ale je to o tolik lepší, než to bylo minulý týden, že se mi vůbec nechce stěžovat si.“

„Něco s tím uděláme,“ řekla Kirsty. Jakeova přítomnost ji znervózňovala. „Doktore Camerone, co kdybyste vzal tyhle dva malé malíře na chvíli ven?“ požádala. „Já bych se zatím podívala jejich babičce na tu kyčel.“

Jakmile Jake odešel, uklidnila se. Ošetřila Mavis a pak si s ní ještě nějakou dobu povídala.

„Až odjedu,“ ujistila ji nakonec, „nechám doktoru Cameronovi přesné instrukce, jak má s vámi postupovat.“

„Škoda, že nemůžete zůstat,“ zalitovala Mavis.

Slunce se pomalu sklánělo k obzoru, když odcházela. Podívala se na hodinky a uvědomila si, že má zpoždění. Na zámku ji čekají k večeři.

Když vyšla ven, našla Jakea na schodech verandy spolu s mužem, kterému mohlo táhnout na sedmdesátku. Ten se na ni zazubil.

„Vy budete určitě ta doktorka. Dva za cenu jednoho. Barbara mi říkala, že sem doktor dneska přijde, tak jsem sledoval cestu, až uvidím auto. A teď vás tu mám hned dva.“

„Herbert bydlí támhle za kopcem,“ vysvětlil Jake. „Herberte, tohle je doktorka McMahonová. Herbert nechodí na kliniku, protože nesnáší čekání.“

„Moje žena mě nutí, abych se předtím, než jdu na kliniku, vykoupal. Člověk pak ztratí skoro celý den,“ stě-

žoval si Herbert. „Moje noha vůbec nevypadá hezky a žena říkala, že mě tam zítra dotáhne, ať chci, nebo nechci. Ale když jsem vás tu našel...”

Vytáhl si nohavici a odhalil tak krvavý hematom s dlouhou ránou uprostřed. Po noze vzhůru se táhly zarudlé podlitiny. Nebylo těžké uhádnout, že se poranil už před několika dny, ale nechal to tak.

„Tak co se stalo?” zeptal se Jake. Vedle nich stála Barbara s dětmi.

„Jedna mizerná kravka mě kopla, když jsem ji minulé pondělí vedl do chlíva,” zabručel Herbert. „Už nejsem tak rychlý jako zamlada.”

„Předpokládám, že do nemocnice vás nedostaneme,” poznamenal Jake, ale znělo to spíš pobaveně než podrážděně.

„To by mi ta noha nejdřív musela zčernat.”

„To by docela dobře mohla, jestli se o ni nebudete starat,” opáčil Jake. Otočil se k Barbaře. „Nebude vám vadit, když tu s doktorkou McMahonovou provedeme malý zákrok u vás na verandě?”

„To je mámina veranda,” usmála se Barbara a ukázala k oknu, za nímž bylo vidět Mavis. „Jestli vám nebude vadit publikum, tak jen do toho.”

Tohle je opravdu bizarní, usoudila Kirsty.

Jake opřel farmáře o polštáře a rozprostřel mu pod nohu noviny. Pak vyčistil z rány hnis, odstranil zaschlé strupy a zkontroloval krevní oběh. Podobné rány je nejlepší nechávat co nejvíc otevřené. Přesto bylo potřeba sáhnout po šití.

Děti všechno se zájmem sledovaly, kolem prošel párek slepic. Herbert ležel na zádech a probíral s Barbarou ceny hrachu na trhu. Bylo zřejmé, že se mají rádi.

To už ale Kirsty nepřekvapovalo, vypadalo to, že lidé z Dolphine Bay jsou jedna velká rodina. Prostě nádherné místo pro život.

Co jestli tu bude Susie chtít po narození dítěte zůstat?

Jak ji to mohlo napadnout? Proč by tu Susie měla zůstat?

A proč by se měla vracet domů?

Z rodiny jim nikdo nezbyl, mají jen jednu druhou.

Zato tady by mohla být s Angusem, Boyceovými, Jakem a všemi těmi ostatními milými lidmi.

Možná bude přece jen chtít zůstat.

Co pak budu dělat já, pomyslela si Kirsty.

Vrátí se na Manhattan k Robertovi?

Nádhera.

Nech toho, napomenula se v duchu. Jsi patetická.

Když byl Jake hotový, aplikovala Herbertovi injekčně dávku antibiotik a vstala, že půjde.

„Zítřka ráno přijdeš v devět na kontrolu," nařizoval Jake Herbertovi.

„Ale doktore, na to já nemám čas."

„Zavolám Maudii a řeknu jí, aby ti vylila všechno domácí pivo, jestli nepřijdeš," pohrozil mu Jake. Pomohli s Kirsty pacientovi na nohy. Herbert sáhl do kapsy pro klíče od auta, ale najednou se před něj postavila Barbara a vytrhla mu je z ruky.

„Zavolám Sama, aby tě odvezl domů," řekla. „Dojezdí už stejně skončilo, nebude mu to vadit." Herbert chtěl protestovat. „Můžete si tu s Maudií vyzvednout auto zítra po kontrole u doktora."

Farmář se zachmuřil, ale jen na chvíli. Pak se usmál.

„Zatracené ženské," řekl Jakeovi. „Víte, co děláte, když se od nich nechcete nechat lapnout." Pak se zkou-

mavě zahleděl na Kirsty. „Z toho, co jsem slyšel, byste si měl radši dávat pozor.“

„Budu,“ kývl Jake. Kirsty pustila Herbertovu ruku, jako by páčila.

„Ale je to vážně krasavice,“ zazubil se muž. „Už chápu všechny ty řeči.“

Barbara se málem zadusila.

„Prosím, hlavně se neurazte,“ omlouvala se rychle. „Nesmíte se na Herberta - ani na ty ostatní zlobit. Hledáme tu doktorovi nevěstu už hodně dlouho. Stačí jedna svobodná a je to hned. Nezlobte se.“

Možná má tedy Jake přece jen nějaký důvod, proč se jí tak vyhýbá, pomyslela si chápavě.

„Nejsem uražená,“ vypravila ze sebe. „Jen mě překvapilo, jak jste mohli vymyslet takový nesmysl.“

„Nesmysly jsou zdejší specialita,“ podotkl Jake suše. Vtom mu zazvonil telefon. „Kruci, doufám, že to není další práce.“

Měla bych hned odejít, pomyslela si Kirsty. Ale neudělala to.

„To nemyslíte vážně,“ ulevil si Jake do telefonu. „Jak byste nám to mohli udělat?“ Ztěžka vzdychl.

„Tak dobře,“ řekl nakonec. „Prostě budeme hladovět. Ne, ne, ať vás to ani nenapadne. Zemřeme hlady, ale jako mučedníci.“

Vrátil telefon do pouzdra a zjistil, že na něj všichni zírají.

„Došlo k tragédii,“ řekl zasmušile.

„K jaké?“ zeptala se Kirsty opatrně. V očích mu jiskřilo přesně tím způsobem, který prozrazoval, že k vůbec žádné tragédii nedošlo.

„Paní Boyceová udělala k večeři polévku a klobásové rolky,“ řekl smutně. „Všichni měli hrozný hlad a my má-

me zpoždění. Nedokázala je přinutit, aby na nás počkali, a musím vám s lítostí oznámit, Kirsty, že nám všechno snědli." Tvářil se přímo zdrceně. „Takže budeme bez večeře. Margie nám doporučila, abychom si po cestě domů koupili smaženou rybu a pečené brambory."

„Tak si dejte něco s námi," navrhla jim Barbara. „Určitě se tu najde něco navíc."

„Margie nám může udělat toasty a vajíčka," odmítl Jake a znovu vzdychl. „Ale ne." Vztáhl ruku, aby Barbarařiny námitky umlčel. „Já a doktorka McMahonová jsme skuteční hrdinové medicíny. Dokážeme vyžít i o chlebu a vodě. Ryba a brambory budou čirý luxus."

„Dejte si je na pláži," kývl Herbert na souhlas. „Jako to dělám se svou ženou. Každý pátek večer si tam vezmeme lahvinku vína a skoro pokaždý to skončí muchlovandou." Vzápětí si uvědomil, co řekl, a rozpačitě zakašlal. „Teda... samozřejmě chci říct, že to tak končilo, když jsme byli mladší." Zrudl, když zjistil, že na něj všichni zírají. „Teda jako dřív, samozřejmě..."

No to je představa, pomyslela si Kirsty. Ryba, pečené brambory a muchlovanda s Herbertem.

„Řekla bych, že byste to oba potřebovali," ozvala se Mavis z okna za nimi. „Kdyby mi bylo o čtyřicet míň, šla bych taky."

Ryba, brambory a muchlovanda s Herbertem a ještě s Mavis?

„Koupíme si rybu a dáme si to doma," řekla Kirsty poněkud zoufale. Barbara zavrtěla hlavou.

„Hádejte, co se stane, když to uděláte. Jsou přecpaní rolkami, ale jakmile se tam objevíte s jídlem, vrhnou se na vás a nezbude vám nic. Jen si to snězte na pláži."

„Jojo, Jakeu," kývl Herbert a šňouchl ho do žeber. „Vezmi ji na pláž."

„Nemusím mít rybu a brambory," pravila Kirsty se
vší důstojností, na kterou se zmohla.

„Máte hlad?" zeptal se Jake. Musela uznat, že má.

„Tak dobře," řekl rezignovaně. „Ryba a pečené
brambory na pláži. Podle rozkazu."

Za chvíli už povolně jela za jeho autem k rybí res-
tauraci v Dolphin Bay.

SEDMÁ KAPITOLA

Zatímco Jake kupoval večeri, Kirsty prošla parkem, který město odděloval od pláže. Bylo tu nádherně, park měl trojúhelníkový tvar, po jedné straně pláž, po druhé řeka s přístavem a na třetí městečko. Kirsty cítila, jak jí tohle místo zapustilo kořeny v hloubi duše.

Našla si dřevěný stůl s lavicemi blízko rybí restaurace. Vzápětí přišel Jake s velkým sáčkem jídla a láhvemi s limonádou. Usmál se a odložil náklad na stůl.

„Měli jsme si to vzít domů," vypravila ze sebe Kirsty.

„Barbara má pravdu, ti hladovci by nám nic nenechali a já mám hrozný hlad."

To měla i ona. Roztrhla papír sáčku a když uviděla lákavě vyhlížející obsah, usoudila, že by byla opravdu škoda, kdyby se o takové laskominy nechali připravit.

„Tohle je moje půlka," prohlásila a udělala rukou dělicí čáru.

„No ne," řekl překvapeně. „Myslel jsem, že ženy obvykle předstírají, že vlastně vůbec nejedí."

„Já rozhodně ne."

Uvědomovala si, že ji pozoruje celou dobu, co jedli.

„Co je?" řekla, když měla konečně žaludek uspokojivě plný. „Tváříte se, jako kdybyste ještě nikoho neviděl jíst."

„Nikdy jsem neviděl nikoho, jako jste vy.“

„Tak si prohlédněte Susii. Je stejná.“

„Není.“

„Protože je těhotná a zničená? Zotaví se. Bude zas jako dřív. Je silnější, než já kdy budu.“

„Myslíte proto, že si s ní život zle zahrál?“ zeptal se.

„Proč byste neměla být stejně silná jako ona?“

„Nejsem.“

„Když jsem kvůli registraci prověřoval vaše záznamy, dostal jsem vynikající hodnocení,“ řekl jí. „Chytrá, citlivá, pečlivá, jedna z nejmladších lékařů, co v tom hospici kdy pracovali. Psali tam, že se dokážete porvat se vším, aby vaši pacienti dostali to, co potřebují. Na váš věk je to opravdu pozoruhodná chvála.“ Odmlčel se. „A vy jste odtamtud najednou odešla. Nemohla jste do práce tři měsíce, tak to místo dali někomu jinému.“

„Najdu si něco jiného,“ mávla rukou. „Není to zas tak světoborná věc.“

„Ta žena, se kterou jsem mluvil, říkala, že je. Prý je to velice prestižní hospic a místo, o jaké se lékaři perou, vy jste ale přece odešla kvůli sestře, což je profesionální sebevražda.“

„Nesmysl,“ odmítla to, najednou podrážděná. „Nebo svým způsobem je to pravda, věnovala jsem se jen práci a byla ctižádostivá, jenže to pak musíte všechno ostatní odsunout stranou. A to je hloupost. Rodina je vždycky na prvním místě.“

„Vidíte, moje žena na to měla odlišný názor,“ řekl nesouvisle. Z neznámého důvodu ji to rozčílilo ještě víc.

„Má, co chtěla. Svůj k svému a spousta dalších otřepaných frází.“ Vstala a došla k odpadkovému koši, kam hodila zbytky od večeře.

„Jdu se projít po pláži. Můžete jet domů.“

„Vyháníte mě?“

„Ano,“ potvrdila. „Kdyby nás tady viděli, jak se procházíme společně, už byste asi nepotřeboval ani oddací list. Všichni by to vzali jako hotovou věc.“

Zazubil se.

„Začínáte chápat, proti čemu tady stojím.“

„Možná,“ připustila. „Ale jste nezdvořák.“

„Už jsem zapomněl, jak být zdvořilý.“

„Jistě.“

Došla na písek, sundala si sandály a vyhrnula si nohavice džínů. Když se napřímila, zjistila, že stojí vedle ní a dělá totéž.

„Máte jet domů.“

„Děti mi snědly večeři. Všichni nám ji snědli. Pro požirače klobásových rolek žádná pohádka před spaním nebude.“

„Myslíte tím, že si ani nevšimnou, že tam nejste,“ řekla o něco mírněji. „Máte pravdu, na čtení pohádek je tam fronta zájemců. Všem jste udělal radost, když jste nám půjčil svou rodinu.“

„Vidíte, Kenneth ani netuší, co způsobil.“

„Možná nás právě on svedl všechny dohromady,“ podotkla Kirsty. „Ale brzy se asi vrátíme k normálnímu životu, každý k sobě domů.“

„Kdo chce domů?“ řekl záhadně. „Já jsem pro procházku po pláži. Co vy?“

„Každý po jiné straně pláže?“ zeptala se.

„No jistě. Nemám přivést Borise, aby nám dělal garde?“

„Asi by to bylo nejlepší.“

„Kdybych pro něj zajel, všichni ostatní by sem vyrazili se mnou.“

„Takže by z toho byla velká událost," řekla tiše.
„A to my nechceme, že, doktore Camerone?"

Nakonec to byla opravdu dlouhá procházka. Kirsty cítila, jak z ní opadá napětí posledních několika měsíců.

„Na co myslíte?" zeptal se jí, až sebou trhla. Procházeli se po mělčině, jen pár kroků od sebe.

„Jenom jsem si říkala, že mě to baví."

„Baví?"

„Očkovat ty děti ve škole. Dívat se, jak Angus se Susii závodí, kdo toho za den víc nachodí. Pobíhat po zámku s Alicí, Penelopou a Borisem."

„Jim se to taky moc líbí." Zastavili se. Slunce se sklátilo za vzdálené hory, až docela zmizelo a zůstala po něm jen nazlátlá záře. „Asi bychom se měli vrátit."

Otočili se, ale zdálo se, že se jim ani jednomu nechce.

Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho.

„Takže vy už nikdy nechcete mít vztah se žádnou ženou?" zeptala se tiše. Následovalo dlouhé ticho.

„Promiňte, přeslechla jsem odpověď."

„Já se snažil přeslechnout vaši otázku."

„Klidně se ptát můžu," řekla trochu umíněně. „Nezapomínejte, že mám doma manžílka a šest dětí."

„Na to jsem opravdu zapomněl," usmál se. „Možná proto, že u sebe nenosíte jejich fotky."

„Je jich moc, nepobrala bych to."

„No ale kdybyste je nosila třeba v medailonku na krku, přestaly by se tu o nás dvou šířit klepy," řekl.

„Vás to vážně žere."

„Žere," souhlasil. „Každou svobodnou ženu, která se tu objeví, se mnou dřív nebo později nějak spojují. Je to trochu únavné."

„To si dovedu představit. Tolik ženských..."

„Ale ne..." Vykopl spršku vody. „Víte, tak to prostě na maloměstě chodí, proto jsem taky přijel - protože tu lidem záleží na všech okolo. Tohle je jen malá daň, takže bych si neměl stěžovat."

„Proč vám tak záleží na tom, co říkají? Je to tak důležité? Kdyby vás třeba uviděli s někým se líbat a roznesli pak všude, že prožíváte vášnivý románec - copak by to byla taková tragédie?"

„Moje děti."

„Ty to sotva ovlivní," namítla. „Jsou jim čtyři."

„Jenže kdyby si ta žena udělala špatnou představu..."

„Máte strach, že když se nějaké dotknete, musíte se hned oženit? Víte, to zní trochu... předpojatě."

„Já vím," usmál se posmutněle. „Zní to namyšleně."

„To docela určitě."

„Takže kdybych vás políbil, nemyslela byste si, že to k něčemu povede?"

Zamyslela se.

„Asi ne, vzhledem k mým šesti dětem."

Mávl rukou k parkovišti, které leželo hned vedle přístavu. Jak Kirsty stihla zjistit, bylo to oblíbené místo, obyvatelé Dolphin Bay sem jezdili, když měli náladu, nebo jen zkontrolovat příliv. Teď tu stálo nejméně deset aut.

„Víte," nadhodila, „kdybyste mě políbil, mohl byste to používat celé roky jako štít."

„Jak to?"

„Ráno by se to rozneslo všude po městě. Doktor si začal s tou americkou doktorkou. Pak nic. Doktorka se vrátí do New Yorku a zdrceného doktora tu nechá. Mohl byste se celé roky maskovat zlomeným srdcem."

„No ne, díky."

„Byl to jen nápad," zazubila se. „Nabízím se pro větší dobro. Anebo..." Odmlčela se. „Nebo bych mohla všude vykládat, že jste věděl, že mám manžela a šest dětí. To by taky zabralo. Možná ještě víc."

„Ano?" Zíral na ni, jako by se pomátla.

„Matky by před vámi varovaly své dcery. Nepřibližuj se k němu, je to rozvraceč rodin."

„Vidím, že to máte vymyšlené."

„Jenom se snažím pomoci."

„Proč?"

„Trápíte se," vysvětlila. „Já jsem odbornice na bolesti."

„Proč si myslíte, že mě něco bolí?"

„Myslím, že jste hrozně sám," vyhrkla. „Že když vás opustila manželka, zůstal jste rozčarovaný, raněný a bojíte se. Chcete sebe i své dcerky chránit před tím, aby vám někdo někdy takhle ublížil znovu, a vymlouváte se na místní drby, abyste si k sobě nemohl nikoho pustit blíž."

„Nesmysl."

„Ano?" Otočila se k němu. „Opravdu, Jakeu? Dobře víš, že nás to k sobě táhne. Když si odmyslíme falešné zástěrky, máš opravdu nějaký rozumný důvod, proč mě teď nelíbáš? Když to oba chceme?"

„Já..."

Povytáhla obočí a odvrátila se. Copak se pomátla?

Za chvíli ji nechají odvézt do blázince.

Ucítila ho za sebou.

Nevěděla, jestli má doufat, nebo ne.

„Kirsty?"

„Ano?"

„Buďto tě budu muset uškrtnit, nebo políbit," řekl zničene. „Takže se otoč, vybral jsem si líbání."

Políbil ji.

V duchu si spílal. Je to šílené. Navlékla to na něj, a kdyby měl zdravý rozum, okamžitě by odešel pryč, jenže když ona je tak...

Tak Kirsty.

Žasl nad ní. Objevila se v jeho životě, a najednou jako by se rozsvítilo světlo, které nesvítlo už hodně dlouho - pokud vůbec někdy, o čemž kupodivu pochyboval. Když se oženil, myslel si, že je to láska, ale tohle nikdy necítil.

Jako kdyby balancoval na ostří nože.

Obvinila ho, že má strach, a měla pravdu. Jenže ona je naprosto nespoutaná. Nespoutatelná.

Kirsty.

Díval se do jejích modrých očí, ve kterých by se člověk mohl snadno utopit. Čekala. Publikum na parkovišti také čekalo. A najednou už to nešlo zastavit.

Když ji vzal za ruce, když ji k sobě přitáhl a něžně, zkoumavě ji políbil na rty, bylo to, jako by se dvě poloviny spojily do jedné. Jako by to jediné takhle bylo správně!

Uvědomil si, že právě takovou hledal celý život. A našel ji. Vzápětí přestal myslet na cokoli jiného a vnímal už jen ten polibek.

A ji...

Položila mu dlaně na tváře a přitiskla se k němu.

Tohle nemůže vydržet, pomyslela si Kirsty. Za chvíli se Jake odtáhne a všechny důvody, proč si spolu nic nezačínat, znovu ožijí. Život půjde jako dřív.

Na chvíli zadoufala, že k tomu nedojde, přitáhla ho k sobě ještě těsněji, jako by chtěla zabránit realitě, aby se vetřela mezi ně.

Jenže se stalo, možná to cítil i on, nebo měl vlastní

rušivé myšlenky, protože se najednou odtáhl. Chytil ji za ruce a podržel kousek od sebe.

V očích měl zkoumavý výraz, smích - jenže Kirsty už ho začínala znát a cítila pod závojem smíchu nejistotu.

„Myslíš, že jsme jim toho předvedli dost?“

„Ne,“ řekla a pokusila se také zasmát. Obávala se však, že její rozechvělý tón možná prozrazuje, jaké se v ní svářejí emoce. „Nebudou spokojení, dokud ze mě nestrháš oblečení a nevezmeš si mě přímo tady.“

„To bys chtěla?“ zeptal se stále s úsměvem. Oba ale věděli, že by to bylo možné leda v jiném životě.

Pustil ji a Kirsty se musela přemáhat, aby se nerozplakala. Cítila zdrcující ztrátu.

„Možná jsem neměla tak docela v úmyslu vejít ve známost, jako místní prostitutka,“ vypravila ze sebe v pokusu o odlehčení. „I když to by určitě s vaší pověstí udělalo zázraky. Pohlavní styk na veřejnosti? Žádná matka by k vám nepustila svou dceru ani s chřípkou.“

„Pak bychom to radši dělat neměli.“

„Neměli.“

Vzal ji za ruku, propletl s ní prsty a vydali se na cestu zpátky. To gesto ji zvláště zasáhlo.

„Takže myslíš, že teď jsem se právě zachránil před věčným dohazováním?“ zeptal se a lehkost mu z hlasu najednou vyprchala. Tiskl jí dlaň, jako by ji nikdy nechtěl pustit.

„Příštích pár týdnů nás budou brát, jako že jsme spolu,“ pokračovala v té šarádě. „Všichni vědí, že spíme ve stejném zámku. A až odjedu, budeš mít v jejich očích znovu zlomené srdce, jako když od tebe odešla žena. Takže další ztracená láska. Dají ti pokoj.“

„Jsi moje ztracená láska,“ zopakoval roztržitě.

„Na to se dokonale hodím, co říkáš?“

„Mmm... jasně."

„Tak vidíš." Zoufale se snažila udržet si lehký tón, ačkoli se v ní cosi lámalo. Neměla daleko k slzám.

Vtom se z jeho náprsní kapsy ozvalo zvonění. Díky-
bohu za mobilní telefony, pomyslela si Kirsty. Za coko-
li, co přeruší tuhle chvíli. Kousek poodešla. Vyškrába-
la se po pláži o něco výš a posadila se do písku. Když si
obouvala sandály, posadil se Jake vedle ní.

„Byla to bezvadná večere," řekla mu. „Krásná pro-
cháзка a krásný polibek. Díky, doktore."

Rty mu zacukaly.

„To je všechno? Konzultace skončila?"

„Myslela jsem, že budeš někam muset."

„Emily Cannonová dostala záškrť."

„Tak jed'. Uvidíme se doma." To sotva, pomyslela si.
Jake s dvojčaty spí v apartmá pro hosty v prvním po-
schodí blízko Anguse, což je od jejího pokoje nejdál
v celém domě. „Tedy jestli nepotřebuješ pomoci se zá-
škrtem," dodala.

„Na záškrť opravdu není anesteziolog potřeba."

„Ještě pořád si pamatuju, co nás o záškrť učili."

„Nepotřebuju tě."

Těžko by se jí mohlo dostat výmluvnějšího odmítnutí.

„Dobrou noc, doktore Camerone," řekla jen.

„Dobrou noc, doktorko McMahonová."

OSMÁ KAPITOLA

Byla to dlouhá noc. Kirsty ležela na posteli a přemítala o tom, co to udělala. Zachovala se jako hloupá husa. Vrhla se na něj.

„Ale líbilo se mi to," omlouvala se sama před sebou. „A jemu taky."

Spánek nepřicházel. Vstala a tiše se vydala do Susieho pokoje, jako to minulý týden dělávala tak často. Zjistila, že i sestra je vzhůru.

„Co se děje?" zeptala se jí. Susie se otočila a usmála se na ni.

„Nic, ty truhlíku. To je ta potíž."

„Cože?"

„Probudil mě Rory mladší, právě si procvičuje kotrmelce," vysvětlila. „Pak jsem se musela jít popáté za dnešní noc vyčurat a teď... tu prostě ležím a myslím na to, že je mi najednou zase dobře. Jako kdybych se právě vynořila z nějaké mlhy. Občas mě to ještě stáhne zpátky, ale ne nadlouho."

„To je moc dobře," řekla Kirsty upřímně a posadila se k ní na postel. „Deprese je ošklivá věc. Měla jsem o tebe strach." Stiskla sestře ruku.

„Já vím," zašeptala Susie. „Taky se někdy bojím, že se to vrátí. Tady je mi báječně, ale pak si vždycky vzpo-

menu, že už tu Rory není, že neuvidí své dítě... Pak mám vždycky pocit, že nemám právo prožívat to, co on už nemůže."

Kirsty nechala otevřené dveře, na chodbě se svítilo. Náhle se u dveří objevil stín. Susie přimhouřila oči, jak se snažila rozeznat, kdo to je. Pak se usmála.

„Jakeu."

Jake se zastavil ve dveřích. Boris byl s ním a vrtěl ocasem.

„Susie," pozdravil ji vlídně Jake. „Děje se něco?" Pak si všiml Kirsty a jeho hlas se změnil. „Omlouvám se, už tady máte osobního lékaře. Jdu do postele. Tak jdeme, Borisi."

„Pojďte na chvíli k nám," zavolala na něj Susie.

Vešel a pátravě se na Susii zahleděl. Kirsty ignoroval.

„Opravdu se nic neděje?"

„Opravdu," ujistila ho Susie. „Zítra jedeme s Angusem za tím fyzioterapeutem, kterého jste nám doporučil."

„Susie se cítí provinile, že se začíná těšit ze života," řekla Kirsty Jakeovi a vstala. „Není tu Rory, aby se radovali spolu. Připadá si kvůli tomu hrozně a bojí se, že se deprese vrátí."

„To je hrozný pocit," řekl Jake tiše. „Znám to. Když mi umřela sestra, bylo strašně těžké smířit se s tím."

„Vám umřela sestra?" podivila se Susie. Kirsty neříkala nic. Uvědomila si, že ji Jake naprosto ignoruje.

„Když jí bylo šestnáct, měla autonehodu," řekl. „Poprvé, když jsem zapomněl... kamarádi mě vytáhli do kina, byl to hrozně hloupoučkový film, hrozně jsme se u něj nasmáli, jak už to pubertáci umí. A pak jsem vyšel ven do tmy a napadlo mě, že Elly tenhle film nikdy neuvidí. Bylo to tak silné, že jsem se pozvracel."

„A vaši kamarádi to nechápali?“ zeptala se Susie jemně.

„Namluvil jsem jim, že je mi zle od žaludku. Věřili tomu, koneckonců, proč by neměli? Člověk si nedokáže představit, co všechno může zármutek způsobit, dokud žádný tak silný nezažije. Ale časem jsem se naučil...“ Zalétl pohledem ke Kirsty, jako by si nebyl jistý, jestli to má říkat před ní. „Naučil jsem se, že nemůžu přestat chodit do kina, na pláž, slavit narozeniny, oženit se, mít děti, jen proto, aby mi víckrát nebylo zle. Protože to nepomáhá. Ztráta a zármutek vás uvnitř tak sváží, že to prostě člověk musí občas ventilovat - třeba si poplakat, nebo něco nakopnout, cokoli pomáhá - ale je to nutné. Jinak zůstane uvnitř svázaný.“

„To jste vystihl přesně,“ zašeptala Susie.

„Rory by byl na vás pyšný. Děláte skvělé pokroky.“

„Byl by, že?“ vzdychla. Pak se podívala z Jakea na Kirsty. „Co vy dva, dnes večer na pláži -“

„Půjdu si lehnout,“ přerušil ji Jake. „Právě jsem se vrátil domů, měl jsem tři naléhavé případy a jsou dvě hodiny.“

„Nesnažil jste se dnes večer na pláži na něco zapomenout?“ nedopřála mu Susie únik. „Nebo jste oba konečně udělali krok vpřed?“

„Asi vám moc nerozumím,“ řekl Jake a vrhl na Kirsty pohled, který ji jasně obviňoval z toho, že přišla domů a všechno sestře vyzvonila.

Susie si toho všimla.

„Na ni se nedívejte, neřekla mi ani slovo. Margiina švagrová byla na tom parkovišti a hned potom nažhavlila telefon. Musela jsem vás varovat. Jsem prostě jenom první, kdo se na to zeptal.“

„No dobře, zeptala jste se,“ opáčil Jake. „A teď už půjdu. Dobrou noc.“

„Neodpověděl jste mi," protestovala Susie.

„Není to vaše věc."

Ta přímočarost Kirsty trochu zaskočila, ale Susie se znovu usmála.

„Ne. Ale jsme s Kirsty dvojčata. Vím o ní úplně všechno. Jen se zeptejte těch svých dvou, jestli mi nevěříte. Kolik asi před sebou Alice s Penelopou udrží tajemství?"

Ani já sama neznám odpověď, pomyslela si Kirsty. Pak se ale podívala na sestru a uvědomila si, že to Susie ví. A možná právě proto se zeptala.

„Mám dost starostí s jedněmi dvojčaty," vzdychl Jake poněkud zoufale. „Další už nezvládnou."

„Zapomeň na to, Suze," řekla Kirsty a znělo to ještě zoufaleji. „Nechej ho jít do postele."

„Jenom se ptám," opáčila umíněně Susie. Zaváhala. „Vyprávěla vám Kirsty o tom, co pronásleduje ji?"

„Ne..."

„Naše matka umřela, když nám bylo deset," začala Susie. „Otec se brzy nato zabil. Od té doby nese Kirsty na ramenou všechnu tíhu sama. Starala se o mě, chránila mě. Vzala tu práci v hospiců, kde se starala o umírající, a myslím, že se to pořád všechno opakuje. Otec měl matku tak rád, že bez ní nedokázal žít. Pak jsem se zamilovala já a dostala tvrdou ránu. Kirsty to všechno z ústraní sledovala a rozhodla se, že sama radši nic takového zkoušet nebude."

„Přestaň," naléhala Kirsty.

„Nemůžeš to tak dělat pořád, Kirsty. Poprvé od chvíle, co se Rory zabil, je mi líp. Začínám se zajímat o to, co se děje kolem mě a zvlášť pak o to, co se děje s tebou."

„To je dobře," poznamenal Jake a měl se k odchodu. „Už musím jít."

„No jistě," souhlasila Susie. „Kirsty, ty už taky běž."
„Ještě tu chvíli zůstanu."
„Nepotřebuju tě tu."
„Ale potřebuješ," rozčílila se Kirsty. „Dobrou noc, doktore Camerone."
„Dobrou noc, doktorko McMahonová."
A odešel.

Když se za ním zavřely dveře, otočila se Kirsty podrážděně k sestře. „Jak jsi to mohla udělat, Susie? Vždyť jsi mě úplně vyděsila a jeho taky."

„Nejsi vyděšená," řekla Susie zamyšleně. „Kirsty, je úžasný. A ty ses s ním líbala."

„To nic nebylo."

„Takže chceš říct, že ses do Jakea nezamilovala?"

„Blouzníš," opáčila Kirsty. „Změřím ti tlak."

„S mým tlakem nic není," zabručela Susie. „Zato s tebou... No ne, Kirsty, co řekneš Robertovi?"

„Nic."

„No, asi ani nebudeš muset. Je tak nanicovatý, že si asi ani nevšimne, žeš ho nechala."

„Suze!"

„Nech toho," ušklíbala se Susie. „A teď už běž. Nechej mě snít. Ale něco mi říká, že to nejsou jenom sny. Jsme dvojčata a cítím hodně věcí jako ty, na to nezapomínej."

Jak měla po tomhle všem usnout?

Spala jen krátce.

Probudila se brzy a rozhodla se, že si půjde udělat snídani. Jenže když došla ke dveřím do kuchyni, zaslechla zevnitř Jakeův hlas.

„Musíme tě trochu vykrmit," říkal právě. „Jsi kost

a kůže. Jestli z tebe má být doktorský pes, musíš vypadat jako reklama na psí vitamíny."

Jake a Boris.

Kirsty se opřela o zeď a bezostyšně naslouchala.

„Budeme se muset vrátit brzo domů, kamaráde. Vypadá to, že už tu žádná hrozba nehrozí."

Ozvalo se tiché zakňučení. Kirsty si dovedla představit, jak Boris očichává Jakeovi nohavici.

„No jo, bylo to fajn, ale nebudeme si namlouvat, že by to tak mohlo být napořád. Šťastná rodinka, to je iluze."

Další zakňučení.

„Už to bude. Chceš přece, aby byla slanina křupavá, ne?"

Ticho. Zvuk prskající slaniny.

„Kdyby tu nebyla, klidně bych tu ještě zůstal," zabručel Jake najednou. „Jenže tu je a to je moc nebezpečné. Dvojčata, ty a já... jsme rodina a je nám spolu dobře. Nikdo to nesmí ohrozit."

Mohla jít dál. Slanina krásně voněla.

Ale nešla. Vydala se nahoru a zkontrolovala Anguse.

Bylo jí do pláče.

Zapomeň na mužské! Mysli jen na Anguse.

Zaklepala. Když Angus neodpovídal, tiše pootevřela, aby se přesvědčila, že ještě spí.

Nespál. Ležel na zemi pod oknem.

Asi zakopl, napadlo ji. Kyslíková bomba byla převržená a hadičky vedoucí z ní se mu při pádu vytrhly z nosu.

To ne!

„Jakeu!" vykřikla.

Přestal dýchat. Nemohla najít pulz. Ztraceně! Nahmatala krční tepnu. Krk měl teplý, ale pořád nemohla nahmatat tep.

Dýchací cesty. Zkontroluj mu dýchací cesty, huso! Nechej si paniku na později. Strčila mu prsty do úst a hledala nějakou překážku, nenašla však nic.

Infarkt? Mrtvice?

Nasad' mu kyslík. Defibrilátor?

„Jakeu!“

Neumírej, Angusi.

Rychle mu rozhalila vršek od pyžama a přetočila ho na záda. Klekla si nad něj a začala s umělým dýcháním a srdeční masáží.

Jak dlouho tu leží? Byla za ním ve čtyři v noci a to byl ještě v pořádku. Jak dlouho už nedýchá?

Ještě pořád je teplý. Možná... snad...

Za sebou uslyšela rychlé kroky. „Co se to -?“

„Asi infarkt. Máš s sebou -?“

„Běžím pro to.“ Zmizel.

Pokračovala v umělém dýchání a masáží.

Ve dveřích se objevila Susie, ztěžka se opírala o berle. Jak dokázala zdolat schody? Za ní zahlédla Margii a děti. Holčičky byly bledé jako stěna.

„Odved'te děti," zavelela mezi nádechy.

To už se vrátil Jake, všechny bez okolků odstrčil a hodil brašnu s lékařským vybavením na podlahu. Přenosný defibrilátor. Díkybohu.

Rychle se vrhl do akce, napojil Anguse na přístroj.

Zkontroloval monitor.

„Ještě má pulz," vydechl. „Ještě pořád má pulz.“

„Ale -“

„Je strašně pomalý. Pokračuj v masáží, Kirsty.“ Vytáhl z brašny kyslíkovou masku. Kirsty se poodsunula na stranu. Jake masku Angusovi nasadil a pustil mu do plic kyslík.

Kirsty pokračovala.

Co se to děje?

Angus trpí ischemickou srdeční chorobou, to věděla. Jestli se dá ještě najít pulz, možná šlo jen o slabší infarkt. Možná se ho podaří přivést zpátky.

Jake začal se srdeční masáží místo ní. Musejí ho roždýchat.

Muselo se to stát před chvílí. Možná ho probudila vůně slaniny a Jakeův hlas z kuchyně. A pak zřejmě upadl. Jake připravoval zavedení infuze.

Prosím.

A pak se ozvalo tiché zajíknutí. Mohlo se jim to jenom zdát. Ale po něm přišlo další. Angus se sípavě rozkašlal.

Dýchání obnoveno. Dýchání obnoveno!

Dobrý bože!

Staré oči se otevřely. Angus zamžikal, jako by měl bolesti, pak se pokusil soustředit.

„Su... Suzie," zamumlal a Kirsty zalétla očima ke dveřím. Sestra už byla u nich. Nemohla slyšet, co Angus šeptal, ale někdy prostě dokázala vycítit, na co Kirsty myslí.

„Jsem tady, Angusi."

Hleděl na ni a snažil se promluvit.

„Ššš," tišil ho Jake. Přesto odtáhl masku, aby mohl mluvit.

„Dávej pozor," vypravil ze sebe Angus. „Susie... musíš být... opatrná..."

„Nemusíte mít o mě strach," řekla jemně. „I miminko je v pořádku. Měli jsme o vás strach."

„Pašák," zašeptal. „Je po něm..."

Kirsty se musela pousmát, navzdory všemu. Jestli si Angus dělá starosti o dýni, pak je snad ještě naděje.

„Susie se o Pašáka postará," ujistil ho Jake měkce.

„Nemusíš se bát. Teď se koukej dát do pořádku, ať jsi tady, až se narodí Susiino maličké. Musíš do nemocnice.“

„Ne.“ Řekl to tak sveřepě a rozhodně, že se Kirsty málem rozesmála.

„Ale ano, ty starý paličáku,“ nedal se obměkčit Jake. „Pojedeš na celkovou prohlídku. To je rozkaz.“

„Pašák,“ zašeptal ještě Angus, než zavřel oči.

„Slibuju, že se o něj postarám,“ řekla Susie. „Spolu s Benem.“

„Tak jdeme.“ Jake vstal a zvedl starce do náruče. Kirsty naznačil, aby vzala všechno vybavení, na které byl napojený. „Kirsty, šla bys se mnou?“

„Můžu po svých,“ protestoval Angus chabě.

„No jistě a já umím létat,“ opáčil Jake. „Ale dokud to není nutné, radši to dělat nebudeme.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

O dvě hodiny později se Kirsty vracela na zámek ve vypůjčeném nemocničním voze a měla pocit, že snad bude všechno v pořádku.

Podle elektrokardiogramu došlo jen k minimální újmě. Nic, co by se nemohlo zahojit. Angus spal díky uklidňujícím prostředkům, ale dýchal už téměř normálně.

„Musí do Sydney na pořádné kardiologické vyšetření," rozhodl Jake. „Do teď se mi tam toho paličáka nepodařilo dostat, takže musím jednat rychle, než si uvědomí, co se děje." Zaváhal. „Kirsty..."

„Chtěl bys, abych jela s ním?"

Rozzářil se.

„Kdybys mohla. Postarám se zatím o Susii."

„No jistě," přikývla.

Byla nesmírně sklíčená. Z hospiců byla zvyklá na srdceryvné události, ale teď to bylo jiné. Byla v tom láska k těmhle lidem, láska k Dolphin Bay.

Láska k Jakeovi.

Možná jí pár dnů odloučení prospěje, usoudila. Jake zařídil převoz na odpoledne. Měla jet s ním jako jeho ošetřovatelka - ale i jako jeho příbuzná.

„Pašák umírá.“

Kirsty sotva vystoupila, když se v brance do zahrady objevila Susie s Borisem po boku.

„Kirsty, Pašák umírá,“ zavolala znovu. „To se nám Angus snažil říct...“ Opírala se o berle. Šla příliš rychle. Najednou se zapotácela a Kirsty se po ní natáhla, aby neupadla.

„Jake volal,“ oznámila jí sestra. „Říkal, že bude Angus v pořádku a že s ním máš jet do Sydney. Všichni odjeli, tak jsem se šla podívat ven. Kirsty, Pašák -“

„Uklidni se, Susie.“

„Já jsem klidná, ale -“

„Ne, nejsi klidná. Vzpamatuj se. Kde jsou všichni?“

Susie se nadechla a zavřela oči. „Ben odjel domů, aby zalil zahradu, Margie říkala, že tam vždycky musí, když je rozrušený. Když pak volal Jake a řekl nám, že pojedíš do Sydney, rozhodla se, že rychle vyrazí na nákup, protože mě tu nechce nechávat dlouho samotnou. Dvojčata vzala s sebou. Jenže když odjeli...“ Susie vzlykla.

„Ale no tak,“ položila jí Kirsty ruku na paži. „Vždyť se nic tak hrozného neděje.“

„Ale děje,“ popotáhla Susie. „Vím, proč měl Angus infarkt. Musel to vidět. Když odjeli, šla jsem se tam podívat. Někdo Pašáka vytrhl ze země. Přesadila jsem ho, ale bude trvat několik dnů, než se kořeny vzpamatují a začnou přijímat živiny. To je konec.“

Dýně na tom byla opravdu bídne. Rostlina ještě nebyla úplně zvadlá. Některé listy blíž stonku byly dosud tuhé, ale ty blízko plodu schlíple visely. Susie kolem rostliny postavila přístřešek, aby byla ve stínu. Také prolila půdu kolem vodou, ale ani to zjevně nestačilo.

„Někdo ji vytrhl ze země," zašeptala. „Asi máme štěstí, že se celá rostlina neulomila, ale takhle nebude Pašák dostávat vodu a nepřežije."

„A nedozraje tak jako tak?" zeptala se Kirsty. Dostalo se jí opovržlivého pohledu.

„Na to je moc brzy. Než by začal zrát, ještě by musel hodně poporůst. Jestli ho teď utrhneme, nebude k ničemu. Určitě je to ten důvod, proč dostal Angus infarkt. Podíval se z okna a chtěl běžet ven. Kdo mohl něco takového udělat?" Susie se posadila na zem. „Angus bude nešťastný."

Kirsty otevřela ústa, pak je však zase zavřela.

Ne, to je nesmysl.

„Proč je to hloupost?" zeptala se Susie.

„Vidíš, děláš mi to samé jako Jake," postěžovala si Kirsty. „To si nemůžu aspoň svoje myšlenky nechat pro sebe?"

„Jake tě má rád stejně jako já, jenom si to ještě neuvědomil," opáčila Susie. „Tak cos chtěla říct?"

Kirsty ignorovala tu část o Jakeovi.

„Napadlo mě... Proudí tím stonkem jenom voda?" zeptala se nejistě.

„Ano."

„Obyčejná voda?"

„Jsou v ní taky živiny z půdy. Ale to není tak důležité."

Kirsty si klekla vedle sestry a pečlivě dýni prohlédla. „Suze, kdybys uřízla list a dala ho do vázy, čerpal by vodu z ní. Kdybys uřízla tenhle stonek a strčila ho do vody, stalo by se totéž?"

„Plod by natáhl vodu do sebe," řekla Susie, „ale nebylo by jí dost. Navíc by stonek za dva tři dny začal uhnívat."

„Ale kdybychom dokázaly dostat vodu do ston-

ku..." uvažovala Kirsty nahlas. „Co třeba infuzí? Jen dokud se kořeny nevzpamatují."

Chvíli bylo ticho. „No tohle," vydechla pak Susie. „Páni."

„Nejsem si jistá, jestli to zabere," upozornila ji Kirsty.

„No rozhodně je to lepší, než tu sedět a dívat se, jak vadne. Máš tu všechno, co k tomu budeš potřebovat?"

„Jake mi půjčil nemocniční auto. S tím jezdí k naléhavým případům, když potřebují záložní. V kufru je všechno vybavení."

„Tak na co čekáme?"

„Cože jste udělaly?" Jakeův hlas zněl v telefonu nevěřícně. Volal, aby řekl Kirsty, že letadlo do Sydney má odletět ve dvě hodiny. Nadšená Susie mu dopodrobna popsala zákrok na záchranu Pašáku. Pak předala telefon Kirsty a odešla zpátky na zahradu.

„Daly jsme Pašákovi infuzi," řekla Kirsty a snažila se nemluvit příliš samolibě. „Použila jsem tenkou kanylu. Listy nejbliž plodu už se začínají vzpamatovávat. Věř tomu nebo ne, možná to opravdu vyjde."

„Děláš si legraci."

„Nejsi jediný doktor, který umí improvizovat, když si to situace žádá," opáčila.

„Asi ne." Nastala chvíle ticha. „Kirsty, víte už, jak to, že ta dýně byla vytržená?"

Kirstyina dobrá nálada ochladla. „Nechápu to," řekla pomalu. „Možná... že by Boris?"

„Je to tam kolem rozhrabané?"

„Ne." A najednou už věděla, na co Jake myslí. Mělo ji to napadnout rovnou. Něco takového by mohl udělat jedině člověk, který by chtěl Angusovi ublížit.

„Kdo je tam teď s vámi?“ zeptal se Jake.
„Jsme tu jen já a Susie.“
„Běžte dovnitř a zamkněte se. Jedu domů.“

Je paranoidní, říkala si Kirsty. Dobrá, možná má Kenneth na svědomí zničenou dýni, věděl, jak na ní Angusovi záleží a jak by ho to ranilo. Ale zamykat se kvůli němu...

Když si však vzpomněla, jak se Kenneth díval na Susii, lehkomyšlnost ji přešla.

Susie se s Borisem vrátila na zahradu.

Kirsty se vydala za ní. Jake to trochu přehání, opakovala si. Nemají se čeho bát.

Jenže když vyšla ven, uviděla Kennetha.

Mířil její sestře pistolí na hlavu.

Všechno kolem jako by ztichlo.

„Kennethe,“ zavolala, aby ho rozptýlila a on přestal na Susii mířit. Ta se ztěžka opírala o berle a nevypadala dobře.

„Jsi ona...“ zamumlal Kenneth a už z toho bylo patrné, že je nemocný. Bylo zřejmé, že je zoufalý a že ho matou svou podobou.

„Kdo jsi?“

„Jsem Susie,“ vymáčkla ze sebe Kirsty. „Roryho manželka.“

„Ne.“ Tohle chápal správně. Pistolí teď mířil Susii na břicho. „To ona je jeho manželka. Je těhotná. Zjistil jsem si všechno. Když staroch chcípne, zdědí to dítě všechno. A já nedostanu nic.“ Soustředil se na Susii. „S tou dýní to zabralo, co? Viděl jsem, jak ho odváželi do nemocnice. Každou chvíli bude po něm a všechno bude moje. Jenom se musím zbavit vás dvou.“

„Angus neumírá," naléhala Kirsty, ale nevnímal ji.

„Když jsem zabil Roryho, myslel jsem, že mám vystaráno."

Panebože. Kirsty viděla, jak Susie zbledla. Chvilí měla strach, aby sestra neomdlela. Udělala instinktivně krok vpřed, ale pistole se otočila na ni. Zůstala stát.

„Tak je to správně," zavrčel. „Mysleli jste, že to byla nehoda, co? Stačilo si trochu pohrát s brzdami. Udělal jsem to tak, aby nikdo nic nepoznal. Pak jsem jenom čekal. Myslel jsem, že se zabijete oba, ale hlavně že se zabil Rory, pak už mi to bylo jedno. Mohlo mě napadnout, že jsi těhotná!"

„Tentokrát ti to ale neprojde," varovala ho Kirsty a snažila se, aby zněl její hlas klidně. „Jestli zastřelíš Susii, spustí se mezinárodní stíhání a nakonec tě dostanou. Tak toho nech, dokud to jde."

„Nezastřelím vás," opáčil. „Myslíte snad, že jsem hlupák?"

„Myslím, že na nás míříte pistolí."

„A střelil bych, kdybych musel. To radši ať je po nás po všech, než aby Roryho dítě zdědilo všechno. Ale vymyslel jsem něco lepšího."

„Nezastřelíte nás?"

Cokoli, co by odvrátilo jeho pozornost od Susie, pomyslela si zoufale. Jak dlouho bude Jakeovi trvat, než se sem dostane? Příliš dlouho. Neudrží s ním konverzaci takovou dobu.

„Bude to vypadat jako nehoda. Přijel jsem kvůli tomu motorovému člunem."

„Člunem?"

„Je dole, pod útesem," řekl. „Tak se hněte."

„Susie nedokáže slézt po skále. Vždyť může sotva chodit."

„No, tak to se mi budeš taky hodit," zavrčel. „Dostaneš ji dolů, nebo ji prostě strčím. Tak se hněte, obě!"

Následovala noční můra.

Zámek stál vysoko nad cestou, kterou protínala vyšlapaná cestička, vedoucí mezi útesy dolů na pláž. Kirsty by dokázala slézt po útesech jako nic, ale se Susii, která se sotva naučila znovu chodit za pomoci berlí, to bylo téměř nemožné. Téměř. Nebýt pistole, která na ně mířila, považovala by to skutečně za nemožné, ale takhle neměly na vybranou. Slézt dolů, nebo na místě zemřít.

Je dost šílený na to, aby to udělal, pomyslela si Kirsty. Ještě pořád si uvědomoval, že pro něj bude mnohem lepší, když se nenajdou těla s kulkami, ale jinak ho s realitou pojilo jen málo.

Mířil zbraní na ně na obě, měl potíže rozlišit, která je která. Kirsty podpírala svou sestru a namáhavě sestupovaly po cestičce mezi útesy.

„Dělejte!" zařval na ně Kenneth, ale ony prostě nemohly postupovat rychleji než hlemýžď. I Kenneth musel pochopit, že se s tím nedá nic dělat.

Boris poskakoval vesele vedle nich a radoval se, že jde na procházku.

Zabije je Kenneth na pláži? Určitě má nějaký plán, ale o co přesně mu jde?

Jak dlouho bude trvat, než se Jake vrátí domů? Jak dlouho by mu trvalo, než by si uvědomil, že jejich nepřítomnost je podezřelá? Pozná to, vždyť jim do telefonu nařídil, aby zůstaly vevnitř a zamkly dveře. Navíc jejich vůz zůstal na nádvoří.

Jenže sotva ho napadne hledat na pláži. Nebude předpokládat, že by mohla Susie dojít tak daleko. Ztratí drahocenný čas prohledáváním zámku a okolí.

„Nemůžu," zasténala Susie. Kirsty ji objala.

„Ale můžeš."

„Ticho," štěkl Kenneth.

„Kennethe, zničíte si tímhle život," řekla tiše. „Jestli nás zabijete, nemůže vám to projít. Pusťte nás a my zapomeneme, že se tohle kdy stalo."

„Zabil jsem Roryho," prohlásil a strčil do Susie pistolí tak tvrdě, že upadla na Kirsty a ta měla co dělat, aby udržela rovnováhu. „Myslíš si snad, že zabiju bratra a pak dovolím, aby mě nějaké hloupé děcko o všechno připravilo?"

Susii vypadla berla z ruky. Kirsty ji teď podpírala z jedné strany, protože o jedné by sestra jít nedokázala. Susie plakala, ale tiše.

Nebojuje, pomyslela si Kirsty zoufale. Jako by vždycky věděla, že se stane něco takového. Rory je mrtvý, tak co na tom sejde?

Bude muset bojovat za ně za obě.

Kenneth znovu dloubl Susii pistolí. „Rychleji."

Jenže jak se dá proti něčemu takovému bojovat? Má snad Susii pustit a vrhnout se proti pistoli? James Bond by snad věděl, co s tím. Jenže ten tu není. Zbývalo jen dál podpírat Susii a modlit se.

Kdyby tu jen byla sama...

Ani kdyby tu byla sama, nevěděla by, jak utéct.

Jakeu. Prosím, Jakeu.

Nakonec se dostali na pláž. Obešli poslední skalnatý výběžek a Kirsty zjistila, že Kenneth všechno připravil.

V zátoce byly dva čluny. Motorový člun kotvil kousek od pobřeží, dřevěná loďka byla vytažená na písčiny břeh. Plavidla spojovalo lano.

„Nastupte si do té loďky," nařídil jim. „Rychle!"

„Co chcete udělat?" Kdyby tu byla bez Susie, mohla

by se aspoň pokusit utéct, schovat se nebo tak něco. Ne jen poslušně vykonávat jeho rozkazy.

Jenže Susie by zůstala dokonalý cíl pro jeho kulky.

„Zmlkni a vlez dovnitř.“

Zbývalo dostat se do loďky, kam musela Kirsty sestru v podstatě přenést. Berle byla na měkkém písku k ničemu. Susie se Kirsty křečovitě držela a třásla se.

Najednou ale strach ustoupil a vystřídal ho vztek. Chladný nebezpečný vztek.

Chce je zatáhnout na moře a zastřelit je tam?

„Jestli nás zastřelíte na moři, stejně voda vyplaví naše těla na břeh. A když je najdou prostřelená, pořád budete obviněn z vraždy.“

„Nikdo prostřelený nebude, jestli si o to nebudete koledovat,“ zavrčel. Stál na mělčině vedle motorového člunu. „Tak rychle, dovnitř!“

Kirsty najednou došlo, co bude následovat. Nastoupí do loďky, on do motorového člunu a odtáhne je na moře. A tam? Co se asi stane tam?

Kde je Jake?

Susie se držela boku loďky. Klesla na kolena a Kirsty se sesula do písku vedle ní.

„Musíme nastoupit,“ přemlouvala sestru. „No tak. Obě umíme plavat. Třeba se z toho dostaneme.“

„Zabije nás.“

„Nastupte,“ zařval Kenneth a Kirsty vstala.

„Snažíme se.“

Najednou se u nich znovu objevil poskakující Boris. Honil na pláži racka, teď se však vrátil a vrtěl ocasem.

„Vyžehňte toho psa!“ zaječel Kenneth a namířil na něj.

„Jestli ho zabijete, bude to důkaz, že nás máte na svědomí,“ křikla Kirsty a zbraň poklesla.

„Tak ho zažehťe. Nechci ho v loďce.“

„Běž najít Jakea, Borisi,“ řekla zvířeti bez velké naděje. Pak ji něco napadlo.

Spustila ruku do písku. Nahmatala chuchvalec suchých řas, které vyplavilo moře.

„Běž domů, Borisi,“ nařídila psovi a postrčila ho. Za krk. Za obojek.

Opodál přistál na pláž racek a Boris znovu odběhl. Za obojkem měl zastrčené suché řasy.

Víc už udělat nemůžu, pomyslela si Kirsty nešťastně. Byla to poslední možnost, jak dát někomu vědět, kde jsou.

Prosím, ať z něj řasy nepadnou. Prosím, ať si jich Jake všimne!

O dvě minuty později už byly obě v loďce. Kenneth nastoupil do motorového člunu. Nastartoval motor a vyrazili na širé moře vstříc svému osudu.

„Kde jsou?“

Jake už chtěl jít prohledat zámek, když se vrátila Margie s dvojčaty. Susie s Kirsty s nimi nepřijely. „Kde jsou Kirsty a Susie?“ zeptal se okamžitě.

„Asi venku na zahradě,“ pokrčila Margie rameny. „Penelope, vezmi tu tašku se zmrzlinou, Alice, ty máš na starosti nákup z masny.“

„Táta má strach,“ poznamenala Alice zvědavě. Jake už mířil na zahradu.

Nikdo tam nebyl.

Jen Pašák se stojanem a infuzí. Navzdory neklidu se musel pousmát. Kirsty je opravdu neuvěřitelná.

Dovede probouzet pacienty z mrtvých.

Musejí být vevnitř.

Nebyly.

„Doma nikdo není, tati," oznámila Penelope, když vyběhla ze dveří do kuchyně. „Šly jsme se zeptat, jestli si Susie nedá zmrzlinu. Jsou na zahradě?"

„Máš strach z Kennetha?" zeptala se Margie zamračeně. Mluvila jako by nic, aby nepoplašila děti, ale těm bystrým hlavičkám nic neušlo.

„Ten zlý pán tu zase byl?" chtěla vědět Alice.

„Asi ne," řekl Jake, ale z kapsy už vytahoval telefon. Musí zavolat na policii. Hned!

„Jé, tady je Boris," zvolala Alice, když se Boris vepchal zadními dveřmi dovnitř. „Fuj, je celý mokrý!"

„A pod obojkem něco má," oznamovala Penelope. „Řasy."

Kenneth byl šílený, ale ne hloupý.

Kirsty napadlo, že by snad mohly vyskočit z loďky a doplavat ke břehu. Bylo teplo a i kdyby Susie dlouho plavat nevydržela, mohla by se prostě nechat nést vodou. Jestli je prostě hodí do moře, pořád by mohly mít šanci. Ale nějak pochybovala, že by byl jeho plán tak jednoduchý.

I teď mířil dál na Susii.

Možná ví, kde jsou žraloci, napadlo Kirsty, a přeběhl jí mráz po zádech.

Loďka nebyla k plavbě po moři stavěná, nabírala vodu, ale to bylo to poslední, co by je trápilo. Susie se krčila vepředu a Kirsty ji objímala, aby ji co nejvíc uklidnila v rámci možností.

„Co si počneme?"

„Nevím," přiznala Kirsty.

Pak se podívala před sebe a najednou pochopila.

Byli asi dva kilometry od břehu. Hladkou hladinu moře tu rušily rozeklané útesy, které se vynořovaly ze dna oceánu. Asi osm útesů. Jako ostré zuby.

Kenneth mířil přímo k nim, čím dál rychleji. Spustil pistoli a Kirsty uviděla, jak se ve slunci zableskl nůž.

Už věděla.

Poveze je tak, aby mířily přímo na útesy, pak přerízne lano, kterým byla plavidla spojená. Kirsty se málem zastavilo srdce. Jestli jim zůstane rychlost, jakou mají, loďka se roztrhne o útesy na třísky. A pak...

Rychle začala táhnout sestru z přídě loďky, křičela na ni a vlekla ji ke straně, do nejnižšího místa.

„Chce nás nechat rozbít o skály," volala. Dobrý bože...

Kdyby vyskočily teď, ještě pořád by byly v klidných vodách, uvažovala. Jenže pak by k nim snadno mohl i on. Nezbývalo než čekat.

I Susie pochopila. Sevěla jí ruku.

Kenneth se otočil a upřel pohled na útesy. Musel. Potřeboval navést člun téměř na útesy a uniknout až v poslední chvíli, aby měla loďka dostatečnou rychlost.

Obě se vrhly ke straně loďky a ta se na jeden děsivý okamžik zakymácela tak, že se zdálo, že se převrhnou.

Moc brzy.

Kenneth už byl jen sto metrů od útesů. Padesát. Třicet.

Ted'!

Stalo se to tak rychle. Přerízl lano. Loďka se jejím prudkým pohybem vychýlila na stranu, ale plula dál, dál...

Obě sestry se zapotácely a vzápětí spadly do vody.

DESÁTÁ KAPITOLA

Náraz Kirsty překvapil. Ucítla ostrou palčivou bolest v hrudi, když se potápěla. Ale Susie ji dál držela za ruku. Susie je s ní. Vynořila se nad hladinu.

Čekaly téměř příliš dlouho. Téměř. Kolem nich plavaly úlomky roztržštěného dřeva. Lodky, která se rozbila o útesy. Bez nich.

Jsou v bezpečí?

Ještě ne.

Kenneth se teď musí soustředit na řízení, uvědomila si Kirsty v té malé části rozumu, která ještě zbývala navzdory strachu a té kruté bolesti.

Susie ji táhla za ruku. Její těhotná a napůl invalidní sestra pochopila rychleji než ona.

Vlny se tříštily o skály. Za bouře by nepřežily. Ale dnes bylo moře klidné. Susie ji táhla do zpěněné vody.

Tam leží jejich záchrana.

Kenneth si jich nemusel všimnout, jestli mají aspoň kapku štěstí.

Doufaly, že se natolik soustředil na zvládnutí svého člunu, že si nevšiml, co udělaly.

Snažily se co nejméně vyčnívat nad hladinou a nenápadně se rozhlížely.

Možná si nakonec vybral špatné oběti, pomyslela si

Kirsty. Obě hrály jako děti vodní pólo, takže byly ve vodě jako ve svém živlu.

Susie kývla hlavou k jediné mezeře mezi útesy. Byla v ní spousta zpěněné vody, ale možná by to přece mohly zvládnout. Jestli se jim podaří dostat skrz...

Se spojenýma rukama to ale nepůjde, to jim bylo oběma jasné. Kirsty otupovala bolest na prsou. Asi jsem si zlomila žebro, napadlo ji. Soustředila se na své dýchání. Nádech. Výdech. Bolelo to, ale naštěstí nebude perforovaná plíce.

Susie jí stiskla prsty s tázavým výrazem. Poznala, že má sestra bolesti.

Ale jiná možnost nebyla.

Proplaveme a setkáme se na druhé straně.

Ted'.

Bylo to neuvěřitelné, ale dokázaly to. Kirsty kopala zuřivě nohama. Potopila se a snažila se nevnímat protestující hrudník.

Nějak se jí podařilo najít průrvu. Lámaly se o ni vlny a strkaly ji stranou. Musela se na okamžik vynořit, jen aby se zorientovala a nadechla. Pak se znovu potopila.

A proplula skrz.

Na druhou stranu.

Vynořila se.

Pak čekala. Jen pár vteřin, ale žádné vteřiny jí ještě neubíhaly tak pomalu. Prosím, ať je Susie v pořádku. Jak se dostane skrz? Nohy má zesláblé. Je v devátém měsíci těhotenství! Prosím...

A pak se vedle ní zčeřila hladina a sestra se vynořila vedle ní. Dokonce se smála!

Tohle byla ta Susie, vedle jaké vyrůstala. Divoká, rozpustilá, odvážná a veselá, horká hlava, která si vybrala jako profesi zahradničení, protože byla ráda ven-

ku a vrtala se v hlíně. Roryho smrt tuhle starou Susii utlumila, v posledních dnech se však znovu začínala vracet. Kennethovo počínání ji definitivně probudilo zpátky k životu.

„Jen ať si nás teď dostane," prskla Susie.

Popadla Kirsty za ruce a společně šlapaly vodou mezi útesy. Hlavu měly pořád jen těsně nad hladinou, od výhledu na obzor je dělila hradba vlnobití. I kdyby se teď Kenneth otočil, neviděl by je. Leda by připlul s člunem tak blízko k útesům, že by riskoval vlastní smrt.

Jak dlouho by tu měly zůstat?

Jak dlouho bude Kenneth čekat? Uvidí, že je jejich loďka na padrt'. Jistě ho uspokojí vědomí, že musejí být jestli ne mrtvé, tak alespoň vážně zraněné a kilometry od pobřeží.

Nebude čekat dlouho, usoudila Kirsty.

„Co tě bolí?" zeptala se Susie.

„Možná jsem si přerazila žebro," řekla Kirsty. „Nic dramatického. Co ty?"

„Můžu šlapat vodu třeba do večera."

To nemůžeš, pomyslela si Kirsty. Nemáš tolik síly, jak se ti zdá. Teď je hladina adrenalinu vysoká, ale až budeme ve vodě hodinu nebo ještě déle...

Možná by se jim podařilo vyškrábat se na některý ze skalnatých výčnělků. Za chvíli se porozhlédne, aby zjistila, jestli by se to dalo provést.

Ale teď ještě ne. Až za chvíli.

Jakeu, musíš nás najít.

Pláž byla liduprázdná, ale byly tu známky něčí přítomnosti. V písku byly stopy. Troje různé. Dvoje menší - ženské, jedny větší. A pak ještě psi.

V písku byla hluboká propadlina. Někdo sem vytáhl člun a pak ho zas zatáhl na vodu.

Má je v nějakém člunu nebo loďce, pomyslel si Jake a srdce mu bušilo jako splašené. Ale kde...?

„Zavoláme vrtulník," rozhodl Fred Mackie, policista z Dolphine Bay. Tvářil se stejně zachmuřeně jako Jake. „Jestli ho někam neodveleli, byl by tu ani ne za půl hodiny."

„Půl hodiny!"

Fred položil Jakeovi ruku na rameno. „Mezitím nechám prohledat každou loď v přístavu."

„Jestli je zabije na moři..."

„Je to blázen, ale ne takový," uklidňoval ho Fred, ačkoli si sám nebyl jistý. Znával totiž Kennetha jako dítě. „Zavolám taky krizovou psychiatrickou jednotku."

Jakeovi u pasu zazvonil mobilní telefon. Automaticky hovor přijal.

„Jakeu?"

Byl to Angus.

„Řekli mi, že má obě děvčata," zajíkl se Angus, zjevně strachem bez sebe.

„Poslouchej, nemusíš -"

„Přestaň mě ochraňovat," přerušil ho Angus. „Na to tady mám sestřičky. Víím, že se něco stalo. Nezapomínej, že se tady nic nadlouho neutají."

„Neměj strach -"

„Jistěže mám strach," odsekl Angus. „Měl jsem ráno sebrat sílu, abych vám dokázal říct, co víím. Když jsem uviděl Pašáka, věděl jsem, že to musel udělat on. Je tu jedna věc... možná víím, kam je vzal."

„Kam?"

„Má hrůzu ze střelných zbraní," vykládal Angus. „Fascinují ho, ale jak se začne střílet, je strachy bez se-

be. Jeho otec ho s nimi škádlil, což asi taky moc nepomohlo. Říkám ti to proto, že na ně možná míří pistolí, ale pochybuju, že by ji použil. Ale jestli má v plánu něco zlého..."

„Pokračuj."

„Víš, kde jsou Zubaté skály?" řekl Angus a Jake si pomyslel, že by ho měl umlčet, protože slyšel jeho pisklavý šepot a myslel na to, že se stařec příliš vysiluje. „To je řada útesů asi dva kilometry od pobřeží. Na severo-severo východ. Podívej se do námořní mapy..."

„Najdu to," ujistil ho Jake rychle. „Proč myslíš, že jsou právě tam?"

„Kenneth tak kdysi zabil psa," zašeptal Angus. „Roryho psa. Proto tenkrát Rory odešel. Bydlel u mě se svým černým labradorem, který ho všude provázel. Kenneth přijel a mohl puknout závistí, že je Rory u mě. Vzal toho labradora na moře na provizorním voru a nechal ho rozbít o ty útesy."

„Panebože."

„Musíš být rychlý, Jakeu," dodal tiše Angus. „Rychlý."

Budou muset z vody.

Krčily se za skalami už patnáct minut. Byla jim čím dál větší zima a měly strach. Kirsty zle bolelo na prsou. Susie byla čím dál tišší. Nakonec přestala mluvit docela. Kirsty usoudila, že když vylezou z vody, budou možná riskovat, ale když nevylezou, budou riskovat docela určitě.

Jedna ze skal měla plošší povrch, hned nad vodou. Kdyby se dostaly tam...

„Susie, vylezu nahoru. Pak tě za sebou vytáhnu."

Žádná odpověď.

Kirsty se otočila na sestru. Susie měla zorničky rozšířené, jako při bolestech.

„Co se děje?“

„Nic.“

No jistě. Ale stejně se nedá nic jiného dělat.

Alespoň že začal odliv. Znamenalo to, že jakmile se dostanou na skálu, budou z dosahu vody na několik dalších hodin.

Bude to stačit, aby je Jake našel?

Pokud už je ovšem Kenneth pryč.

Prosím...

Popadla Susii za ruce a táhla ji vodou k oné plošší skále. Kdyby byly obě při plné síle, nebylo by to nic tak těžkého, ale takhle...

Kirsty namáhavě dýchala. Bolelo to.

„Jsem nemožná,“ zašeptala Susii.

„Nemožná dvojčata,“ zmohla se sestra na odpověď.

„Nemožná dvojčata, co musejí vylézt na skálu.“

Nakonec se jim to podařilo. Kirsty lezla napřed, čekala, až přijde vlna, aby ji pozvedla nahoru, a snažila se nevykřiknout, když se hrudníkem položila na plochý a tvrdý povrch. Zaplavila ji vlna bolesti.

Zapomeň na to žebro. Musíš pomoci Susii, nařizovala si.

Tak to udělala. Sestru mohla dostat nahoru jediné tak, že se natáhla dolů a tahala ji oběma rukama.

Bolest byla přímo oslepující.

Když byly na kameni, obě zůstaly mlčky ležet. Kirstyina bolest po čase opadla z agónie na prostě příšernou.

Ale dokázaly to. Jsou z vody a Kenneth není nikde v dohledu.

Jake pro ně přijde.

„Už je dobře,“ zašeptala a stiskla Susii za ruku.

Ta jí stisk oplatila s takovou silou, že Kirsty vyjekla.

„Teď už máme jenom jeden problém," zašeptala Susie nakonec.

„A to?" Kirsty mohla sotva dýchat. Začínala mít strach, že jí zlomené žebro přece jen plíci probodlo.

„Myslím, že jsem právě měla čtvrtý stah."

„Jak rychle může tahle věc jet?"

Rybářská loď Roda Hendryho byla jediné plavidlo v přístavu, které bylo kompletní i s kapitánem, když Jake se seržantem Mackiem dorazili. Policista teď udílel rozkazy do vysílačky, Jake stál s Rodem u kormidla a nutil ho, aby pluli co nejrychleji.

„Jestli pojedu ještě rychleji, kamaráde, motor vyletí z lodi napřed," řekl Rod. „Jedu tak rychle, jak je to bezpečné." Přimhouřil oči proti slunci. „A co je sakra tohle?"

Jake vzhlédl. Popadl Rodův dalekohled a zaostřil. Motorový člun. Na něm člověk, schoulený na zádi.

„To je člun Scotta Curryho," usoudil Rod. „Viděl jsem ho ráno vyjíždět z přístavu." Zamračil se. „To je ale divný, Scott je v Queenslandu."

„To bude Kenneth," prohlásil Jake. Motorový člun změnil kurs a začal se jejich rybářské lodi vzdalovat. „Frede!" křikl Jake na policistu. Ten se podíval naznačeným směrem.

„Mám se pustit za ním?" zeptal se Rod s nadějí, věděli však všichni, že honit motorový člun s rybářskou lodí je nesmysl.

„Zavolám na základnu," řekl Fred zachmuřeně. „Je na člunu sám. Někoho pro něj pošlu. Mezitím..."

„Musíme k těm útesům," naléhal Jake. „Jed'te!"

„Jestli táhl loďku tak silným člunem...", nadhodil Fred zamyšleně, Jake ho však přerušil dřív, než mohl

dokončit. Všichni si uvědomovali, co se mohlo stát. Co se také pravděpodobně stalo.

„Řekl jsem, že s ní nechci chodit," zašeptal Jake. Fred na něj překvapeně pohlédl.

„To je poprvé, co tě slyším o něčem takovém mluvit."

„Nechci s ní chodit," opakoval Jake zoufale. „Chci se s ní oženit."

„Otevřená jsi na tři prsty. Susie, jedeš jako lokomotiva. Musíš zpomalit."

„Jak můžu zpomalit?" zašeptala zoufale Susie. „Mám si dát nohy křížem? Au!"

„Prodýchávej stahy," nabádala ji Kirsty. „A v žádném případě netlač."

První porod má trvat dlouho, pomyslela si frustrovaně.

Nebylo tu nic, čím by se dal zastavit.

A jestli se dítě narodí tady...

Už tak jsou promáčené a prochladlé. Nemají nic, čím by ohřály předčasně narozené dítě.

I když vlastně nedonošené nebude, vždyť Susii zbývají do termínu jen tři týdny.

Přetáhla si promočenou větrovku přes hlavu a složila ji, aby měla Susie alespoň nějakou náhražku polštáře. Jejich balvan byl necelé dva metry dlouhý a metr široký. Svažoval se do vody.

Vynikající porodní sál.

„Mám strach," zajíkla se Susie a Kirsty se pokusila o profesionální přístup.

„Ale, ale, paní Douglasová, co tak strašného se tu děje? Ženy rodí děti odjakživa. Jediný rozdíl je, že budeme rodit do vody."

Susie se pokusila o úsměv - ale nepodařilo se.

„Chtěla bych koupel teplou, prosím, paní doktorko.“

„Nesmysl.“ Zmlkla, když přišel další stah. Už byly od sebe ani ne dvě minuty. Susie jí svírala ruku tak silně, že ji málem rozmáčkla. „Jednou o tom napíšeš knihu,“ řekla sestrě. „Přirozený porod jinak. Moře, slunce, delfíni a naprosto žádné vyrušování.“

„Chtěla bych k tomu pustit Enyu,“ pokusila se žertovat Susie.

„Nic takového,“ pokračovala Kirsty v pokusu o rozptýlení. „Na to bychom potřebovaly technologii, navíc si představ, s jakými všemi bacily bychom mohly přijít do styku v normální nemocnici. Jsou plné zlatých stafylokoků. Nechceš přece, aby tvé dítě chytilo zlatého stafylokoka.“

„Ne, to nechci.“ Susie se přerývavě nadechla a humor vzal za své. „Kirsty, nemůžu přece porodit tady na skále.“

„No, obávám se, že nemáš na vybranou,“ opáčila Kirsty, když přišla další kontrakce.

Jsou několik kilometrů od pevniny. Až přijde příliv, skončí pod vodou. A někde kolem se potlouká Kenneth s vražednými úmysly.

A teď ještě porod.

„Jestli jsem si někdy myslela, že žádného chlapa nepotřebuju, mohla bych si to ještě rozmyslet?“ zamumlala tiše. „Jakeu, potřebuju tě. Ted' hned!“

„Jede sem nějaká loď,“ zašeptala Kirsty, ale Susie už vůbec nevnímala. Bolest a strach jí zastíraly mysl. Měla by dostat epidurální anestézii, pomyslela si Kirsty bezmocně. Takový tlak na její už tak zmrzačená záda...

Blíží se k nim loď.

Je to Kenneth? Plavidlo bylo příliš daleko, aby to rozeznala.

Ted' už se zpátky do vody nedokážou schovat. Už by je nic nezachránilo.

Další stah, porod kulminoval do poslední fáze.

„Ne," vykřikla Susie. „Kirsty, ne!"

„Dýchej," nařídila jí Kirsty, vymanila se z jejího křečovitého sevření a přesunula se tam, kde jí bylo potřeba. Čímž získala přesně patnáct centimetrů místa nad hladinou moře. „Dobře, Susie. Jestli musíš, tak musíš. Tlač."

„Kirsty!"

Byli dost blízko, aby je bylo slyšet. Jake stál na straně rybářské lodi a ze všech sil křičel na dívky na skále.

Kirsty klečela u Susie a nebylo vidět...

Určitě ho slyšela.

„Kirsty!"

Padesát metrů. Třicet.

„Blíž už se neodvážím," zabručel Rod, ale než to dořekl, Jake už skočil do vody a co nejrychleji plaval ke zpěněné vodě.

Jednu chvíli byla Kirsty zděšená, zoufalá. Vzápětí byl vedle ní Jake. Vytáhl se na skálu a rychle obhlédl situaci.

„Co se děje?" štěkl a Kirsty tlumeně vykřikla strachem a šokem.

Jake ji vzal za ramena a odtáhl. Byla moc blízko Susie, neviděl na ni.

„Tak zpátky do práce, doktorko McMahonová."

A bylo to. Nějak se opravdu znovu stala profesionálkou. „Pupeční šňůra. Má ji kolem krku. Nedokážu zastavit porod..."

Jake ji zvedl a přenesl na druhý konec balvanu, kde

byl kousíček místa vedle Susiiny hlavy. A pak už se Jake skrčil před Susii a pustil se do práce.

„Susie, přestaň tlačit!“ nařídil tak zostrá, že sebou Kirsty šokovaně trhla.

„Dýchej. Netlač. Nesmíš tlačit, Susie. Přestaň!“

Kirsty pochopila, co dělá. To se snažila udělat předtím, ale ruce měla tak prochladlé, že byly nešikovné, na prsou ji nesmírně bolelo, síly ji opouštěly.

Zatlačí dítě zpátky. Jen trochu. Jen kousek, aby mohl manévrovat.

„A je to!“ zvolal vítězoslavně a Susie vykřikla.

„Už nemůžu-nemůžu...“

„Už je to dobré,“ řekl jí Jake. „Tlač, milá Susie. Jen do toho.“

O deset vteřin později se na svět vynořila Rosie Kirsteen Douglasová. Dva kilometry na moři, na plochem kusu skály. Tři a půl kila, a pronikavý hlas.

Jake ji držel v náručí. Rychle roztrhal svou košili a podvázal pruhem látky pupeční šňůru. Podržel dítě ve vzduchu, jen na vteřinu, aby to viděli muži na člunu, pak ji rychle ukázal Kirsty a s úsměvem předal dítě Susii. Ta je přivinula k sobě a Jake je zakryl promočenou větrovkou.

Ted' už jen musejí doufat, že bude dítě dostatečně v teple, než se odsud dostanou.

To je rozumné, říkala si Kirsty.

Jenže ji poslední zbytky rozumu rychle opouštěly. Susie se usmívala a tiskla dítě k sobě. Už nevnímala nic jiného na tomhle světě, jen to maličké.

Kirsty plakala. Hlavu měla v dlaních a docela pozbyla zbytky sebeovládání. Jake zaklel, a když se mu konečně podařilo dostat se k ní, aby se pro ni mohl natáhnout a vzít ji do náruče, pláč se ještě zhoršil.

Byla ztracená.
Ona přece nikdy nepláče.
Jenže teď se zdálo, že už nedokáže nikdy přestat.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Probudila se v nemocnici, ale tentokrát jako pacientka. Bylo to tak zvláštní, že musela zatřást hlavou, jestli se jí to nezdá. To ale vůbec nebyl dobrý nápad.

Zůstala nehnutě ležet. Když se dovnitř po špičkách vplížila Babs, aby ji zkontrolovala, a ona promluvila, Babs vyplašeně vypískla.

„Myslela jsem, že spíte.“

„Jen se snažím nehýbat,“ řekla Kirsty. Natáhla se a opatrně vzala Babs za ruku, dychtivá po kontaktu s někým z normálního světa. „Co se stalo?“

„Jste celá černá, modrá a červená,“ odpověděla sestra vesele. „Jestli chcete podrobnější diagnózu, doběhnu vám pro ošetřujícího lékaře. Vzhledem k tomu, že poslední dvě hodiny chodí po chodbě a čeká, až se proberete, nebude to trvat dlouho. Změřím vám tlak a teplotu a půjdu pro něj.“ Pak si všimla její výrazu a vzdala to. „No tak dobrá, dojdu pro něj hned. Mám takový dojem, že váš tlak předtím, než se s ním uvidíte, a potom bude dost možná úplně jiný.“

Než se Kirsty zmohla na odpověď, Babs už byla pryč. Vzápětí se ve dveřích objevil Jake s výrazem takové úzkosti, že se Kirsty málem rozesmála. Málem. Když se

člověk směje, otřásá se mu hrudník, a něco takového nehodlala vůbec zkoušet.

„Jakeu.“

Dvěma kroky byl u ní. Vzal ji za ruku, políbil ji na čelo a na rty.

„Kirsty...“

„Copak umírám?“ zamumlala. „Takhle se nechovám ani k pacientům, co mají na kahánku.“

„Klidně jsi umřít mohla,“ vypravil ze sebe. Přitáhl si k posteli židli a posadil se, aniž by jí pustil ruku. Což bylo opravdu velmi uspokojivé. „Kirsty, vezmeš si mě?“

Celý svět ztichl. Svatba?

Příliš mnoho věcí příliš rychle po sobě. Tohle je šílené.

„Mm, ne,“ zašeptala, ale při pohledu do jeho tváře rychle dodala: „Aspoň ne teď hned. Nejdřív si musíme ujasnit pár věcí.“

Okamžitě se rozzářil. „Nemusíš se bát, nemám za dveřmi oddávajícího,“ usmál se a znovu ji políbil. „Co si musíme ujasnit?“

Uvažovat se jí moc nedařilo.

„Spala jsem?“

Dali jsme ti deset miligramů morfia, než jsme tě sundali z té skály,“ řekl.

„Tys mi dal morfium?“

„Měl jsem takový strach o dítě, že jsem si vůbec nevšiml, že máš potíže,“ vysvětloval. „Ale pak ses sesypala...“

„Nesesypala!“

„Správně,“ musel se usmát. „Tak jsi tedy měla záchvat pláče, dokud nepřiletěla helikoptéra. Zvedli jsme Susii s miminkem a přenesli je do lodi, pak jsme navlékli postroj na tebe a tys nám omdlela.“

„To určitě ne," prohlásila.

„Na tom není nic divného, když se tě pitomý doktor snaží nacpat do postroje se dvěma přeraženými žebry," řekl jí. „Pravidlo pro místo nehody: nejdřív všechny prohlédnout a nespokojit se s jejich tvrzením, že jim nic není. Ztraceně, Kirsty, tvůj hrudník dostal zabrat. Zřejmě jsi upadla na skálu, když jste vypadly z lodi. Susie mi vyprávěla, jak jsi ji tahala na tu plochou skálu..." Hlas mu odumřel. „Kirsty, byla to nejstatečnější věc -"

„Susie," přerušila jeho chválu, z níž byla nervózní. Díval se na ni, jako by objevil nový kontinent. „Jak je na tom Susie," dodala rychle, než mohl začít znovu.

„Susie si vede skvěle. Když z lodi viděla, jak jsi omdlela, okamžitě nabrala novou dávku energie. Po tom všem, co přestála, tiskla dítě k sobě, seděla na palubě a hulákala na nás, ať se o tebe postaráme. Prý máme zavolat jiného doktora, že já jsem emocionálně podjatý a nemůžu tě správně ošetřit, že máme okamžitě sehnat ty nejlepší odborníky..."

Kirsty se usmála.

Přesně takovou Susii znala. Rozkazovačnou. Šťastnou.

Konečně je zpátky.

„A miminko je v pořádku?"

Jake se mile usmál. „Rosie je nádherná. Právě teď spí se svou mámou ve vedlejším pokoji. A v posteli naproti ní je Angus, který odmítá jet do Sydney, dokud si nebude jistý, že jste v pořádku. Usnuli se Susii s inkubátorem mezi sebou a těžko říct, kdo vypadá šťastněji."

„Inkubátor?"

„Jen dokud si nebudeme jistí, že je miminko pořá-

ně prohráté. Je to jen pro jistotu, asi by to ani nebylo třeba."

„To je skvělé."

Zbývala ještě jedna věc, kterou potřebovala zjistit.

„A Kenneth?"

Jake se zachmuřil. „Nemůže to počkat?"

„Ne."

„S tím to nedopadlo dobře."

„Tak mi to pověz."

„Viděli jsme ho po cestě k útesům," začal Jake tiše.

„Angus nám poradil, kde máme hledat - a proč. Nechali jsme ho být, protože jsme o vás měli strach a chtěli vás najít co nejrychleji. Ale policista, co byl s námi, to nahlásil vysílačkou, a když Kenneth doplul do přístavu, čekal ho tam uvítací výbor."

„Ale nezadrželi ho?"

Něco v jeho tónu jí napovídalo...

„Obrátil se zpátky na moře. Pustili se za ním rybáři i policejní člun. Honili ho asi půl hodiny a čekali, až mu dojde benzín. Věděli, že je to psychopat."

„A pak?" zeptala se Kirsty, ale podle Jakeova výrazu už tušila, jak to dopadlo.

„Dostal se blízko břehu," vyprávěl Jake zachmuřeně. „Všichni si mysleli, že vyskočí ze člunu a pokusí se utéct, ale on místo toho zvýšil na nejvyšší rychlost a napálil to rovnou do útesů na břehu. Neměl šanci."

Kirsty vstřebávala, co jí právě řekl.

„Psychická porucha je hrozný úděl," poznamenal Jake smutně. „Vím o tom jen málo. Možná, kdybych se měl rozhodovat znovu, vybral bych si psychiatrii."

„To by v Dolphin Bay přišli o nejlepšího doktora na světě," řekla tiše. „Ach Jakeu..."

„Což nás přivádí zpátky k původní otázce," zašeptal

Jake. „Viděl jsem, jak jsi za těch nejtěžších možných okolností zachránila pacienta před utopením, postarala se o hladký porod -“

„Ale no tak, to tys to dítě zachránil.“

„Hladký porod," opakoval Jake, „navíc jsi poznala, kdy je správná chvíle přijmout pomoc. A to všechno jsi dokázala i přesto, žes byla sama tak zbědovaná, že by jiný na tvém místě omdlel bolestí. Rozhodl jsem se, že tu potřebujeme ještě jednoho doktora. To už jsem si říkal dlouho, ale teď to vím jistě. A to tebe, Kirsty. Já... tě tolik miluju.“

„Nemůžeš mě milovat.“

„Jápak to?“

„Ty už přece nikoho milovat nechceš.“

„Ale miluju. Tebe.“

„Dělala jsem ti návrhy," zašeptala. „Tlačila na tebe.“

„A dařilo se ti to moc dobře. Řekla sis jenom o polibek." Zatvářil se ctnostně. „Tak já to chci dovést ještě dál. Žádám tě o ruku.“

Bylo toho příliš.

Bolest se začala znovu ozývat a Kirsty se nedokázala soustředit. Podívala se mu do očí a viděla v nich lásku a touhu. Nejradši by se jen dívala do těch očí a na všechno zapomněla.

Svatba.

Jake.

„Tohle není fér," zašeptal Jake, když si všiml jejího bolestného a zmateného výrazu. „Nebudu na tebe naléhat.“

„Nedokážu přemýšlet," vypravila ze sebe. Ale musí. Jake...

„Ne," řekl tiše. Sklonil se a políbil ji na čelo, odhrnul jí vlasy a položil jí ruku na tvář. „Dám ti teď něco, co tě

pošle do země odpočinku, a až se probereš, můžeme začít znovu."

„Začít..."

„Začneme znovu, Kirsty," dodal tiše. „Zapomeneme, jaký jsem byl osel, zapomeneme i na to, že jsem tě žádal o ruku. Ale taky... zapomeneme na tvůj strach z lásky, strach že všichni kolem tebe umřou, strach udělat krok vpřed. Jen se vyspi, moje milá, a probud' se do nového světa. Našeho světa."

Dodržel slovo.

Příštích několik týdnů, zatímco se Kirstyino pohmožděné tělo zotavovalo a ona se snažila utřídit si myšlenky, už Jake o manželství nemluvil.

Na prvním místě byl jejím lékařem. Jedno z přeražených žebër se vychýlilo a ostrý konec čněl směrem k plíci. Když přiletěl pohotovostní vrtulník, aby Anguse přepravil do Sydney, vzali s sebou i Kirsty. Potřebovala speciální hrudní operaci. „Mělas takové štěstí, že ti to žebro nepropíchló plíci," řekl jí Jake se staženým hrdlem, když jí ukazoval rentgenové snímky. Chyběl opravdu jen kousíček.

Nevolal jí do Sydney častěji než rodinný lékař, který si dělá starosti o pacienta. Velké starosti.

V Sydney si pobyla týden. Dostávala analgetika, dokud bolest neustoupila. Spala a spala.

Vraceli se opět společně s Angusem, tentokrát už normální sanitkou. Jeho srdeční by-pass se také zdařil. Pořád s sebou nosil kyslíkovou bombu, ale dýchal klidně, oči měl živé a celý zářil.

Vracel se domů k Susii.

Protože Susie zůstane, dokud bude starý pán naživu, uvědomila si Kirsty. Susie jí do Sydney volala v jednom

kuse. Popisovala jí, jak dokonalá je její dcerka, o kolik se zlepšila v chůzi, když už ji nezatěžuje těhotenství. Jakmile se Kirsty s Angusem vrátili na zámek, museli jít okamžitě na prohlídku Pašáka.

„Jake mu doplňoval infuzi každý den," oznámila jim Susie pyšně. „Byl opravdu báječný."

„Ještě pořád tu bydlíš?"

„Dnes ráno vzal holčičky domů," řekla Susie a po očku pohlédla na sestru. „Prý potřebujete s Angusem odpočívat, což vám půjde líp, když tu nebudou pobíhat děti s Borisem. Margie zařídila, že sem bude chodit vypomáhat její sestra, dokud zase nebudeme všichni fit."

Což bude jistě brzy, pomyslela si Kirsty, když se dívala na sestru, jak chová svou malou dcerku. Děsila se chvíle, až se maličké narodí, měla strach z laktčních depresí. Místo toho Susii pomohl porod konečně na druhou stranu.

„A Jake přijde... kdy?"

„Prý sem zajde večer a to dnes i každý další den, dokud ho tu budeme potřebovat," odpověděla Susie. „Kvůli Angusovi."

Kvůli Angusovi.

A skutečně. Jake strávil s hrabětem půl hodiny. Pak sešel dolů a popovídal si s Kirsty a Susii, a jestli byla v jeho pohledu vřelost a láska, když se díval na Kirsty..., byla tam, i když se díval na Susii a na její malou dcerku.

Když se zvedl k odchodu, vyprovodila ho Kirsty ke dveřím. Chtěla mu poděkovat, ale on ji vzal za ramena a políbil ji - na rty, ale příliš zlehka na její vkus - a odstoupil.

„Neděkuj mi za lásku, Kirsty," řekl jí. „Je to všechno propojené."

Pro ně oba. Věděla to. Ale měla pocit, že teď oba potřebují čas a prostor, aby se srovnali s tím, co bylo nevyhnutelné. Věděla, že je všichni z Dolphin Bay pozorují, ale nevadilo jí to. Už brzy přijde den, kdy bude ta pravá chvíle... ale zatím ještě ne.

Doma na ni čeká práce. Zatím nedošla k žádnému nevratnému rozhodnutí, ale zavolala Robertovi a řekla mu, že by si měl najít někoho jiného.

„Škoda," řekl na to. „Vždycky jsme byli přátelé."

Ano, ale já našla něco víc, pomyslela si, neřekla to však. Sotva se odvažovala připustit to sama před sebou.

Nemyslela na budoucnost.

A pak přišla oslava dožínek.

V Dolphin Bay to byla velkolepá událost. Oslavy trvaly dva dny, provázelo je veselí a zábava.

Byla to také chvíle Pašákovy slávy.

Místní obyvatelé vystavovali své nejlepší džemy, marmelády, nejvycvičenější psí mazlíčky - a také ty největší dýně.

Angus měl výstavu zahajovat.

Byl z toho nervózní celé dny dopředu. „Loni jsem nemohl," vysvětloval, „měl jsem zápal plic. Ale letos tam půjdu, i kdyby mě to mělo zabít."

Což se málem vyplnilo. Strávil dvě hodiny, aby se dal do plné skotské parády, a nakonec si musel vyndat hadičku od kyslíkové bomby. Kirsty ho našla v ložnici, jak lapá po dechu.

„Jestli si myslíte, že můžete zahajovat festival mrtvých, tak to asi těžko," vyplísnila ho a nasadila mu hadičku zpátky.

„Jak to bude vypadat, když tam hrabě z Loganaichu přijde s nějakou kyslíkovou berličkou?" durdil se.

„Rozhodně lépe, než kdyby tam hrabě z Loganai-

chu lapal po dechu a nevypravil ze sebe ani slovo," ujistila ho.

„Jsi stejná velitelka jako tvá sestra."

„Nikdo není takový velitel, jako Susie."

„Zůstane u nás," řekl Angus s tichou spokojeností.

„Slíbila mi to. A co ty, děvče?"

Kirsty mu upravovala oblečení.

„No tak, děvče, hraješ o čas," dodal Angus tiše. „Na co ještě čekáš?"

„Až si budu jistá," zašeptala.

„On si jistý je."

Byl. Každý den si všímala, jak Jakeova jistota sílí. Nenálehal na ni. Byl jí zkrátka přítelem, se kterým si povídala, smála se s ním a léčila pacienty.

„Nemůžeš ho nechat čekat věčně," řekl jí jemně Angus.

Kývla a zatáhla za šerpu příliš silně.

„Já vím."

„Tak co ti brání?"

„Já... dlouho jsem žila celkem spokojeně, ale teď... jsem šťastná," zašeptala.

„A bojíš se, že kdybys udělala další krok, dala bys v sázku to, cos našla?"

„Když umřela maminka, rozbilo to celou rodinu," pokrčila rameny. „Rodiče se milovali a po její smrti to bylo... jako by táta umřel s ní. A Susie - úplně se vzdala, když Rory zemřel."

„Takže nechceš udělat ten poslední krok?"

„Já... udělám ho." Cítila, že musí. Miluje Jakea. Jenže...

„Je to těžké břemeno," řekl Angus. „Ale k životu to patří, děvenko. Miluješ a riskuješ ztrátu, nebo nemiluješ vůbec a pak už jsi ztratila všechno předem. Měli

jsme se s mou Deirdre moc rádi. Zůstal jsem tu sám jen s umělohmotnými lustry a královnou Viktorií v koupelně - ale jinak bych to nikdy nechtěl. Užili jsme si s Deirdre čtyřicet nádherných let a teď jsem se zamiloval znovu do té mrňavé Rosie, která mi zakořenila v srdci jako..."

Přerušilo ho houkání klaksonu z nádvoří. Angus si otřel slzu z vrásčité tváře.

„Stačí. Ale moje milá, jestli budeš čekat moc dlouho, mohla bys o všechno přijít."

Ne. Nebude čekat dlouho.

Stačí jenom říct ano, říkala si, když za volantem vyrážela na oslavu spolu s Angusem, Susii, Rosií a Pašákem vzadu.

Jake už tam byl. Alice s Penelopou se k nim okamžitě vrhly a zasypaly je novinkami, jakých mají čtyřleté holčičky plno, když je někdo připraví o jejich oblíbené společníky na celé dva dny.

Všichni společně si povídali a žertovali, ale Kirsty cítila, že se Jake celou dobu dívá na ni.

Stačí jedno jediné slůvko.

Brzy došlo na hodnocení dýní. Kirsty s Jakem a několika dobrovolníky vytáhli Pašáka z nákladního prostoru vozu.

Ozvaly se uznalé pokřiky.

„Určitě vyhraje," doufala Kirsty.

„Díky doktorce McMahonové a její zázračné léčbě," zazubil se Jake.

Vtom se ozvaly další užaslé výkřiky. Otočili se - a uviděli další dýni, kterou několik lidí táhlo k výstavním prostorám.

Obrovskou.

Větší než Pašák?

„Čí je...?“ vydechla Kirsty a ve stejné chvíli se zpoza dýně vynořila známá hlava.

„Ben Boyce.“

„Ahoj,“ zahlaholil a rozzářeně se podíval na Anguse.

„Ty-ty...“ Kirsty si na chvíli myslela, že Anguse raní mrtvice. Přitočila se k němu, ale vzápětí se mu barva do obličeje vrátila. Vlastně zrudl jako krocan. „Ty zrádče!“

„Proč zrádče?“ zeptal se Ben nevinně. „Prostě jsem si na zahrádce vypěstoval dýni, stejně jako ty. Co je na tom tak špatného?“

„Pomáhal jsi mi s mou dýní!“

„To je pravda,“ kývl Ben. Vedle něj se objevila Margie. „Nebylo by sportovní, abych ti nepomáhal.“ Pohládl svou dýni. „Jmenuje se Tlust’oška. Je lepší než Pašák. Měla větší žízeň.“

Angus zalapal po dechu. „Chceš snad říct, žeš taky použil infuzi?“

„No jistě,“ potvrdil Ben. „Když jste s tím začali vy... Nezapomínej, že moje Margie je zdravotní sestra. Dlužíme vám své díky, doktorko,“ otočil se ke Kirsty.

Ani si neuvědomila - nebo možná uvědomila, ale nevadilo jí to - že ji vzal Jake kolem pasu.

„Tlust’oška asi vyhraje,“ usoudila Susie. Zvedla Rosii z dětské sedačky a posadila ji na dýni. „Angusi, vadí ti to moc?“

Ten se stále kabonil na svého přítele. „Jistěže vadí! Ty mizero jeden. To je po osmé ze dvaceti soutěží, cos mě porazil. Počkej příští rok!“

Příští rok.

Kirsty zamžikala. Zajímavé, slyšet to od člověka, který měl ještě před pár týdny v úmyslu zemřít.

„Tak domluveno,“ prohlásil Ben. „Příští rok, ve

stejnou dobu, a bude to láhev tvé nejlepší skotské proti jednomu z Margiiných ovocných koláčů, že tě zase porazím."

„Domluveno."

A smích dvou starých přátel sázku zpečetil. Angus přítele poplácal po zádech a vydali se spolu do místnosti s občerstvením.

„A je tady závod ve skákání v pytlích, matky s dcerami," oznámil někdo do mikrofону.

Jakeova ruka se jí svezla z pasu.

Přešel k Alici s Penelopou, které obdivovaly výstavu dýní. „Půjdem si dát limonádu, kočky," řekl jim.

Všude kolem se ženy houfovaly do skupinek. Kirsty chvíli přihlížela. Zdálo se, že si prostě matky se svými dcerami zalezou do pytle a pak všechny najednou závodí, kdo doskáče nejrychleji na druhou stranu.

Byly tu k vidění opravdu neuvěřitelné kombinace od nejmladších po nejstarší. Kirsty si užasle všimla, že je tu i Mavis. Přivezli ji na invalidním vozíku a Barbara se právě chystala navléct na něj pytel.

„To zvládnou taky," prohlásila Susie. Přijela sem v invalidním vozíku - ale to jen proto, že ještě chodila o holi a s Rosíí to nebylo tak snadné. „Jsem taky matka! A jestli to zvládne Mavis, tak já taky."

„No jasně!" zvolala paní Greyová z pošty. Zvedla pytel a začala do něj vystřihovat otvory na kola vozíku. „Převálcujete je."

Susie s Rosíí budou závodit.

Matka a dcera.

Kirsty jim chtěla jít na pomoc - ale pak se zarazila. Ochotných rukou tam bylo víc než dost.

Ohlédla se na druhou stranu a zahlédla Jakea s dcerkami, jak odcházejí pryč.

Vedl holčičky ke stolkům s limonádou, aby se Penelope s Alicí na nic neptaly.

Jako proč nemají maminku?

Za každou ruku držel jednu a podle jejich svěšených ramínek bylo zřejmé, že si obě uvědomují, o co jde, a že to nenávidí.

Kdyby na ně zavolala... Může to vůbec udělat? Proč ne? Proč by nemohla?

„Alice," křikla. „Penelopko!"

Otočili se. Všichni tři se otočili.

Alice s Penelopou vypadaly plné naděje.

„Nechcete jít skákat v pytli se mnou?" zavolala - a všichni přítomní věděli, co přesně tím říká.

Jake zůstal nehybně stát. Neodvážila se na něj víc než jen letmo pohlédnout, ale okamžitě jí bylo jasné, že překročila neviditelnou hranici a už není cesta zpátky.

„Nejsi naše máma," zavolala Alice tak upřímně, jak už to čtyřleté děti umí.

„To nejsem, ale ten závod vypadá jako spousta legrace," volala Kirsty. „Tak jsem si myslela... že bych mohla být vaše kamarádka, ze které bude máma, když to budete potřebovat."

Ta kratičká chvílka, kdy všichni mlčky čekali, jak to dopadne, byla přímo nabitá emocemi. Ale pak začali všichni jásat. Někdo vytáhl z hromady pytel pro velkou rodinu. Dvojčata se pustila otce a rozběhla se k nim. Urychleně se nasoukala do pytle nechala mezi sebou jedno volné místo.

„Tady máš místo ty," řekla Penelope Kirsty. „Mezi námi."

„Tam patří ty nejlepší mámy," ozvala se za ní tiše Susie. „Tak honem skoč dovnitř, Kirsty. Se vším všudy."

Udělala to. Vzápětí už byla v pytli s dvojčaty a všich-

ni se řadili podél startovní čáry. Byl tu bezpočet žen od maličkých v Rosiině věku, až po ty staré jako Mavis. Matky a dcery všech velikostí a tvarů.

Alice s Penelopou celé zářily, zato Kirsty zírala před sebe, zatímco Jake upíral pohled do země. Kirsty zahlédla, jak ho Angus poplácával po rameni, a najednou jí bylo do pláče.

„Start!”

A už to vypuklo. Všechny závodnice začaly skákat, běžet, kutálet se. Mužské publikum hlasitě povzbuzovalo a radilo. Kirsty s Penelopou a Alicí se soustředily. „Musíme skákat najednou,” zalapala Kirsty po dechu, když potřetí upadly.

„Skáče, skáče,” křičely holčičky. „Tati, koukej, jak skáče!”

„Do toho!” slyšela se Kirsty křičet. „Dokážeme to.”

Dokáže to.

Jistěže dokáže. Do cíle doskákaly jako osmnácté, možná devatenácté, ale pořád to bylo uprostřed chumlu závodnic, ne na konci. Za výbuchů smíchu kdosi vyhlásil vítězi Susii s Rosíí - *Susii s Rosíí!* Na druhém místě skončila Mavis s Barbarou a několika vnoučaty. Někdo se smíchem prohlásil, že příští rok budou vozíčky zakázané.

Kirsty ležela na zemi, objímala děti a Boris, který se přihnul k nim, je střídavě olizoval. Nemohla by se cítit víc jako vítěz, než právě v té chvíli.

Pak přišel Jake.

Sehnul se, vytáhl ji z té změti, přitiskl ji k sobě a políbil ji. Především.

„Nevyhrály jsme, tati,” ozvala se Alice.

„Nevyhrály jsme,” zopakovala její sestra. „Ale skákaly jsme fakt vysoko!”

„Tím se netrapte," konejšil je rozechvěle. „Příští rok je vítězství vaše."

A pak, přede všemi přítomnými, znovu políbil Kirs-ty, tentokrát dlouze a důkladně.

Ze dvou se stal jeden.

Navždy.

Lékařská romance Duo

Caroline Andersonová *Za hlasem srdce*

Kdyby Eva Spicerová hledala muže, primář porodnického oddělení Hugh Douglas by byl naprosto dokonalou volbou. Ale Eva nikoho nehledá! Nejprve si musí vybudovat kariéru a dosáhnout cílů, které si vytyčila. To Evě napovídá rozum. Avšak její srdce, tělo – a každíčkový instinkt – jsou jiného názoru...

Marion Lennoxová *Požádání o ruku*

Když se doktorka Kirsty McMahonová vypravila se svou ovdovělou, těhotnou sestrou do Austrálie, netušila, jaká všechna překvapení a dobrodružství je tam očekávají. A hlavně by ji ani ve snu nenapadlo, že tam potká svou životní lásku, kolegu Jakea Camerona...

Tento měsíc doporučujeme:

Romance Duo

Linda Goodnightová

Zaklínač citů

Jennie Adamsová

Pohodlné manželství

HARLEQUIN®

www.harlequin.cz

ISBN 978-83-238-4845-5

ISSN 1644-0196

CENA 115 Kč / 145 Sk

Lékařská
romance Duo

Za hlasem srdce
Požádání o ruku

Caroline Andersonová
Marion Lennoxová

98